

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Tarján Lili és Edith, Debrecen

Amiben Magyarország vezet a föld kerekén

A MAGYAR NŐK MŰVÉSZI KÉZIMUNKÁJUKKAL A LEGELSŐ HELYET VÍVTÁK KI A VILÁGON A RAGYOGÓ ÉS CSODÁLATOSAN VÁLTOZATOS SZÍNEZÉSŰ HÍMZÉSEKET ÉS FINOMMÍVŰ HORGOLÁSOKAT, AMELYEKET MAGYAR ELMÉK TERVEZNEK ÉS A MAGYAR NŐK ÜGYES UJJAI KÉSZÍTENEK, AZ EGÉSZ VILÁG MŰÉRTŐ ASSZONYAI ÍRÍGY SZEMMEL CSODÁLJÁK.

HORGOLJUNK!

egy rugalmasan erős selymfényű cérnával, amiből a leggyönyörűbb csipkéket, függönyöket, terítőket, filetmunkákat, betéteket készíthetjük otthonunk díszül. Mindeme munkákhoz használjuk a világhírű COATS-féle »LÁNC» HORGOLÓ-CÉRNÁT, amely selymfényű, rugalmas és könnyen dolgozható; fényét és eredeti színét mosás után is hiven megtartja és nem válik foszlóssá.

HIMEZZÜNK!

mert a szindús kézimunkák derűt, fényt varázsolnak otthonunkba és értékesse teszik házunkat. ~ A hímzéshez használjunk CLARK-féle »HORGONY» MULINÉT. Több mint 300 pompás színből álló nagy választék áll rendelkezésünkre. A CLARK-féle »HORGONY» MULINÉ kitűnően mosható, sőt ki is főzhető. anélkül, hogy selymfényéből és lágyágából veszítene vagy fakulna. Tökéletesen helyettesíti a selymet és olcsóságánál fogva annak árával össze sem hasonlítható.

„LÁNC” és „HORGONY”

fonalak mindennemű finom munkához.

Gyártja a J. & P. Coats, Ltd. és a Clark & Co. Ltd.

Kapható az egész országban minden kézimunkauzletben

Magyarországi főraktár

Angol-Magyar Cérnagyár RT. Budapest,
V., Visegrádi-utca 14.

MAGYAR URIASZÖNYVOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN • SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KER., JÓKAI-UTCA 37 (BERLINI-TÉR SAROK) TELEFON: AUTOMATA 107—23 • POSTATAKARÉKPÉNZTÁRI CSEKKSZÁMLA: 41.490
ELŐFIZETÉSI ÁR MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 PENGŐ, FÉLÉVRE 12 PENGŐ, NEGYEDEVRE 7 PENGŐ.
BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN ÉS OLASZORSZÁGBAN: EGÉSZ ÉVRE 30 PENGŐ, FÉLÉVRE 15 PENGŐ, CSEHSZLOVÁKIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 180 CSEHKORONA, FÉLÉVRE 90 CSEHKORONA, NEGYEDEVRE 50 CSEHKORONA.
ROMÁNIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 900 LEI, FÉLÉVRE 450 LEI, NEGYEDEVRE 250 LEI, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 40 PENGŐ, FÉLÉVRE 20 PENGŐ. AMERIKÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR • EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR

JÓ GYEREKEKRŐL ÉS NEM-JÓKRŐL

Írta: MÓRA FERENC

Én irtam ugyan jól az egész címet, de csak az első felét vállalom. Azt, hogy nem-jó gyerekek is vannak, én nemcsak nem állítom, de el se hiszem senki istenfiának. Abban se vagyok egészen bizonyos, hogy rossz emberek vannak-e a világon. Az élet lehet rossz de az emberek csak tökéletlenek, gyöngék, betegek és leginkább ostobák. Nem azért nem jók, mintha rosszak akarnának lenni, hanem mert nem tudnak mások lenni, mint amilyenek. Azt hiszem, minden akácfa szeretne egyenes lenni, de aki a szelek járásában áll, meg kell annak görbülni, ha tetszik neki, ha nem. A mi öreg-szőlőnken, mikor én kislány voltam, minden fa olyan egyenes tartású volt, mint amilyenek az apámra emlékszem abból az időből. Csak a pusztajövedelmünk végében, a vak-dülön volt egy magányos, vén akácfa, akit görbére neveltek a szelek. Olyan volt, mint egy tántorgó ember, aki a karjaival egyensúlyozza haza magát a kocsmából. Úgy is hívtuk, hogy ember-fa. De akármilyen görbe fa volt az ember-fa, este csakúgy álomra szegte az apróka leveleit, mint az egyenes fák s csakúgy tányérjukkal fordította őket az égnek, mint azok, mikor a reggeli nap etette a fákat. S a virágját is csakúgy kihozta, mikor az ideje eljött, néha még fehérebbek is voltak, mint a rendes jáké. És mikor a szél kicsavarta és felvágta tűzre, senki se mondta volna meg a hamujáról, hogy no, ezen nem kalácsot kellett volna sütni, hanem kukoricapogácsát, mert ez csak egy züllött, görbe fa volt.

S ha ilyen a fák törvénye, miért lenne másforma a virágoké? Már pedig addig, míg nekem csunya virágot nem mutatnak, azt is hiába mondják, hogy rossz gyerekek is vannak a világon.

Mondják pedig, mégpedig igen tekintélyes helyről, amellyel a laikus oktondiságnak nem is volna szabad pórt kezdeni. De hát nem is volt még nekem senkiel pöröm az életben — csak a magyar állammal lett volna vagy tiz esztendeje, de aztán a magyar állam is gondolt egyet és elnevelte magát. Most se pörlekszem én, csak alázatosan kopogtatok a tanári szobák ajtaján, amelyekben én is n o s t r a s voltam valaha:

— Koilégák, emberek, apák: adjátok vissza a többi apáknak a jó gyerekeket...

Ülök a hotel reggelizőasztalánál és igyekszem olyan barátságos arcot vágni a kávéhoz, mint körülöttem a többi gróf. A hátam mögött csoszogást hallok. Bizonyosan a sánta verebem csuszolja a kerámithoz a fél személyjét. Megfordulok segítő szándékkal, hát egy szandálos kis pesti gyerek néz rám ijedten a virágsemével.

— Bácsi kérem, nem tetszik haragudni?

Nem, a bácsi nem szokott haragudással foglalkozni s most különösen örül, hogy az Óperenciás tenger mellett is megsimogathat egy drága kis gyerekejét.

— Mi kell, kis pajtás?

— Bácsi kérem, szabad autogrammot kérnem?

Hogyne volna szabad. Tessék. A Jancsinak is? Annak is. Akkor a Juci is kérne, de az nem mert idejönni. No, akkor a Jucinak adunk kettőt. Iskoláslány az a Juci? Hogyne, gimnáziumba jár ő is. Helyes, akkor a második autogrammot mint Marcus Tullius Cicero adom, ilyen bizonyosan nincs a Juci barátnőinek

Jólnevelt, szerény, illedelmes fiú a kis pajtás, úgy megszerettem, hogy még a nevét is megkérdezem. Kis Dezsőnek hívják, ügyvéd az apja. Vele az ebédnél ismerkedek

össze, odajön az asztalomhoz, engedelmet kér, hogy a gyerek háborogtató.

— Örültem neki — mondom és nem udvariasságból mondom. — Helyes, rendes fiú, azt hiszem, nagyon jó gyerek lehet.

— Dehogy — mosolyog egy kicsit fanyarul az ügyvéd ur — csak olyan szabályszerű.

— Szabályszerű?

— Igen, egyből bukott és van három hármasa. Tetszik tudni, az ilyen tanuló nem kaphat egyest magaviseletből, ha olyan jó is, mint az angyalok.

Igen, most már rémlik, hogy tiz esztendővel ezelőtt, mikor kezdtünk jött-pázkodni a nagy esésből és megint kezdtek értesítő nyomatni a magyar középiskolák, két dolog lepett meg az értesítőknél. Az egyik a tornaszőnyegek beszerzéséről való jelentés volt. Ennek nagyon örültem, mert ebből láttam, hogy nincs már ott baj, ahol tornaszőnyegre is telik. Bizony, mink annakidején csak úgy pokróc nélkül vetettük a bukfcenét, no, mája akik miutánunk jönnek, azok nem lesznek olyan keményfejű emberek, mint mink voltunk. (Órizzé is az Isten őket attól, hogy annyit hányják őket is a bukfcenét, amennyit mink hajigáltuk — ugyan hajigáljuk még most is. Holott nekünk mintha bennőt volna már a fejünkklágya, hiszen minket már csak az a vezényszó illet, hogy »szaladatok, kopaszok, lobogjon a hajatok!«)

A másik tanügyi reform azonban nem vidámitott fel ennyire. Az, ahogy a magaviseletből való osztályozást modernizálták. Én, aki pedig nem is vagyok egészen modern ember, a magaviseletből nem osztályoznék. Ugyan másból se, de abból

különösen nem. Vagy ha igen, minden gyereknek egyest adnék belőle s hogy sérelem ne érjen senkit, az olyan gyerekeknek, akiknek a szeme az unokáméra emlékeztet, két egyest adnék.

A pedagógia szerencséjére nincs szavam a pedagógiában. Nem is szóltam akkor semmit, csak próbáltam megtanulni az új magaviselet-dívatot. A magaviseletnek az én időmben is négy jegye volt. Az egyes volt a jó; a kettes a szabályszerű; a hármas a kevésbé szabályszerű, a négyes a rossz. Ami régen jó volt, az most példás; a szabályszerű: jó; a kevésbé szabályszerű: szabályszerű. Ami régen rossz volt, az most kevésbé szabályszerű s ezt nagyon emberséges dolognak tartom. Azonban a névnel is fontosabb a valuta. Sok legyen benne a pengő és kevés a kongó.

Hanem éppen a valuta az, ami ijesztő. Most minden osztályban ritkaság az egyes magaviseletű gyerek. A kettes kétszer-háromszor annyi, négyes, igaz, alig akad, de hármas ijesztő sok van. Aki az én időmben ilyent kapott, annak már malomkő volt a nyakán, csak még irlalomból nem meritették a tenger mélyébe. Már a kettes magaviselet is kellemetlen repedés volt a tenger sima tükrén és csunya szeplő a jeles bizonyítvány ragyogó arcán is. Ilyenkor az anya sirva fakadt, az apa pedig elkáromkodta magát és azzal ijesztgette a szabályos magaviseletű gentlemant, hogy ha így halad, muszáj lesz kadétkolába adni. Persze, a magamformájú istenszegénykéjét csak a kötélverői pálya perspektívájával rémitgették volna, ha szükség lett volna rá. De nem volt. A magaviseletből majd mindnyájan egyesek voltunk, még azok is, akiket minden tárgyól kis-székre ültettek. S nagyon bölcs elrendezés volt ez, mert egy kicsit lehiggasztotta a boldogtalan szülő jelkavarodott epéjét is. Azzal békíthette magát, hogy jó gyerek az ő fia, ha nagy számár is, amiről utóvégre nem tehet. (Mert ebben az egyben nem változik a dívat: mindig a tanár a hibás.) Azért, hogy nem tudja a gyerek, hol vannak az Andamani szigetek, meg hogy minek hívták Hannibálnak a másodunokatestvérét, lehet még

abból ember. Aminthogy lett is, hála Istennek. No, megjárna vele a kormány, hacsak atól kérne főtanácsot, aki meg tudja mondani, milyen rendszerben kristályosodik a gállickó.

Nem is nyugodtam én akkor bele abba, hogy rendén van az a sok »szabályszerű« magaviselet. Azzal biztattam magam, hogy azzal értesítő, amit én láttam, bizonyosan valami zug-nyomdában szedték, ahol kevés volt a betűszekrényben az egyes, hát raktak helyette hármassokat. Hanem aztán több értesítőt is megnéztem s az arány mindenütt

Gobelinkép (Wieg Testvérek terve)

ugyanaz volt. A példás gyerek, meg a jó gyerek csak olyan rari nantes in gurgite vasto, mint szegény ember tejekésében az a prószölő. (Ezt a kulináris hasonlatot is kevesen értik már meg.) Láttam, hogy ez véletlen nem lehet. Se összebeszélés négy öt város tanárai közt. Mi lehet hát?

Elpanaszoltam a dolgot néhány tanár-barátomnak. Hogy mit csináltak már megint, ti szőrösszivű hóhérok? Hát nem jéltek ti atól, hogy a jó Isten is így osztályoz majd benneteket magaviseletből az utolsó konferencián?

— Hja, a jó Isten

— vont vállat a barátom.

— Nem értem.

— Én se értem, barátom, de ez kultuszminiszteri rendelet. Magaviseletből csak annak lehet adni egyest, aki a tanulásban is egyes.

Hát én ezt nem hittem, ámbár négy tanár-barátom is megerősítette a magyarázatot. Csak az ötödik mondta, hogy nem egészen úgy van a rendelet.

— Hát hogy van?

— Ugy, hogy magaviseletből lehet öleg csak az kapjon egyes osztályzatot, akinek az előmenetele is kifogástalan.

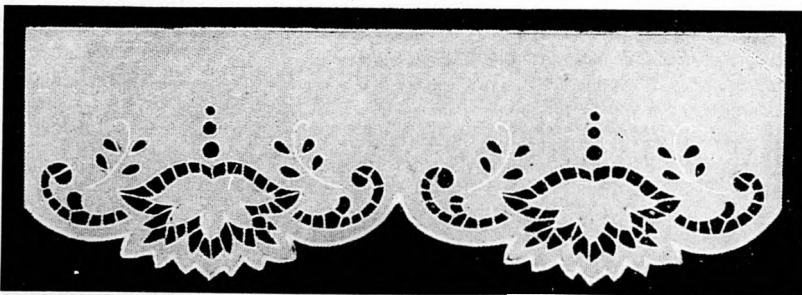
Hát én ebben is tamáskodtam már akkor is. Azt a rendeletet félremagyarázták. Még ha így mondta volna is a miniszter.

— Bizonyisten nem tudom, ki volt akkor a kultusztárca kegyelmes ura, akkor se így értette.

Mi köze a magaviseletnek az előmenetelhez? Miért ne lehetne az példás jó gyerek, akinek a feje nem veszi be a gabonaüszög zymo-spóráit? Aztán micsoda igazság az, hogy aki el tudja fújni a semideponens ígéket — vagy ezeket nem is tanítják már, tekintettel gyanus nevékre? — az akkor is példás magaviseletű lehet, ha radirgumit tesz a kályhára, ami ősidők óta a legelvetemedettebb gonosztettek közé tartozik? Ellenben az elégséges Trifurcifur akkor is csak szabályszerűig vihesse fel, ha úgy ül az iskolában, mint az Isten báránya?

Kegyelmes uram, mostani kultuszminiszter úr, ön valószínűleg nem is tudja, hogy van ilyen rendelet. Nem vagyok én annyira naiu, hogy ezt tartanám korunk legsúlyosabb problémájának.

Kegyelmes uram, én sok anyát ismerek, akiknek a számára a világpustulás minden problémái közt az a legfontosabb, hogy neki jó gyereke van — minek ezt az egyetlen hitet elvenni tőlük? S oly sokan vagyunk rossz magaviseletű öregek ebben a kis országban, akik már sohase fogunk megjavulni — kegyelmes uram, tessék visszaadni a jó gyerekeket a hol napnak!

Angolmadeira-szekerényecsik

(Wieg Testvérek terve)

Idegenforgalmi propagandát, de — Bécs kikapeselésével

Mintha friss légáramlat vonulna végig a földtekén: Sanfranciscótól Tokióig, Grönlandtól a Fokföldig föllélekzett a világ és a sokszázmillió csodaváróból a kézzelfogható Holnap hozsannás üdvözlője lett. A húsz esztendő óta gyötrődő emberiség, mint hajótörött a hullámokból előbukdászoló mentőcsónak után, olyan lelkenedve kapkod a javulást és enyhülést jósító ígék után, amelyek a nemzetek tanácskozásain hangzottak el s végre szilárd szerződésekből, államközi megállapodásokban jegecedtek ki. A nagybeteg emberiség végre lábadozni kezd, új reményeségek életit s biztatják nyugodtabb, derűsebb jövővel. Azt lehet mondani: megváltozott a világ s elsősorban a legtöbbet szenvedett Európa közérzete. A nagy fővárosokban kiadott bulletinek már nem jeleznek magas lázat s a társadalmak érverése is mintha normális kezdene lenni. Lidérc szakadt le a szívekről, oldódik a kegyetlen gúzs, amelybe önmagát kötötte végzetes balgasággal az ember s a Prokrustes-ágy, amelybe belefektették, több mozgási szabadságot enged. Micsoda megkönnyebbülés! A világválság tudósai már terminust is tudnak, amikor a beteg teljesen talpra állhat: öszre minden rendben lesz, — mondják s ezúttal el is hiszi nekik a világ. Adja Isten, hogy ne tévedjenek.

A várakozók és reménykedők sorában ott állunk az élen mi, magyarok. Nyomorúságunkkal, veszteségeinkkel, kitartásunkkal bőségesen rászorgáltunk a sors jóindulatára. Ami üdvöset hoztak nekünk az elmúlt zivataros évek (mert nincs az a rossz, amiben egy csöpp jó ne akadna), azért hálásaknak kell lennünk. Magyarország, ha rettentő áron is, de független és szabad lett. Több mint négy és fél század után úgy ejtette ki a világ a Magyarországot nevet, hogy nem tette hozzá Ausztriát, — amiben nagy túlzás van, mert a világ egyáltalán nem vett tudomást a mi külön életünkről, állami és nemzeti létezésünkről. Vigasztalanul elsüllyedtünk a kétféjű sas gyomrában. Legfőleg egy-egy exotikumot kereső tudós látogatott el hozzánk, hogy a saját szemével győződjék meg: hogyan él, mit csinál az a »félvad, nomád« nép, akinek osztrák könyvek és újságcikkek festettek le bennünket. Az a néhány ezer magyar, aki a világ-

Gobelinkép

(ERMA terve)

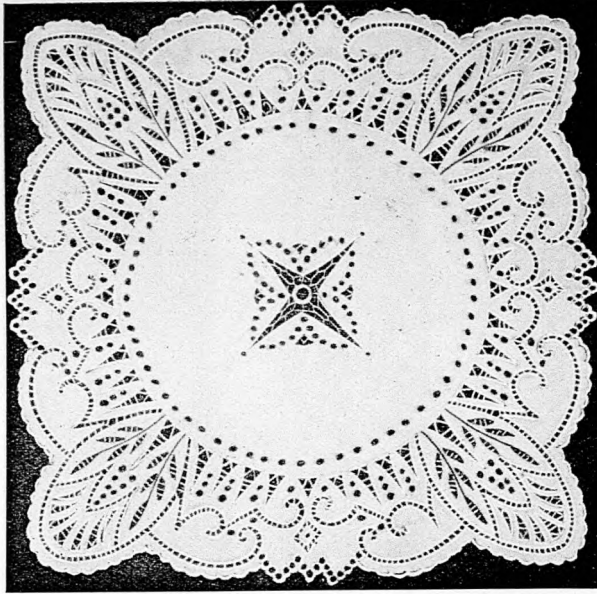
háború előtt járta a külföldet, felháborodva és szégyenkezve láthatta a gyűlölködő osztrák propaganda, a magyarelleses rágalomhadjárat sikerdús eredményeit. Idegenben járó idősebb magyarok bizonyosságot tehetnek igazunk mellett, hiszen mint valami csodát, mutogatták a magyart s mikor európai formáját látták, nem akartak hinni a szemüknek. Cigánykülsővel, fokossal a kezében, lenglóbogós alsóban tudták csak elképzelni a magyart, amint szürmentén üli meg a lovat s közben valami érthetetlen nyelven rettentően káromkodik. Köszönhetjük pedig mindezt a kedves osztrák sógornak, helyesebben: az évszázadokig ránkkenyszerített bécsi házasságnak, amelyben a magyar az elnyomott, rövid gyeplőn tartott feleség szerepére volt kárhóztatva, akinek még felsziszszenni, panaszkodni sem lehetett a durva méltatlanság ellen. S mint a belátással nem bíró, erőszakos férjek teszik: a türelmetlenségért rút becsapással, teljes kinullázásunkkal, rosszindulatú pletykákkal fizettek. Koldusszegényen és befektetve álltunk az emberiség előtt.

Ennek a szörnyűségnek vetett véget a visszanyert állami önállóság. S azóta lassanként hozzászokik a külföld, hogy van itt egy sajátosan tehetséges, törekvő, becsületes nép, amely se nem német, se nem szláv, amelynek külön nemzeti egyénisége, történelme, társadalmi szervezete, műveltsége, lelki és erkölcsi berendezése van. Nem

Tüllbehúzásos terítőcskék

(ERMA terve)

Angolmadeira-milió

(ERMA terve)

lélegzünk már Bécs tüdején keresztül és nem néznek már bennünket Bécs szemüvegén keresztül. Pedig, be szívesen nyergelik meg még most is a Bécsben járó idegen orrát ezzel a sötét szemüveggel! A volt császárváros hotelportásai rendületlenül hódolnak a gonosz hagyománynak, amely a legrikítóbb színektől sem riad vissza, csak hogy távoltartsa Budapesttől és Magyarországtól a jőpénzü németet, hollandust, svédet, norvégét, dánt, angolt, amerikaiakat. Bécsből keletre leeresztik a sorompót s ha tőlük függne, ráírnák a határpóznákra: »Vigyázat! Ne menj tovább! Itt kezdődik a belpoklosok országa!« Ezt a mélyen beidegzett ellenszenvet, amely az önző kalmárszellem gyökereiből táplálkozik, sem ez a mostani nemzedék, sem a ránk következő nem tudja kiirtani. Botor vállalkozás volna, ha szép szóval akarnók meggyőzni a szerencsésen elválasztott hitvestársat. Ilyen naiv és meddő erőfeszítés helyett inkább a józan önvédelem tanácsára hallgassunk és egyszerűen — kapcsoljuk ki Bécszet, kerüljük ki, számoljunk le vele, mint a magyar idegenforgalom született ellenségével. És menjünk máshová... nézzünk csak körül, hiszen elég nagy a világ.

Keressünk közvetlen kapcsolatot a nagy kultúrnépek centrumaival. Ott van Berlin, München, Lipcse, Drezda, Frankfurt, Köln, Hamburg, Stuttgart, — fogjunk kezét a nagynémet idegenforgalmi vállalatokkal az okos üzleti kölcsönösség elve alapján. Ott van a velünk oly barátságos viszonyban élő Olaszország: Velence, Firenze, Bologna, Róma, Genova, Nápoly,

jairól (amikor a bájos pesti kisgyerekek játszadoznak), a színekben tobzódó vasárnapi »vurstli«-ről (ahova otthoni tarka népviseletben vonulnak fel a kis cseléd lányok), aztán az impozáns Országházáról, a Kúriáról, a Szabadságtérről, a Váci-utcáról, az Apponyi-térről, a jobb szobrokról (estis, ebből a fajtából kevés van) és mutassa be külön képeken a káprázatos estis fényben csillogó Oktogont, a Nemzeti Színház környékét, de egy zsúfolt előkelő éttermet is a Margitszigetről, — hadd lássa a külföld, hogy itt Budapest nem fakó lovakon száguld a közepostály s hogy a muzsikusz cigányt nem kell éppen füstös képpel, cifra mentébe, zsinóros nadrágba öltöztöten elképzelnünk.

De menjen ki a vidékre is. Baranyában, Borsodban, a Hajdúságban, Szabolcsban, a szegedi tanyavilágban gyűjtse össze a néprajzi érdekességeket. Csináljon hangos filmfelvételt a magyar úri családról a saját otthonában. S akkor tudni fogja a külföld, hogy Magyarországon a bíró, a tanító, az ügyvéd, a tisztviselő nem él sátrakban, párolgó bográcsos gulyás köré kuporodva a földre. (Mert Bécs így festette le.)

Állítson be a derék magyar iparos hajlékába, műhelyébe s ismeresse meg a világgal a »remekelő mestereket«: a debreceni csizmadiát és mézeskalácsost, a szegedi papucst, kését, halászlémestert és tarhonyakészítőt asszonyt, az orosházi kenyérsütőt és rece-csipkekészítőt asszonyt, a mezőkövesdi matyó hímzőnőket, a hőmezővásárhelyi kerámia-ipart, a herendi és a zsolnai porcellánipart, a Hortobágyot, Mezöhegyest, a Balaton rengeteg szépségét, a Mátrát, a vidéki ősi kastélyokat, templomokat, a kőkorszakbeli ásatásokat... és mindazt a gazdag kultúrát, amely gyökeresen magyar s amelyért érdemes idejönni. Ha aztán látni fogja a külföld, hogy a csikós, a juhász, a bojtár, a számadó nem a pesti Duna-korzón sétál hadonászó fokossal, hanem a saját érdekes környezetében szemlélheti meg, amint becsületet munkáját végzi, akkor két okból fog idejönni: hogy gyönyörködjön az igazán nagyvárosias Budapest látnivalóiban és hogy a helyszínén keresse föl a magyar etnográfia nevezetességeit.

Ez a nagyszabású, de végtelenül nemes és hasznos munka vár az idegenforgalmi szervezetre, elsősorban a hivatását átérző Magyar Távirati Irodára.

Csak az Istenért, tartsák magukat távol Bécsből!

Majd aztán, ha a külföld megismerte hazánkat, ráérünk kezét fogni a »jó szomszédal« és megbocsátani neki mindazt, amit ellenünk vétett.

A B Ū V É S Z

Írta: MOLY TAMÁS

A nagyszerű fürdő közönsége ebéd után ellepte a szálló kávéházi termét teljesen. Már délelőtt kellemetlen szél kavarta fel a Balaton partjának fövenyét és korbácsolta a kék vizet, míg zöldszínű lett. A hegyek mögül felhődarabokat űzött az égen s egymásba gyúrta őket, úgyhogy csakhamar szürke takaró fődte a napot is. Eltűnt a jókedv, vidámság, derű, s a nyaralók úgy érezték, hogy a természet ma rászedte őket, elvette tőlük a nekik járó verőfényes meleg nyári napot.

Ezért lepték el most a kávéházat. A hölgyek beszélgettek, képes ujságokat néztek figyelmetlenül, az urak meg hamarosan összetalálkoztak és kártyáztak.

Akadtt olyan asztal is, ahol a körülötte ülők szivarszó mellett elbeszélgettek. Egy kis társaság ült az egyik sarokban: s a fürdőhely közönsége tudta, hogy az egyik ott, elegáns fiatalember, híres fővárosi színész; de már a vele ülők iránt nem érdeklődött annyira. Ezek hárman voltak: egy festő, egy muzsik, meg egy fró.

A nagy teremben egyhangú zümmögő lármává szövődött össze a mindenféle zaj: edények halk csörömpölése, biliárdgolyók kattogása, kártyások harci kiáltása, felröppenő asszonyi kacaj, pincérek elhadt beszéde, lőtás-futás, hangosabb szó.

S ebbe az egyhangú semleges lármába egyszerre csak beleszólt egy határozott, szinte parancsolón intézkedő hang. Valaki kanálalva megütötte poharát, mintha felköszöntőt akarna mondani, olyan céltudatosan, hogy nem csupán a pincérek néztek oda meghökkenve, hanem a terem közönsége is, szinte kíváncsian.

Könnyű volt megállapítani, hogy ki zörgött poharán, mert a nagy bejárat mellett ült egy kis asztalnál, szemben mindenkivel.

S amint megadta poharán a jelt, a teremben valóban csönd lett, a hölgyek elhallgattak, a kártyások is beszüntették az ellenségeskedést — és most a terem népe átalakult nézőközönséggé, hallgatósággá, mert a sarokban jelentkező felállt.

Szerényen, bocsánatkérőn állt fel és szánalmasan hatott, szinte föl se lehetett volna tételezni, hogy ő az, aki fél perce olyan határozottan zörgetett. Jobb napokat régesrégén látott, fekete, kopott zsakett volt rajta; mélyen kivágott mellénye mögött gyűrött ingmell kellemetlenkedett: gallérja rojtos, nyakkendője siralmas.

Arcát mintha a gond és a bánat mintázta volna tönkre, szomorúra; állán, ajkán négy-öt napos sörte; szemében érzélgős melabú; barna haja kócos. Nem hatott jól, amint ott állt az asztal mögött; kitérta két karját, szinte megálázkodón és szeme végigjárt a maga akarta közönségen. És megszólalt nagyon szerényen, bocsánatkérőn:

— Igen tisztelt hölgyeim és uraim! Ne méltóztassanak zokon venni, hogy szíves figyelmüket olyan bátran igénybe veszem...

S most úgy nézett, mintha segítséget várna valahonnan és valakitől; két karja lehanyatlott s hosszú, vékony ujjai egymásba fonódtak; már azt is lehetett volna hinni, hogy megakadt, amikor folytatta:

— Mert bizony ez már nem is bátorság, hanem vakmerőség, amikor arra vállalkozom, hogy érdeklődésüket magamra vonva, talán egy félórára vagy órára el tudjam önöket szórakoztatni, ilyen fényes közönséget, melyet bármely művész jogosan elirigyelhet most tőlem.

A híres színész társaságában ülő festő félrehúzta szája szögletét és morogta:

— Művész nem törődik a közönséggel!

A színész intett, hogy hallgasson és állát kezére támasztva, kissé előrehajolva, a legnagyobb figyelemmel nézte a szerény akadozót.

— Igen tisztelt hölgyeim és uraim, szíves engedelmmükkel megpróbálom, ami a művész egyik főtörekvése, hogy elfeledtessem önökkel a mai rossz időt, a borús eget, a kellemetlen szélvész, a jelent, ha csak egy félórára is. És nagyon boldog leszek, ha ki tudom érdemelni e nagyszerű közönség elnéző jóindulatát.

Most meghajította magát igen alázatosan és úgy mosolygott, hogy érzelmes ember föltétlenül megsajnálta volna.

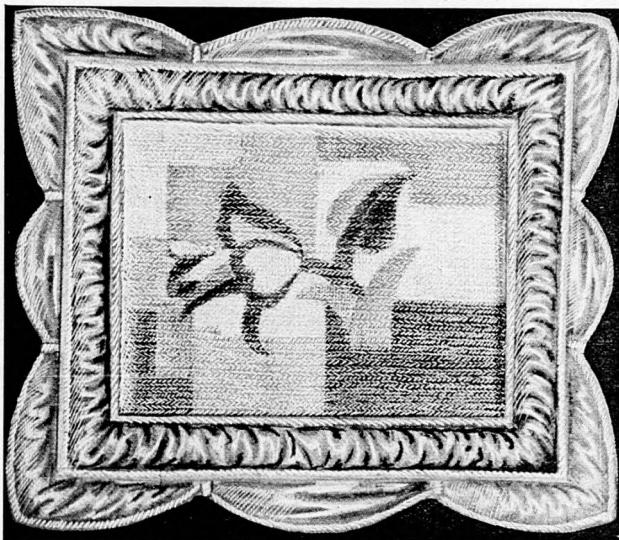
A hölgyek és az urak jórésze valóban érdeklődve nézte az ismeretlen és várták, hogy most mi lesz. Nehány megrögzött kártyás a háttérben már egymás felé fordult és tovább folytatta a csatározást feltárt legyezővel hal kezükben; de ezt csendben tették, mert hiányzott a minden takaró semleges kávéházi láрма.

— Érdekes... — szólt a muzsik, de mielőtt tovább mondotta volna, a színész intett, mert látta a zsakettes ember arcán, hogy folytatja mondókáját.

— Igen tisztelt hölgyeim és uraim, amit önöknek be akarok mutatni, az nem más, mint igen szerény példája annak, hogy az ember egy kis gyakorlattal, egy kis szorgalommal elsajátíthat egészen furcsa ügyességeket, kifejleszthet magában olyan tehetségeket, aminőkkel az igen tisztelt közönséget méltán meglepheti. Ime például egy ilyen vizes pohár...

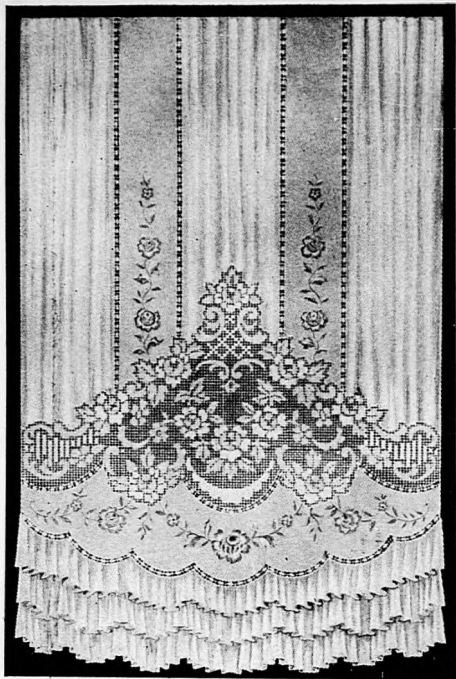
Nem mondta tovább, hanem felemelte az előtte álló poharat, vékony ujjával megfogta alul és szokatlan mozdulattal tartotta magasra és úgy mutatta meg, hogy a néző szinte azt érezte: ilyet még sose láttam. Majd fölvetette a másik kezével a gyufatartót és úgy tartotta a közönség elé, mint a poharat.

— Meg ez a gyufatartó! — mondotta, most már szigorúan körülnézett a

Modern kelimpárna

(ERMA terve)

Díszes függöny (Wieg Testvérek terve)

teremben, hogy mindenki ráfigyel-e, s amikor szeme a színész asztalához ért, fölillant.

— A dolog egyszerű! — jelentette ki elszántan s most kezdte hajigálni a poharat, gyufatartót, s a tálcat a magasba, azután a kanalat kapta fel és hajigálta a négy tárgyat hol körbe, hol meg egyenes vonalba, föl, egyre magasabbra, olyan elszántan, hogy a néző bizonyos feszültséget érzett; a tárgyak egyre rövidebb útat tettek meg a levegőben, végül a tálcára ráhullt a gyufatartó, majd a pohár, de mikor a kanálnak bele kellett volna esnie a pohárba, a tálca kicsúszott a bűvész vékony ujjai közül és nagy csörömpölve hullottak a tárgyak a padlóra; a pohár összetört.

A bűvész szinte önfelmeden a fejéhez kapott, szólni akart, ajka megremegett. A hölgyek suttoztak, az urak közül valaki elnevette magát hangosan. A színész idegesen arra kapta a fejét és lepisszegette.

Künn a szél nyargalt most végig a szálló néptelen terraszán. A bűvész fájdalmas arccal kinézett az óriási ablakon. A pincérfiú odarohant és fürgén felszedte az elejtett tárgyakat.

A színész most tapsolni kezdett, mire a hölgyek és az urak is tapsoltak biztatóan.

Az író felhúzta szemöldökét és meglátszott rajta, hogy most már érdeklődik.

A bűvész alázatosan, bocsánatkérően nézett végig a teremben. Széttárta két

karját és lehajtotta kissé a fejét. A taps elült. A bűvész így szólt:
— Igen tisztelt hölgyeim és uraim, esedezem, ne méltóztassanak tapsolni, hiszen becses elismerésükre nem szolgáltam rá. Elfogult vagyok és most nincsen meg bennem az a belső feszültség, mely megacélozza az idegeimet és biztonságot visz bele ujjaim hegyébe. Ha meg méltóztatnak engedni...

Nem mondta tovább, hanem odalépett a fogashoz, melyen ujság lógott keretben, letépett papírból egy darabkát és galacsinná gyúrta; megmutatta és letette az asztalra. Azután odatett melléje egy szalmakalapot és morgogta:

— A tulajdonosa szíves engedelmevel...

Az asztalka mögül a széket oldalt állította egy lépéssel s ő maga az asztalka mögé lépett. Vizsgálódó szemmel gyorsan megnézte a galacsint, kalapot, asztalkát és széket; látszott rajta, hogy most valami nehéz mutatványra készül; mélyen lélekzett, nekifoházkodott szinte és gyors mozdulattal fölhajította a magasba a papírgalacsint, utána a szalmakalapot, egy erélyes mozdulattal a széket és hajigálta ezeket a teljesen különböző tárgyakat nagy lendülettel, egyre magasabbra. Amikor benne volt a kellő lendületben, fölkapta szilaj rándítással az asztalkát is és utána hajította a már keringő tárgyakkal.

— Nem értik! — fakadt ki hangosan a színész és bőszipillantást vetett a csendesen ülő, egykedvűen néző közönségre. — Mindegyik tárgynak más a súlya és ezt ugyanabba a magasságba hajigálni roppant nehéz! Nem értik!

— Érdekes! — mondta lelkesen a muzsikus. — Már maga az az ötlet, hogy összeszed egy papírgalacsint, egy szalmakalapot, egy széket meg egy pléhasztalkát...

— Anyagszerénység! — magyarázta a festő.

Az író csendesen ült; azt gondolta, hogy ezt már mások is megcsinálták, szemöldökét még mindig kíváncsian felhúzza tartotta.

S amikor a bűvész befejezné mutatványát s odaállítja az asztalt, melléje a széket, rája meg a szalmakalapot, melynek persze lapjával kell az asztalkára esnie, hogy a galacsint beléje hulljon: egy kapkodó mozdulattal felborítja az asztalkát, mely élével ráesik a már padlón táncoló szalmakalapra s a galacsint meg végleg eltűnik, mert egyáltalán véve nem is fontos.

A bűvész szinte dermedten állt, majd keze lehull erőtlenséggel, mély, fájdalmas sóhaj vergődik ki kebléből és feje félrebilben.

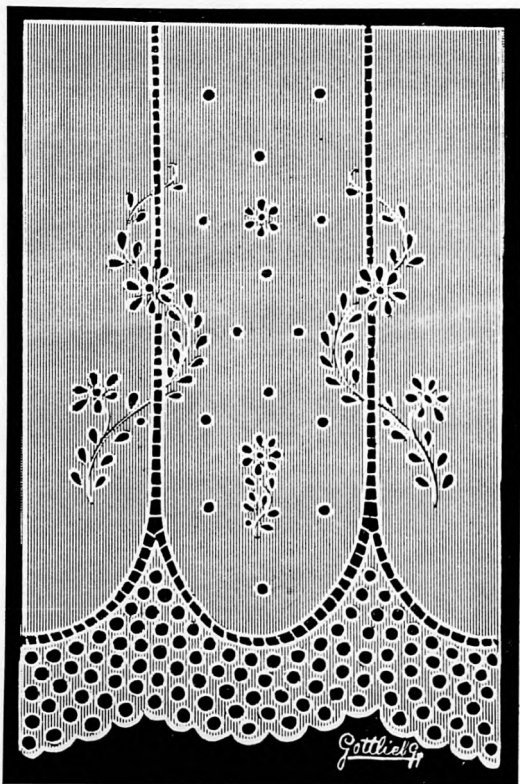
A színész meg a muzsikus egyszerre kezdenek tapsolni és velük a közönség, az urak derültek és ötletes megjegyzéseket mondanak egymásnak a bűvész rovására, a hölgyek viszont megvannak hatva.

A pincérgyerekek odarohan és fölemeli az asztalt, a fogásra akasztja a pólujárt szalmakalapot és félreáll.

A szél odakünn végignyargal szilaj kedvvel a terraszon,

A bűvész végigsimít arcán és nagyon szerencsétlen. Félszeg mozdulatot tesz. A taps elült.

— Igen tisztelt hölgyeim és uraim, — mondja halkán, bocsánatkérő hangon, — végtelenül röstellem... de ha megengedik, néhány kártyamutatványtalán talán több szerencsém lesz...

Vitrász

(Gottlieb rajza)

Éppen a színész asztalára pillant s a társaság helyeslően, biztatóan bólingat. A közönség is odapillant. A hölgyek is bölintanak, erre az urak is. A bűvész szája szélén sápadt, félénk mosoly.

Már ott a kezében a kártya. Nem mutat ugyan semmi újat, régen kitalált ötletek és fogások következnek itt egymás után, de a kártyák egyenletes jó ritmusban forognak az ujjai között. Amit csinál, jó lendülettel csinálja és ügyesen húzza alá egy-egy sokszor elmondott megjegyzéssel, szóval, a felbukkanó meglepetést.

A közönség most már nyugodtan nézi és örül, hogy a bűvész biztos a dolgában.

A színész ezt a mutatvány-sorozatot fölényes mosollyal szemléli s odahajol barátaihoz :

— Valamikor én is csináltam ilyen tréfákat.

— De azért van a mozdulatában valami, amit szinte kedvem lenne egy élesen megrajzolt vonallal megrögzíteni, — jegyzi meg a festő. — Jó konturja van, az bizonyos.

— Érdekes, — szól erre a muzsikuss, — amikor ez az ember itt mozog és dolgozik, én muzsikát hallok...

Az író hallgat, csak a fejét rázza, alig észrevehetően.

A bűvész mintha ezt meglátta volna. Összekapja a kártyalapokat, melyeket éppen most húzott végig balkarján, a csuklójától egészen föl a válláig, hogy úgy feküdtek kabátja ujján, mint egy tarka szalag. Egy hirtelen mozdulat — s a kártya mind a tenyerében van ; erre így szól :

— Igen tisztelt hölgyeim és uraim! — hangja bizakodóbb. — Egy kis mutatványra legyen szabad felhívnom szíves figyelmüket, mely ugyan jelentéktelennek látszik, de amely igazán nehéz. Nem segít ebben semmiféle furfang és semmi-némű készülék : itt a kéz ügyessége diadalmaskodik teljesen!

Feltúrte kabátja ujját. Vékony ujjával magásra tartotta a kártyacsomót.

— Kegyeskedjenek jól idefigyelni, mert ezt a kártyacsomót én most eltüntetem!

És amikor ezt mondta, ujjai közül a kártyacsomó már el is tűnt. Két kezét nyitott tenyérrel fordította a közönség felé.

— Ez igen, ez már valami! — szolt mély hangján, dörmögve a színész. — Tudjátok, mit csinált? A keze hátán, kissé hátragörbített ujjakkal és a kézfő kiálló izmaival tartja most a kártyalapokat. Ezt a közönség persze nem érti. Ez valóban nehéz mutatvány! Bravó! — harsogta elismerően.

A bűvész feléje bölintott hálás mosollyal. A közönség nem mozdult, várta, hogy most mi lesz. A bűvész így szolt :

— Most pedig leszek olyan bátor és az önök szemeláttára elővarázsolom az eltűnt kártyacsomót, mégpedig egyenként!

És alighogy ezt elmondta, mutató meg középső ujjá között hirtelen ott termett valóban egy kártyalap, mintha valami láthatatlan segítőtárs tüzte volna oda. A bűvész a kártyalapot ujjá hegyének egy mozdulatával elröpítette és már feltűnt a másik kártyalap.

— Nagyon nehéz! Pompásan csinálja! — mondta a színész, meleg elismeréssel. — Ezt nem tudtam megtanulni soha.

— Érdekes, — kezdte a muzsikuss, de most nem hallgatott rá senki, valamennyien a semmiből felbukkanó kártyalapokat nézték.

— Bravó! — harsogta a színész, amikor a hatodik lap is felbukkant és már repült a pincérfiú felé, aki összeszedte.

Ebben a pillanatban a kártyacsomó kihullt rejtékéből és szétesett a padlón. A bűvész lehunyta szemét s a fájdalom megdöbbenő mozdulatával szívéhez kapott. A pincérfiú odaugrott és kezdte összekapkodni a kártyalapokat.

A színész és társasága tapsolt, erre a hölgyek is, azután meg az urak is tapsoltak biztatóan.

A szél is megrázta a kávéházi terem nagy ablakait.

A bűvész felsóhajt, hátrafordul; majd egy karton-tányérrákkal kezében, ropant szégyenkezve és alázatosan, némán, szenvedően, odalép a színész asztalához.

A társaság tagjai papírpénzt tesznek a karton-tányérrákára, ki többet, ki kevesebbet. A bűvész most lassan, türelmesen, megadással megy asztaltól asztalhoz.

Hölgyek és urak sorra lerótták tisztelétük díját.

*

Másnap gyönyörű volt az idő. Ragyogó tüzeit a nap ráborította a hatalmas víztömeg kíváncsan kék tükrére, a sárga fövényre s az ottnyüzsgő embertömegre.

S jöttek le a parton a színész, meg a festő, meg a muzsikuss, meg az író. Néztek mindenfelé, nézték az embereket, a partot, a vizet, a nagyszerű jökedvet.

Egyszerre csak a festő figyelmeztette a többieket :

— Odanézzetek!

S amikor a szálló felé néztek, amerre a festő mutatott, egy nagyúri választékosággal öltözött fiatal embert láttak nyugodt, határozott léptekkel feléjük közeledni, gondosan beretvált arcán a fölény büszkesége; villogó kemény galérija alatt drága selyem

nyakkendő; finom halványlila selyemingére ráborul a bő hófehér flanelkabátka; vakítóan fehér angolvászon pantalló; alóla kikandikált a halványlila selyemharisnya; lábán elegáns, kifogástalan színes félcipő — karján pedig egy feltűnően szép szőke, fiatal hölgy, gondtalan, bájos, mosolygó és elegáns.

A fiatalúr meglátta a színészt és társait; csak egy pillanatra pihent rajtuk hidegen a szemé, azután elnézett fölöttük és gögősen mosolygott.

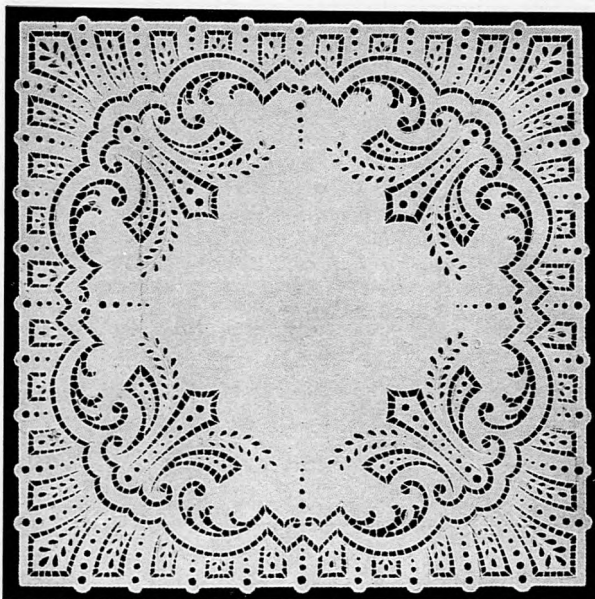
A színész álmélkodva nézte, nem tudott szólni.

— Érdekes! — mondta a muzsikuss. — Hiszen ez a tegnapi...

Ekkor haladt el előttük a fiatalúr szép hölgyével...

A hallgatag író most élvezte, mert meglátta a bűvész egyéni művészetét, mely a részvét húrjain játszik, a sajnálkozó érzelmesség pénzéből éli világát pompásan. Mélyen megemelte tehát előtte ócska kopott kalapját és így szolt :

— Mester!

Madeira-miljö

(Wieg Testvérek terve)

Maurice Renard: JÁTÉK A TŰZZEL

A főnök úr még visszaszólt valamit. Egy pillanatra nyitva maradt a bolt-ajtó. Május, napsugár, utcai zaj szállt be a bolt hűvös, előkelő félhomályába...

Becsapódott az ajtó. A pénztáros-kisasszony möhön nyult az izgalmas regény után...

Falta a szavakat... Néhány pillanatra mulva már elfűnt az unalmas, rideg bolt. A csillogó ékszer az üveglapok alatt. A pénztár márványlapos kalodája. A csillogó kirakat, az ajtó a valódi csipkefüggönyvel...

A könyv már becsukva feküdt az ölében és ő csillogó szemmel bámult a semmibe.

Odakiűnn valahol egy kintornás nyag-gatta a tavalyelőtti slágeret. Elegáns autók túlkölktek. Szépasszonyok nevetése csilingelt. Egy rekedtes hang gyöngyvirágot kínált... És ez a sokféle zaj, zöreij, hang egybeolvadt s mint valami színes, lüktető muzika hatolt keresztül a bolt üvegfalán.

Ninon nyújtózott egyet, lustán, macskaszzerűen, úgy ahogy a regény hősnője a fehér medvebőrrel letakart kereveten. Belenézett a tülkörbe, végigsimított dús, engedetlen szőke haján és kissé megnyalta a szája szélét.

A sipláda már ott nyekergett a közel-

ben. Most valami édes-bús tangó elnyujtott melódiját küldte szét a nagyvilágba.

Ninon önkéntelenül dúdolni kezdte halkán a dalt:

— Szerellek, szerellek, mégis elfeledlek, — és táncmozdulatokat tett a tülkör előtt. Ugy mozgott, mintha valakinek a karjában táncolna és szerelmesen, kacéran hozzásimulna.

Az ajtó nyílt. Ninon összereszt. Magas, szélesvállú, elegáns férfi állt vele szemközt. Ugy nézett rá, mintha csakis azért jött volna be, hogy őt nézze.

Ninon szíve dobbant egyet... hirtelen filmek jutottak eszébe, amelyek hasonló módon kezdődnek, regények, novellák, amelyeknek mind-mind jó a vége... és talán kissé későn jutott eszébe a szolgálatkész kérdés:

— Tetszik parancsolni kérem?

— Ékszerre lenne szükségem...

— És pedig? Gyűrű...? Nyakék? Vagy talán valami szép mellű?

— Majd nézünk valamit... őszintén szólva még magam sem tudom...

— felelte a vevő vonatottan és olyan mélyen nézett Ninon szemébe, hogy az szinte zavarba jött.

— Mégis, az összeget kellene legalább tudnom, amit szálni tetszik rá...

hiszen ékszerben annyiféle van...

— Háát hogy őszinte legyek, az ár nem is fontos... hogy úgy mondjam, inkább befektetésül veszem.. hogy majd... majd egyszer talán... talán megajándékozzak vele valakit... — mondta és a tekintetét még mindig nem vette le a leányról.

Ninon szinte erőszakkal tépte ki magát a hatása alól. Valósággal erőltette az üzleties hangot:

— Tessék csak helyet foglalni, majd mutatok egyetmást... bár meglehetősen nehéz így, ha nem tudjuk kié lesz az ékszer... ha valaki női ékszer vesz, rendszerint gondol valakire, látja a szemét, ahhoz méri a csillogását, látja a nyakát, amelyen ragyogni fog, a kezét, amely viseli.

— Majd megkérlek valakit, hogy próbálja fel... például... például megkérem magácskát... mondja, mondja kedves, megtenné a kedvemért?

A leány nem felelt. A szeme kutatva sikkolt végig az ékszerrel megrakott üvegszekrényeken.

Ott szemben... külön kis szekrényben, fekete bársonyon ott ragyogott, szikrázott Eugenie császárné híres zöld gyémántja. Megakadt a szeme rajta és ment feleje, mint a megbabonázott:

— A zöld gyémánt... eladom

a zöld gyémántot, — és maga előtt látta a főnöke ragyogó arcát, a fizetésemelést, a jutalmat... az új kék kosztüümöt, a divatos cipőt, boát, parfümöt és az úriasszonyok más családja szappanbuborékát.

Ment a vitrin felé. Érezte, hogy forró szemmel kíséri a férfit. Kivette az ékszer, a legszebbet, legdrágábbat, amit valaha ennek a boltnak a falai láttak. Odatette a férfi elé.

— Gyönyörű... ragyogó... — mondta a férfi, de nem az ékszerre nézte, hanem őt és Ninon nem tudta, vajjon őt, vagy az ékszerre dicséri.

— Még valamit, mutasson még valamit... valami gyűrűt, amely méltó ehhez, mondtam már, hogy az ára nem fontos, ebbe akarom fektetni a vagyonomat.

— Akkor mutatni fogok valamit, a legszebb gyűrűt, amit valaha ékszerész csinált... a híres bankár vette a még híresebb primadonna számára, de azon az estén, amelyen át akarta adni, lefordult a székről és vége volt... — mesélte Ninon és úgy örült, hogy ezt a kis históriát olyan könnyedén tudta elmesélni.

Megindult a másik vitrin felé. Érezte, hogy a férfi jön utána.

— Vajjon miért jön utánam?... Talán... talán meg akar csókolni... nem... nem fogom engedni, pedig... pedig engem még nem csókolt meg soha senki...

Kinyitotta a szekrény ajtaját és a tükrös hátlapjában meglátta a férfit. Felemelt kezében revolvvert tartott.

Egy percig dermedt csend volt. Aztán mosolygva megfordult.

— Mondja, maga mindig így szokott udvarolni? Azt hiszi, megijedek magától? Maga kedves, kedves csacsi fiú... Persze maga nem ismer engem, de én annál jobban magat... tudom ki, mi... miből él... tudok mindent, mindent magáról... Na... na, ne legyen csacsi, hiába süti el azt a revolvvert, csak maga jár rosszul, hiszen emberekkel vagyunk körülvéve... Azt hiszi, nem tudtam mi járban van, már amikor belépett?

— Tudta? — csúszott ki a csodálkozás a férfi száján.

— Tudtam és nem telefonáltam, nem nyomtam meg a vészcsengőt, pedig meglehettem volna. Odanézen, ott van a hamutartó alatt... egyenesen a főnököm szobájába vezet... egy perc múlva itt lett volna... de én nem tettem és nem is teszem meg, mert... mert szeretem magat...

A férfi mondani akart valamit, de eltorzult arca hirtelen újra kisimult.

— Kedves, kedves kisleány, hiszen csak tréfa volt az egész. Bevallom, én is már régóta figyelem magat és... és azért jöttem be, mert szeretem... imádom... nincs más vágyam, minthogy a maga csodaszép fehér nyakán lássam a zöld gyémántot... csak ki akartam próbálni, azt akartam látni, vajjon... vajjon minden helyzetben megállja-e a helyét...

— Nézze... én... én már nem bírom ezt az életet... már... már régen elhatároztam, hogy összeszedek egy pár ékszert és elmenekülök külföldre... de egy nő... mit tehet egy nő? Férfi kell hozzá, erős férfi... Maga kell nekem hozzá... — mondta forrón, beletüzesedve a játékaiba.

A férfi szeme megcsillant. A revolvvert a zsebébe csúsztatta.

— Hát akkor csak mutassa azt a gyűrűt, drágám, mert akármiért nem érdemes megtenni...

Ninon felhúzta remegő ujjára a gyűrűt és a férfi felé nyújtotta, közben kissé hátrált és a másik kezével keresgélt a falon.

— Ugy. De most már gyorsan, gyorsan siessünk, hátha még itt érnek minket. Hozzám jön kicsikém, a lakásomba, nem valami elegáns, de lesz majd ebből a vacakból különbség is... csak siessen, siessen...

— Csak nyugodtan... nyugodtan és... és még meg sem ölelt...

— Hát jöjjön... jöjjön... szívem... Magáért még tiszteességes ember is tudnék lenni... jöjjön, hadd csókolom meg...

És karjába zárta a remegő lányt.

Ninon hirtelen kibontakozott a karjából. Mintha ismerős tülkölést hallott volna:

— Siessen, siessen... elfogják... megnyomtam az előbb a vészcsengőt... már itt is vannak, már hallom is a főnököm autóját... színház volt az egész... félelmemben tettem... sohase láttam magat... és ne higgye el, hogy lopni akartam... azt még maga se higgye rólam... siessen, siessen... elfogják...

* * *

— Mi az, mi történt kisasszony? Az Istenért...

A leány nyugodtan rakosgatta vissza a vitrinbe a kidobált ékszereket, közben mosolygva fordult vissza:

— Semmi... semmi sem történt, főnök úr, ne haragudjon, hogy megzavartam az ebédutáni nyugalmat...

egy... egy úr volt itt és mindenáron meg akart csókolni... már nem tudtam mit tenni, megnyomtam a vészcsengőt... Mert... mert főnök úr, kérem... én... én szegény leány vagyok... nekem... nekem egyebem sincs... csak a becsületem, — mondta és keservesen zokogni kezdett...

A kintornás már a harmadik utcában húzta... a vidám, gondtalan korzók egyre többen lettek... Egy magas, vállas, elegáns fiatal férfi vegyült el a tömegben... nyugodtan, látszólag gondtalanul lépkedett, csak az első mellékutcában kezdett szaladni...

— Soh'se sirjon, kisasszony... más-kor, megígérem, nem hagyom egyedül... persze, arra nem is gondoltam, hogy egy ilyen szép leányt nem lehet egyedül hagyni... látja, ebből látom, hogy már öregszen... Ezentúl úgy teszsek, hogy idehozatom az ebédemet, legalább segít benne maga is nekem, — mondta meleg hangon a főnök és nem tudta levenni a szemét a leányról, csak most vette észre, hogy szép, vonzó és ésbontóan fiatal...

A leány még pityergett egy kicsit és közben azon gondolkodott, vajjon melyik film is volt az, amelyben a gazdag főnök elveszi a szegény, de szép pénztároskisasszonyt...

Franciából fordította:
K. Lányi Piroska

ÚJ, PRAKTIKUS NŐI PÁLYÁK

Kétségtelen, hogy a jövőben a tizenhatéves lányok ugyanolyan gondot okoznak majd szüleiknek, minő a pályaválasztás előtt álló fiúk.

Békebeli Bözsike, aki tizennyolc esztendősen örök hűséget esküdött jövendőbelijének s zavartalanul addig élt vele, amíg csak meg nem haltak, épp olyan mesealak lesz tiztizenöt év múlva, mint Hamupipóke, mint Borsoszem hercegnő s más, véletlenül karriert csinált fiatal hölgyek.

Mesébe illő fogalom lesz maga a véletlen karrier is. Minden jel arra mutat, hogy az eljövendő szigorú esztendőkből érdemtelenül senki sem fog szerencsét csinálni — még nő sem!

Ezáltal persze kivész majd életünk-ből a romantika, amely főleg és elsősorban abból táplálkozik, amit a régi nők oly remekül tudtak: a véletlen szerencse várásából.

Kivész a romantika, de ez nem baj, mondják a fiatalok s hozzáteszik: nincs boldogítóbb szerencse, mint a megérdemelt.

Talán igazuk van!... De talán nincs! Semmiesetre se vegyük el illu-

zióikat. Ne áruljuk el nekik, milyen szép idők voltak azok, amikor nem maguk-kereste őt pengő ötvenből vettek hamis gyöngysort a nők, hanem mosollyal fizettek a valódiért.

Annál is kevésbé áruljuk el ezt, mert kétségtelen, hogy a jövő, a kéréletlen jövő a romantikátlanoké, az erőseké. Tíz-húsz év — s olyan lesz az élet, mint a sportuszoda, amelyben csak mély víz van az úszók számára. Aki nem tud úszni, a parton marad, a keskeny parton, ahol előrejutásra nincs remény.

E józan jövőre való tekintettel alaposan vizsgálja meg orrát a tükörben az a kisasszony, aki így kiált (valahányszor szülei gép- és gyorsírásról beszélnek): »Meghalok, ha nem lesz belőlem mozigészínésznő!«

A sztár-pálya erősen túl van zsufozva. Tehetség, könyök és szépség kell hozzá. Ha e három adottság közül csak e gy hiányzik, már bizonytalan a siker.

Hogy a többi pálya is túl van zsufozva?

Biztos! De mi lenne, ha mi nők

azt tennők, amit a kivándorlók tesznek Amerikában? Felfedeznők azokat a régi, jó, primitív pályákat, amelyek már oly sokaknak adtak kenyeret.

Külföldön ezt már nagyban csinálják kitünő eredménnyel. A nőknek ugyanis sehol sem örülnek jobban a vevők, a kuncsaftok, mint ott, ahol váratlanok.

Van például Párizsban, a Rue de la Paix legegánsabb kis mellékutcájában egy pici bolt: cipőüzlet. De amit árulnak benne, több, mint női cipő. Valóságos költemény! Ami divathölgyi láb van Párizsban, mind ide siet s bár az árak igen borsosak, egyik nő a másiknak adja a kis bolt kilincset... Hiába csak — régi mondás, hogy ruha teszi az embert. A nőt azonban cipő »teszi«. Különösen Madame Julienne cipője!

Évek óta ez a fiatal nő látja el antilop-, lakk- és selyemcipővel a legegánsabb párizsi asszonyokat, ugyanazokat, akikkel nemrég együtt tenniszezett, bridszelt ömaga is. A szerencse azonban forgandó. Mikor a férje tönkrement, Madame Julienne elhatározta, hogy dolgozni fog. Praktikus, hétköznapi munkához volt azonban csak kedve. »Suszter leszek!« mondta s azonnal beállt inasnak. Kis boltja első tucat cipőjét ömaga készítette és sajátkezüleg ma is el tudná készíteni az eladásra kerülő költemények valamennyiét.

A sporttehetőség (nálunk még ma is olyanfajta lukszus, mint amilyen ötven évvel ezelőtt a kisasszony tájképfestése volt) külföldön a sors lepraktikusabb adományai közé tartozik.

A legszebb londoni arisztokrata-nők egyike például gondolt egyet s hogy ne legyen tönkrement papája terhére, felcsapott tennisztrénernek, lévén ő a legkitünőbb versenyzőjátékosok egyike. A dolgot úgy fogta meg, hogy hirdetést tett az angol lapokba, így adva tudtára a tenniszkedvelőknek, hogy vidéki kastély tulajdonosait és vendégeit teljes ellátásért és bizonyos összegért szívesen tanítaná tenniszezni. Minthogy a hirdetés végére papájának igen jól ismert nevét is beírta, továbbá azt is, hogy ömaga fiatal, jókedvű és kitünő bridszelő, egymás után érkeztek az ajánlatok, másfél évre látva el a fiatal bajnoknőt munkával.

Igen szimpatikus új női pálya az is, melyet hotel-directrice néven ismernek külföldön. Erre a pályára eddig csak egyetlen svájci iskola készít elő: a grenoblei, amely két esztendő alatt kitűnő szállodaigazgatókat és igazgatónőket nevel tanítványaiából.

Ezek a fiatal kandidátusok két év alatt nemcsak igen érdekes, hanem páratlanul praktikus elméleti dolgokat is tanulnak. A kereskedelmi akadémiák tárgyain kívül: élelmiszer-vegytant, nyelveket, szálloda-jogot, reklámszakmát (mely utóbbi az ügyes, nyelveket tudó nőnek már egymagában kitűnő megélhetést biztosít).

Van aztán az iskolának egy saját kis szállodája, ahol a tanítványok gyakorlatban tanulnak meg mindent: a legegyszerűbb főzési ismeretektől bankett-rendezésig.

Felszolgálás, asztaldíszítés, menük összeállítás, kikalkulálása, maradékok praktikus és egészséges felhasználása, szobák rendbentartása — mind, mind kötelező tantárgy. Nem beszélve arról a külön kurzusról, amelyen cocktail-keverést tanítanak — amerikai vendégekre való tekintettel.

Aki — két év elmúltával — szigorú vizsgák után diplomát kap, az nemcsak a világ bármely pontján megállja helyét, hanem — ha úgy fordul a sors, hogy nincs kenyérkeresetre utalva — tökéletes gazdasszony is. Miközben majd a ház körül sürgölődik otthon, nem kiált fel bosszúsán, mint oly sok asszony: »Mi az ördögnek tanultam évekig azt a sok görögöt, aminek nem veszem hasznát!«

Grenobleban idén először adtak diplomát magyarnak: egy fiatal pesti úrilánynak, Badics Edinának. Mint-hogy a legjobban vizsgázók közé tartozott, azonnal el is helyezte az iskola. A világ lelegegységesebb fürdőhelyeinek egyikén: a francia Aix-les-Bains legszebb szállodájában kapott igazgatónői állást kitűnő ellátással és fizetéssel.

Mondanom sem kell, hogy legbiztosabb támaszok közé tartozik ma (és a jövőben) a nyelvtudás. De nem a régi értelemben vett francia gagyogás, felületes német, angol tudás.

Aki oly alaposan tanul meg akár csak egyetlen nyelvet, hogy annak idiómáit, irodalmát, nyelvtanát tökéletesen ismeri — tökéletesen magának a jövőre, amikor szebb napok jönnek majd, jobb idők s kétségtelenül szükség lesz angol-francia levelezőkre, nyelvtanárokra, titkárnőkre, képzett idegenvezetőkre... Annál is inkább, mert Magyarország, a világ egyik legszebb országa, joggal számíthat nagy idegenforgalomra.

Aki modern nyelveket tanul, még akkor sem tanul hiába, ha nem kerül a sor kenyérkeresetre. Gondoljuk csak meg, mily előnyös helyzetben van az

a feleség, aki három-négy nyelven tudja megmondani véleményét férjének.

FEIKS MAGDA

A GYERMEK TESTÉNEK ÁPOLÁSA

Az egészség és a testápolás szoros összefüggésben van egymással. A felnőtt azonban már nehezen hozhatja helyre azokat a mulasztásokat, amiket a test ápolása ellen gyermekkorában követett el, vagy legalább is: »kénytelen« volt elkövetni.

Hányszor hallhatjuk például villamoson ezt a megállapítást:

— Ó, a gyermeknek még fiatal lába van!

Ez a megállapítás aztán felhatalmazza arra is a többi utast, hogy a gyermeket — akár másfél óráig tartó úton is — ne engedje leülni. Közben azonban elfeledkeznek arról, hogy a gyermek könnyű teste a koci rázásával és lökdösésével szemben nagyobb ellentállást kénytelen kifejteni, mint az ő sokkal nehezebb testük, — viszont azonban a gyermek izomzata és csontjai még sokkal gyöngébbek. Ráadásul sok gyermeknek megvan az a rossz szokása, hogy egyik lábát a másikra teszi, aminek következtében egész test-súlyát egyetlen lábra nehezedik. A csontjai azonban még rendkívül hajlékonyak, aminek aztán gyakran úgynevezett O-láb lesz a következménye.

Sok gyermek hajlamos a lúdtalpúságra is. Sok esetben bizonyos rendszeres testgyakorlat is segít ezen és nincs szükség okvetlenül talp-betétre.

A zsebkendővel szemben is súlyos hibákat követnek el a — felnőttek.

A legkisebb gyermeknek is külön zsebkendője legyen! Sem az anya, sem a kísérője ne adja oda a saját zsebkendőjét, mert soha nem lehet tudni, milyen fertőző betegséget viszünk ilyen módon a gyermek orrába.

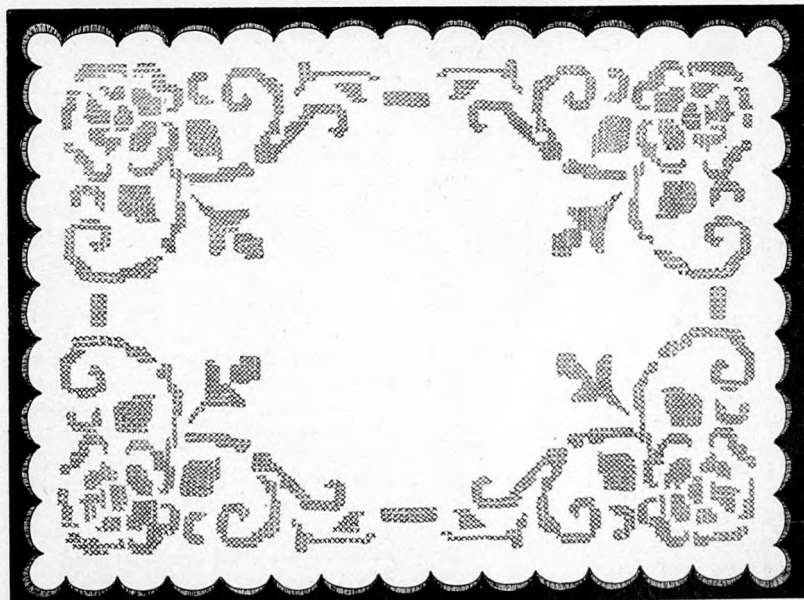
Az orr tisztogatására is meg kell a gyermeket tanítani. Az egyik orrlyukat be kell fogni, amíg a másikat kifújjuk! Erre már egy hároméves gyermek is meg lehet tanítani, valamint arra, hogy a zsebkendőjét ne hagyja itt vagy ott heverni, mert súlyos betegséget is szerezhet könnyelműségével.

A mosakodásnál meg kell a gyermeket tanítani arra, hogy a törülközőjével minden körömbőrt toljon erősen vissza, hogy a köröm félholdja eltűnjék.

Ha a gyermek rágja a körmét, a legbiztosabb gyógyszer a csukló-lekötése.

És van még egy veszedelmes szokás, amit azonban a gyermekek is, de a felnőttek is szeretnek: a gyermeknek száján való esőkolása. Ezt nem szabad megengedni. A kisgyermek nem esőkolni való játékszer, különösen nem idegenek számára. Igazat kell adnunk annak az angol anyának, aki a gyermekkoocsira kis táblát akasztott, ezzel a felirattal:

— Kérem, ne tessék megcsókolni az én gyermekemet!

Konyhaasztal-terítő

(Gottlieb rajza)

NŐK A VILÁGTÖRTÉNELEMBEN

Irta: LÁZÁR ISTVÁN

BORBÁLA KIRÁLYNÉ

VAN egy középkori latin könyv, mely mint a szépség és ifjúság istennőjét ábrázolja Borbála királynét, ahogy szilaj paripáján diadalmasan vágat előre, balkezeiben lengő lobogó. Csakugyan szép, arca büszke, szeme sugárzó, alakja szebb és kívánatosabb az eszményinél: egy párdue, akinek szépasszony-feje van. Születésre nézve nem volt királyi vér, hanem csak egy előkelő és dúsgazdag stájer grófnak a lánya, kit rendkívüli szépsége, vagyona és családjának politikai súlya emelt föl a trón bíboráig, de nevét nem a jóselekedetei s nemes tettei, hanem hallatlanul könnyelmű életének gálans szerelmi kalandjai révén jegyzi föl a történelmi krónika.

Mária magyar királynő korai halála után nehéz napok szakadtak férjére, Zsigmond királyra. Egyrészt a magyar főurak elégedetlenkedtek zsarnoki uralma miatt, hogy Héderváry Kontot és harminkét társát elfogatta és kivégeztette, másrészt a küllellenség háborgatta, birodalma déli részét egyre nyugtalanította a török haderő. A felhők sűrűn tornyosultak és Zsigmond király, hogy először is a belső békét biztosítsa, feleségül vette a birodalom egyik leghatalmasabb oligarchájának, Cillei Hermann stájer grófnak a leányát, a tizenötéves Borbálát, mert úgy gondolta, hogy házassága révén az ország legelőkelőbb főúri családjaival rokonságba jutva, megfékezheti a belső lázongást s nagyobb pénz és haderő birtokában a török veszedelemnek is útját szegheti. Terve bevált, a lázongás elült s ideig-óráig az ozmán erőknek is ellenállt, sőt a Cilleiek politikai súlyával a német-római császári koronát is megszerezve, tekintélyben egyszerre Európa legnagyobb uralkodói közé emelkedett, úgyhogy mint német-római császár, ő elnökölt a híres konstanzi zsinaton.

Ebben az időben nagy belső viszály dúlt a keresztény egyházban, egyszerre három pápa is uralkodott és a konstanzi zsinat volt hivatva, hogy rendet teremtsen az egyház kebelében. Igen nagy megtiszteltetés volt a magyar nemzetre nézve, hogy királya elnököl a hatalmas zsinaton s körültekintő okossággal és ügyes diplomáciai érzékkel bonyolítja le a három pápaválság nehéz ügyeit. De míg

megbecsülést s tiszteletet szerzett Zsigmond király nemzetének ott kint, a külföld nagy politikai fórumán, azalatt itthon mindent elrontott a szép Borbála királyné. Olyan feslett életet élt Walmerottal, a német lovagrend egyik daliás tagjával és másokkal is, nem sokat törődve azzal, hogyha megtudja is a király.

Nap-nap után csak a királyné szerelmi kalandjait tárgyalták a főrangú házaknál s a nemesi kúriákban és lent a pór nép közt is, ám külföldre is kiszivárgott és elterjedt a sok mende-monda, a sok pikáns szerelmi kaland híre s mindenféle mókával földszítve,

Az ősz divatos hajviselete

ott szerepelt a magyar királyné neve a külföldi fejedelmi udvarok pletykasztalán. Súlyosbította a helyzetet az, hogy egy királyné él ilyen botrányos életet, az a királyné, kinek az ura az egyház zilált ügyeinek a rendezésén teljes megelégedésre dolgozik. Igaz ugyan, hogy idős már a király és a királyi menyecske olyan sugárzószép, gyönyörű és fiatal... mégsem lehetett szemet hunyni botrányos élete fölött, hiszen oly sűrűn szerepelt szerelmi kalandjaival, hogy egy csinos novellagyűjtemény is kitellett volna már azokból. Mintha ezer csintalan ördögöcske szállta volna meg a világszép asszonyt, — a Cilleiek romlott vére tombolt benne s botrányt botrányra halmozott. Végre Zsigmond király is megtudta a dolgot, de húzta-halasztotta a leszámolást; a konstanzi zsinat berekesztése után előbb sorba látogatta birodalmi tartományait s

tanácskozott az egyházi és világi méltóságokkal a királyné szerelmi kilengései felől. Ezek követelték, hogy a magyar trónról azonnal távolítsa el, mert fesselt, romlott életmódját tűrni már nem lehet — és a királynak engednie kellett. Visszatért hát Budára, a királynét elfogatta és Nagyvárad mellé vitette, hol egy kolostor közelében, minden kényelmétől megfosztva, kellett büneiért vezekelnie. Zsigmond azonban, ki maga is hirhedt volt ifjúkori szerelmi kalandjairól, nem nézte olyan szigorú szemmel a szépasszony botlásait, még azt is megengedte, hogy leánya, Erzsébet hercegnő, mellette lehessen s a Cilleiek és más hatalmas urak közbenjárására csakhamar meg is bocsátott a vezeklő királynénak s visszafogadta udvarába, miután a szép Borbála esküvel ígérte, hogy ura ellen többé sohasem vétkezik...

Tartotta is egy darabig a hitvesi fogadalmát, de a vénülő király mellett nem tudott beletörődni a helyzetébe. A Cilleiek átkos vére nem hagyta nyugton és olyan esztelenségre ragadtatta magát, hogy ezen már egész Európa megbotrányozott.

Ulászló, Lengyelország ifjú királya Zsigmondhoz fordult azzal a kéréssel, hogy fogadja őt fiává s jelölje a magyar trónra, Zsigmond azonban Albert osztrák herceget akarta utódjául és a lengyel király kérését elutasította. Gondolt most egyet a szép Borbála s titkon követeket küldött a gyerek Ulászlóhoz, hogy vegye őt feleségül s így az ő révén Zsigmond halála után elnyerheti a magyar koronát. Egy negyvennyolcéves asszony és egy tizennegyesztendő gyereke, mint férj! De Ulászló még ebbe is belement volna, a titkos paktum azonban kitűdött s az egész országon és Európán átcsendült a gúnys hahota. Zsigmond haragra gerjedve, ismét elfogatta és börtönbe vettette, de gyorsan bekövetkezett halála megakadályozta abban, hogy megbüntethesse a gonosz asszonyt s Borbála királyné még egy darabig felszínben maradt, mint politikai cselszövő. Dehát az idő fölötte is eljárt, arca rózsái elhervadtak s teljes visszavonultságban fejezte be bűnbánatos életét.

Szánandó teremtés!

Őrült, a vér örültje volt...

Kis érdekességek a nagyvilágban

A NŐ TÁJÉKOZATLANSÁGA becsületes férfinak legfőljebb azt a gondolatot ébreszti, hogy segítségére kell sietni jószóval, útbaigazítással, tanáccsal. A jogi és gazdasági élet szövevényeiben járatlan nő a törvény oltalmát is élvezzi, nemcsak a tisztaszándékú emberek támogatását. Annál gonoszabb és felháborítóbb a női tapasztalatlansággal vagy ismerethiánnyal való visszaélés. Egészen szokatlan és rikító példával szolgált legutóbb a konstantinápolyi törvényszék, amely egy írástudatlan török asszony furcsa válópörében kellett, hogy döntsön. Furcsa volt a válópör már csak azért is, mert

az asszonyt tévedésbe ejtette az úgynevezett férje, amikor látszat-házasságot kötött vele. Ugy történt a dolog, hogy Nyugat-Anatóliában meghalt egy gazdag ember, akinek minden vagyona a tevéje volt. Ez a teve mint az anatóliai teveviadalok győzhetetlen favoritja súlyos pénzeket jövedelmezett a gazdájának. Az egyszerű török nép ugyanis nagy előszeretettel hódol a teveviadalnak, akár csak a spanyol a bikaviadalnak. Kevser Hanum — ez volt az özvegy neve — magára maradt a híres tevével. Már évekig hordta az özvegyi fátyolt és még mindig nem akadt kérője, mert a szerencsétlen vajmi kevés bájjal ruházta fel Allah. Amellett teljesen műveletlen, írástudatlan teremtés volt. Ezt használta ki egy lelkiismeretlen anatóliai fiatalember, bizonyos Ozmán bej nevezetű. Az arénában, éppen egy újabb diadal után, amelyet az özvegyasszony tevéje aratot, megkérte a kezét. Kevser Hanum odavolt a boldogságtól, mert Ozmán bej nemcsak külön családból származott, mint ő, hanem igen szemrevaló legény is volt. Két barátját tanúnak fogadta fel, a harmadikat anyakönyv-

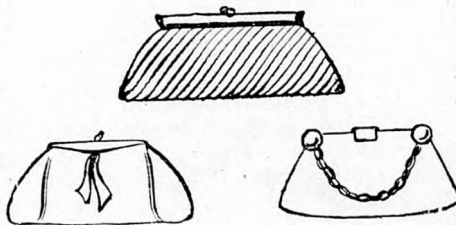
vezetőnek nevezte ki, aztán karonfogta az asszonyt és a szokásos polgári ceremóniák közt megesküdtött vele. Pecsétes írást állítottak ki az aktusról, az egyiket az asszony kapta, a másikat, amelyre Kevser Hanum a kézjelét írta, Ozmán bej tartotta meg magának. Nyomban a színlelt házasságkötés után magához vette a »férje« a tevét és hosszabb körútra indult vele a nagyobb városokba. Jó sok pénzt szerzett, mialatt a megcsalt asszony otthon türelmesen várt rá az újonnan berendezett szép lakásban. Végre is eszébe jutott az írás. Megmutatta egy olvasnitudó töröknek, aki legnagyobb bámulatára egy ajándékozási szerződést olvasott fel, amely szerint Kevser Hanum tanuk előtt Ozmán bejnek adta a drága kincset, a tevét. Így indult meg a válópör, illetve csalás és hamisítás miatt az eljárás a bej ellen. Aki közben meg is házasodott. Bigámia miatt persze nem lehetett elítélni, mert a teve tulajdonosnőjével kötött házassága csupán szemfényvesztés volt. A sánálatraméltó asszony okult a kárán és most szorgalmasan tanulja a török betűvetést. Még egyszer nem akar ilyen csúnyán póruljárni.

COLETTE, — ez a név fogalomná lett Párizsban, de túl »a fény városán« mindenütt, ahol Voltaire nyelvét beszélik. Colette azt a rangot képviselte az írónők világában, amelyet Anatole France az írók között: tekintélye vitathatatlan, népszerűsége rendkívüli volt. Proust, aki betegsége által ágyhoz láncolva mindent elolvasott s akinél mélyebb lélekűbúvárt nem mutat fel a század, a francia szellemek ragyogó táborának díszhelyére ültette Colette asszonyt, akinek a nemzet legkiválóbbjai hódoltak. És most azzal lepte meg Párizst az ünnepezt írófejedelemmő, hogy — kozmetikai intézetet nyitott. »L'institut beauté de Colette«, szépsépigéző, a nagy írónőről elnevezve. A francia lapok tele vannak az eseménynyel. A párizsi hölgyek és a Párizsban élő dúsgazdag idegenek tódulnak Colette-hez, aki — oh, csodálkozatosok! — sajátkezüleg foglalataskodik a vendégek arcán. Minden szépségszer az ő nevét viseli. Colette-púder, Colette-rúzs, Co-

lette-krém... A művészileg kiállított dobozokon Colette neve. A bankárné, a színésznő, a maharadzsa barátnője, az amerikai multimilliomos felesége belép a boulevardon tündöklő intézetbe és Colette asszony fogadja. Igen, a millió és millió példányban olvasott Colette regények írója mondja a hölgyeknek: Bon jour, Madame...prenez place, Madame... que désirez vous, Madame... foglaljon helyet, asszonyom... mit parancsol, asszonyom — és mint az alkalmazott, aki busás borraivalót remél, sürgőforog a vendégek körül. Colette már nem fiatal. Ő maga hatvan esztendőtt vall be,

de a párizsi pletyka szerint csak ötvennyolc éves. Hogy mért öregíti magát? Az érdekesség, a reklám kedvéért, mondják a rossznyelvűek. Egy bizonyos: amióta Colette az írótolat az arckrémel cserélte fel és nem papírra, hanem a vendégeinek bőrére veti a keze vonásait, Párizs száz és száz előkelő kozmetikai intézetéből kimaradtak a legjobb fizető hölgyek. Mert Colette-hez járni — sikk, Colette által babraltatni az arcon — elegancia. Igaz, Colette asszony alaposan meg is fizetteti magát. Hiszen azért hagyta abba a lélekanalizist és tért át — az arcbúvárlatra. Aki az ő kezétől óhajta megszépíttetni magát, az nyúljon mélyen a retiküljébe. Magyar pénzre átszámítva, húsz pengőbe kerül a szemöldök-igazítás, kétszáz pengőbe az arc-massázs. A gazdag párizsi s a még gazdagabb külföldi hölgyek nem sokallják. S inkább lemondanak valami más költséges passzióról, semhogy foghegyről azt vessék oda nekik a szalónban: »Hogyan édesem?... Hát maga nem Colette-tel kezelteti az arcát?« Oh Párizs!...

EGY SZEMÜVEGES ÚR HALK MEGJEGYZÉSEI

... Nem ajánlom, hogy minden megállapítást, tanulságot és meghatározást, törvényt és ítéletet, melyet a Tekintély nyújt felénk alapvető bölcsesség alakjában, hogy mindezt a leszűrt okosságot fogadjuk el és ne érjen hozzánk kétkedőn az ujjunk. Hanem foglalkozzunk vele magunk is, ha kell, igyekezzünk megállapítani életerejét a magunk szempontjából, mert csak így lesz meggyőződéssé, így kap igazi erőre, így lesz számunkra termékeny.

Ez a pár előljáró szó nem óhajt ilyenformán tekintélyt rombolni, hanem inkább tekintélyt szilárdítani, Nagyságos Asszonyom. Látom kezében a külföldi képes folyóiratot és figyelem, mint szemléli két kép jól sikerült reprodukcióját és látom: eltöpreng azon, amit az elmés újságíró a képhez hozzáfűz. Holott kénytelen vagyok most felnyújtani külön e célra nőtt hosszú mutatóujjamat, mondván figyelmeztetően: *már a régi rómaiak!*...

És mert a nagyszerű rskorok korában élünk, amikor alig van dolga az egyes embernek, de mindenki siet türelmetlenül és a gyorsaságot vakmerően felfokozzuk a groteskségig, ugorjunk mi is a régi rómaiaktól — hupp-hopp és tiszteletreméltó nyakunk kockázata nélkül! — csupán szerény tájékozottságunk segítségével vagy húsz szá-

zadot és emlékezzünk egy spanyol festőről, éppen arról, akinek egyik műve ez a Mater Dolorosa, melynek mását most nézi, Nagyságos Asszonyom és idézzük emlékünkből: Jusépe de Ribera, lo Spagnoletto — »a kis spanyol« melléknévvel, Nápolyban élt és festett és pedig ezerhatszáz körül. Ez a fej és alatta az egymásba fonódó két kéz a Fájdalmas Szűz Anyát ábrázolja megható szépen és jólesik nézni, mert vonzóvá teszi az olasz színek lágy-sága és mint jelen-ség, szinte földön-tüli. Csak éppen azt nem tudnók, hogy kit ábrázol,

ha nem ismernők a kép címét. Így képzelte, így látta. Így érezte a spanyol mester az ember történetének legmeghatóbb alakját, a Fájdalmas Anyát.

Könnyen lehetséges, hogy a már említett régi rómaiakra és fennmaradt bölcseségükre nem gondolva fogott munkába kétszáz évvel később Théodore Géricoult, aki ezernyolcszáz körül francia festő, nagyszerű mester és a romantikus irányú úttörője és aki engedett egy ellenállhatatlan vágnak, amikor leült Ribera vászna elé és lemásolta a Fájdalmas Szűz Anya szép fejét. A régi római már tudta: *Si duo faciunt idem, non est idem* — ha ketten végzik ugyanazt, az mégsem ugyanaz. És a francia mester olyan hatalmasan juttatta kifejezésre másolatán a Szűz Anya fájdalmit, hogy képe alá nem is kell magyarázó szöveg; aki ránéz, megérti: ez nem igyekvő másolat, ez önálló művészi alkotás.

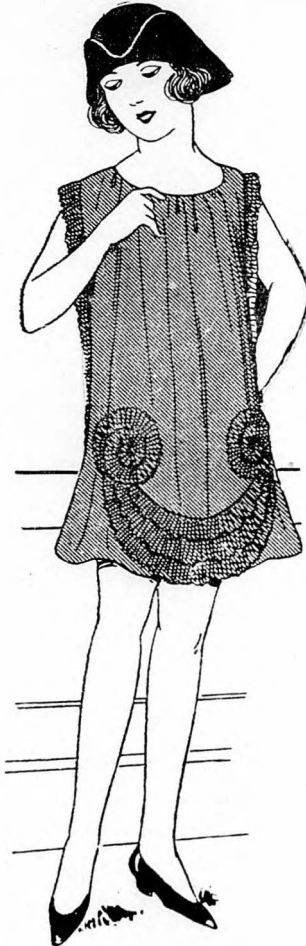
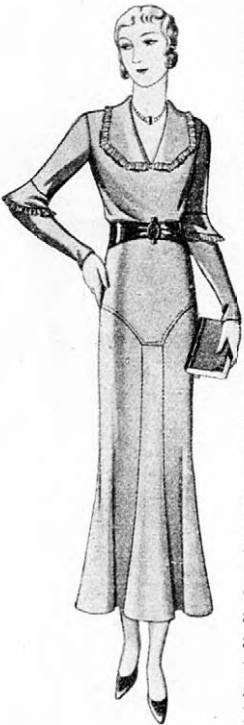
Bölcs római!... *Si duo faciunt idem*...

Minden idők egyik legnagyobb festője a nagyszerű hollandus: Rembrandt. Nevének említésére feltűnik lelki szemünk előtt a lángész egy sor képének felejthetetlen emléke. Kézel három évszázad mult el azóta, hogy a Mester letette a varázslatos ecsetet († 1669) és vásznai, karcai, rajzai életerősek és frissek, értékekben gazdagok és ki nem apadóak, mintha csak most kerültek volna ki teremő keze alól. Minden idők legnagyobb és túl nem szárnyalható csodája az ember, ha lángész!

Alkotásainak gazdag sorában var egy tájkép, mely a »Kasszeli táj« (A rom) címen ismeretes. Kompozíciója, a fények és árnyak csodálatosan harmonikus elosztása, a színek egymásba olvadó lágysága, levegőjének sajátos hangulata megragadja ellenállhatatlanul még azt is, aki mint néző, talán nem valami fogékony képek iránt. És mennyivel inkább ragadja meg a festőt, akit bámulatra kényszerít, mely talán túlnő még az elirigyelés érzésén is, melyet alkotó lélek elvétve megállapíthat magában, amikor visszhangzik egy-egy mesteri munka hatásától.

Hogy mennyire hatott lelkére ez a tájkép, megmutatta Johann Wilhelm Schirmer, karlsruhei deák festőművész († 1863), aki a mű iránt érzett lelkesedés föllángolásában egy szempillantásig sem gondolt a régi rómaiak alapvető bölcsességére: ... *non est idem* — hanem odaült a Mester vászna elé és elszántan lemásolta a »Kasszeli táj« minden porcikáját. Kitűnő munkát végzett és reméljük, hogy ő is meg volt vele elégedve.

De ha nézzük ezt a képet így, az újság kitűnő sokszorosításában, még így is feismerhetjük már első látásra, hogy a karlsruhei másolat megfosztotta a Mester képét a — lelkétől. Ebből a másolatból — el-lentétben Géricoult művével — hiányzik az a sajtáságos fluidum, mely több festéknél, színnél,

ecsetkezelésnél, mely a halhatatlanság lehellete. Ezen a másolaton nincsen meg az eredeti finom sejtelmessége, az arányok szinte hallható harmóniája. Hiába mutatta meg Rembrandt, hogy ezt a tájat ő hogyan látja, hiába igyekezett a derék Schirmer, hogy ő is így lássa, amikor lemásolnia kellett volna csupán.

Bölcs római! ... *non est idem* ...

*

És most nem akarom elhallgatni egy hirtelen felbukkanó megjegyzésemet. Ugy Ribera, mint Géricault, Rembrandt csakúgy, mint a derék Schirmer nem csupán azért festették képeiket tőlük telhető nagy lelkesedéssel, mert megadatott nekik erre a tehetségük, — ezúttal mindegy, hogy milyen mértékben és értékben, — hanem azért is, mert azon igyekeztek, hogy művészetükből megéljenek.

Dolgoztak a mindennapi kenyérért. A lángeszű és a közepes tehetségű egyaránt. És amikor odaült egyik a másik vászna elé és hozzáfogott lemásolásához, könnyen megtörténhetett, hogy egy pillanatra sem eszmélt rá az ezerszandós bölcs megállapításra: ha ketten végzik ugyanazt, az mégsem ugyanaz!

És el lehet képzelni, hogy amikor a művész leült, hogy megegye mindennapi kenyérének egy-egy falatját, melyet az asszony tett eléje, reméljük mindkettejük érdekében: jókedvűen és szeretettel — az éhes férj egyszer-mászor megcsóválhatta fejét, mondván:

— Mondd csak, lelkem, hogyan van az, hogy a húst meg a főzeléket, meg a lisztet, cukrot, sőt és mindazt, ami a főzéshez kell, ugyanazt hozod, mint a szomszédasszony, akinél a multkor voltunk vacsorára. És ime: ennek az ételnek nem olyan az íze, nem olyan csábító a falatja, mint azé, melyet a szomszédasszony tálalt. Vajjon mi lehet ennek az oka?

Persze, ha a művészetében megbánott asszony tudta volna, hogy mi a megállapítása erről a régi rómainak, gúnyosan adta volna meg a magyarázatot: *Si duo faciunt idem, non est idem*, kedves öregem!

Amitől viszont az étel nem lett volna jobb, az bizonyos.

Kinos évek, kegyetlen élet, keserű igazságok

Az emberek nagyon gyakran elfeledkeznek arról és kétségbe vonják, hogy az isteni törvények vizsgálata és követése sokkal jobban rávilágít a világjolyamat megértésére, mint mindenféle politikai szaktudás és szakismeret. Éppen ezért a költő, akinek szívében lángol a hit, sokkal igazabb próféta lesz, mint az a szívtelen valaki, aki betéve tudja a mindenkori kormányok és politikusok összes tükait.

*

Az általános boldogtalanság és nyomor korszakában az egyetlen és a legszebb megkönnyebbülés: az általános hit és lelkesedés.

*

Melyik korszakot fogja becsülni és értékelni a messzi utókor? ... Feltétlenül azt, ha rá gondoltok a világ és élet nagy megtisztító mestereire és jóként a legnagyobbakra: a Megváltóra, amelyik korszak az élőtől nagyon sok és nagyon súlyos áldozatokat követel. Ne feledjétek el, hogy ha kitisztítjátok a régi kutakat, vagy újakat ástok: mélyükből, ahonnan később felfrissülést és életet nyertek, a kútás munkások számára először mindig halálos gázak törnek elő.

*

A háborúkról, vagy egyéb emberi borzalmasságokról ha olvastok, amiken segíteni és változtatni nem bírtok: semmit nem ér, ha menekülni akartok előle, ha fajveszélyekkel és télenül siránkoztok. Egyetlen segítség: a tett, amely — minthogy mindez a nyomorúság csak az egyes emberek erkölcsstelenségéből szá-

El jut eszembe, amikor olvastam, hogy összedörzsölünk huszonöt deka vaját ugyanennyi liszttel és így tovább, de a kitűnő recept végén nem látom ezt a — bizonyára fölösleges — megjegyzést: és mindezt csináld jókedvvel és szeretettel, mit kerüljem a szót: lelkesedéssel — és akkor benne lesz a főztedben egy csipetnyi abból, amit a derék másoló nem tudott lelopni a Mester vásznáról.

Ha pedig mindebből arra óhajtaná következtetni, Nagyságos Asszonyom, hogy passzionátus evő vagyok — ne tegye. Jótízűen és hálásan fogyasztom el az egy tányér burgonyát, ha szerető kéz teszi elem és megelégszem vele, mert bevallom, ha eddig nem vette volna észre: magyar író vagyok.

Ami csak elmélyíti a régi római okos megállapítását:

Si duo faciunt idem, non est idem.

Tehát: ugyanerről másvalaki egészen mást tudna mondani.

lethetett — ki akarja pusztítani belőlünk a legkisebb erkölcsstelenséget is, mert ne feledjük, hogy a legkisebb erkölcsstelenség is súlyos sebeket éget mások testébe, vagy lelkébe.

*

Milyen furcsa, hogy Európának — a többi világrészhez viszonyítva — mindene van és mindenből több. Nagyobb esze, fejlettebb kultúrája, jobb éghajlata, változatosabb állatvilága. Csak éppen — pénze nincs és az erkölcsössége kisebb.

Jean Paul

ÚJ VILÁGMOZGALOM:

AZ ANYÁK URALMA

Mikor Németországban még csak gyermekpóbit nyújtott az a nevezetes mozgalom, amelyet a mult századbeli irodalom nőemancipációnak nevezett, nagy feltűnést keltett egy svájci tudós, Johann Bachofen egyetemi tanár könyve, amely egészen az őskorig vezette vissza a női jogait. Bachofen elragadó képet festett arról az időről, amikor az asszony volt a család tulajdonképeni feje, vagyis nem a patriarchátus, hanem a matriarchátus rendszere uralkodott s nemcsak az egyes családoknak, hanem a törzseknek is szinte uralkodói rangban lévő vezérasszonyuk (matriarchájuk) volt. Mikor az asszony vezette a háztartás mellett a család minden rendű ügyeit, mikor az anya kezében futottak össze a családi gazdálkodás szálai s ő döntött a fölmerülő magán- és büntetőjogi kérdésekben, akkor — mondja Bachofen — szépség és gazdagság, jószág és nemesség, jámborság és boldogság honolt a falvakban és a tanyákon. A nőmozgalomnak valósággal szárnyakat adott a tudós tárgyilagosságával megfestett idillikus képsorozat, amely nemcsak az asszonysív áldásait, hanem az asszonyi értelem magasrendűségét is gyönyörű példázatokkal demonstrálta. Nem csuda, ha Dehmel, a híres német költő így kiáltott fel: »Oh népek, adjátok át végre sorsotok gyepől-szarát az asszonyok kezébe! Mily boldog lenne a haza, hogy virágozna minden ország, ha az anyák döntenének életről és halálról!«

És mit látunk ma? ... Amerikában és Angliában, Németországban és Észak-Európa nyugati kultúrállamaiban egyre erőteljesebb, egyre követelőzőbb hangon egy új mozgalom jelentkezik. Ha olvassa az ember, szinte nem akarja elhinni a saját szemének: férfiak, igenis: férfiak hangoztatják, hogy a széteső világot, a bomladozó társadalmat, az anarchiába fulladó családot csak az anyai uralom visszaállítása mentheti meg. Az az ókori matriarchátus, amelyről Bachofen a tizenkilencedik század derekán olyan andalító képet festett. Új eszmeáramlat indult tehát el a nyugatról s ránk, a magyar úriasszonyok erkölcsi, szellemi és gazdasági érdekeinek szószólóira háramlik a kötelességszerű feladat, hogy a legszélesebb társadalmi körökbe vigyük szét a mozgalom irányelveit s így lehetővé tegyük a magyar nők s főként a magyar anyák állásfoglalását is.

Az anyák uralmát hirdető mozgalmat a szenvedő emberiség termelte ki. A férfiak elvesztették a háborút minden országban — mondják a vezető női szellemek — és a békét is elvesztették. A beteg világot

azonban meg kell gyógyítani. A szüntelen válságok okozta társadalmi földrengéseknek, amelyek elsőnek mindig a családi életet támadják meg, egyszer már erős kézzel véget kell vetni. Igen ám, de az »erős kéz« a férfiak előjoga. A nő nem dolgozhat ökölrel. Nem is kell, — mondják a matriarcha-mozgalom irányítói, — hiszen az öklök tették tönkre az emberiséget. Jöjjön hát az erős kéz helyébe a szív, az öklök helyébe a belátás. Vissza az anyák szelleméhez és lelkéhez! — hangzik a békeszerző csatakiáltás — vissza az anyákhoz a családban éppúgy,

Naplemente a brazilliai partokon

mint a társadalomban és az államban. Az anyai szellem maga a méltányosság és az igazságosság, tehát: a Szeretet és a Béke. Ha az anyák szellemét plántálják bele a fiúkba, nem pedig az apák erőszakoskodó hajlamait, akkor nem fájhat el az egymásra utalt emberiség az öldöklő fenevadak vért szaglászó csordájává. Majd ezt mondják:

A valódi anyaállamban nincs durva önzés. Ahhoz, hogy a méltányos beletás uralkodjék nincs szükség a törvények és rendeletek egész tömegére. Ott nincs szükség arra, hogy a lakosság egyik fele különféle bírói székekben és főnöki pozíciókban bíraskodjék a lakosság másik fele fölött. Miért? Az asszonyt mindenütt a világon az a közös tulajdonság jellemzi, hogy otthonra vágyik. A férfi kevésbé. Majd minden férfiban van bizonyos kalandorhajlam. Menni-jönni, próbálkozni, újat keresni, csatangolni. A nőnek állandóság kell, hajlék kell, nyugalom

és biztonság kell. Az anyáknak elsősorban. Mert ő vigyáz a kiseded álmára, a gyermekek minden mozdulatára, az ő gondja, hogy a kamra és pince rendben legyen, hogy senki ne szenvedjen hiányt. Ezt a nagy figyelmet igénylő sokoldalú munkát csak békében végezheti el. És ha egyszer megteremtette a tűzhelyét, ha megvan a kedvére való fészke, nem hagyja ott hiú ábrándokért, reménybeli lehetőségekért, amelyek sokszor a legdrágább értékeit vetik kockára.

Mindezek kifejtése után azt követeli a mozgalom, hogy az asszony az államban is ugyanazt a szerepet töltsse be, mint a családban, vagyis az ő akarata érvényesüljön mindazokban a kérdésekben, amelyek a férje és a gyermekei sorsával függnek össze. S mivel senki sem tagadhatja, hogy az államnak a társadalom, a társadalomnak pedig a család az alapja, — a meghallgatás, tanácsadás és döntés jogát kívánja az állam ügyeiben. »El fog jönni az idő, — mondja az angol anyamozgalom egyik vezetője — amikor senki sem lesz képes felfogni, hogy volt valaha egy olyan kor, amidőn nem kérdezték meg az anyákat, hogy beleegyeznek-e a fiaik lemészárlásába.« Ime, már a legvégső konzekvenciáig is eljutott az egyre erősödő áramlat, amelyet sehol sem mernek lekicsinyelni, még kevésbé gúny tárgyává tenni, mert a nők szavazatára szükségük van az angol férfiaknak, aminthogy nem mellőzhetik a német és a többi germán nemzetekhez tartozó férfiak sem.

Nagyon kívánatosnak tartanók, ha ehhez a mozgalomhoz s annak szellemi, lelki és gazdasági rúgóihoz a mi asszonyaink is hozzászólnának. A következő 3 kérdésre kérünk tőlük választ:

1. Helyeslik-e a családi életben a mostani rendszer helyett az anyajogot s ha igen, miért? (Anyajog alatt az anyáknak kizárólagos jogát kell érteni a családl mindenféle ügyében. Idetartozik a fejelemtartás és a fenytés joga is.)

2. Helyeslik-e az anyáknak olyan irányú megszervezését, hogy az állam a családjogi, nevelés- és oktatásügyi, társadalmi és szociális kérdésekben az anyák meghallgatása és hozzájárulása nélkül ne dönthessen?

3. Helyeslik-e egy olyan szervezet létesítését, amely minden nemzet anyáit magában foglalja, hogy a népek közt fölmerülő vitás kérdésekben mintegy a közvetítő szerepét töltsse be?

Európa nyugati felében már szervekednek az anyák uralmát hirdető pártok. Kíváncsian várjuk a magyar anyák véleményét.

Kis történetek

Sheridan Klára, az ismert angol író, egy amerikai újságíró látogatását fogadta. A kiváló yankee, hazája szokásaihoz híven, mindkét lábát föl-tette az asztalra. Hamarosan ráeszmélt azonban nevetlenségére és bocsánatot kért. Az író mosolyogva így válaszolt:

— Ó, ne zavartassa magát!... Felőlem fölteheti az asztalra akár mind a négy lábát is!

Strauss Richárdot, a világhírű német zeneszerzőt, felkereste egy fiatal komponista, hogy eljuttassa neki saját szerzeményét. Strauss türelmesen meghallgatta. Amikor aztán a jövődóbeli mester a játékot befejezte és várta a kritikát, Strauss így szólt:

— Csak azt tanácsolhatom, hogy hagyja abba a komponálást és keresen más foglalkozást magának!

A fiatalember sértődött a hóna alá vágta kottalapjait és eltávozott. Strauss Richárd még utána kiáltott:

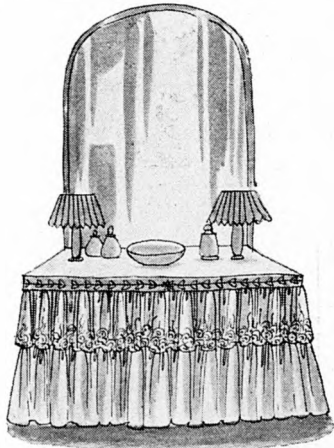
— De azért ne vegye nagyon a szívére azt, amit mondtam!... Bevallom, hogy az ön korában nekem is ezt tanácsolták.

Csehov, a nagy orosz regényíró, egyszer ezekkel a szavakkal fejezte ki elismerését egy pópa előtt:

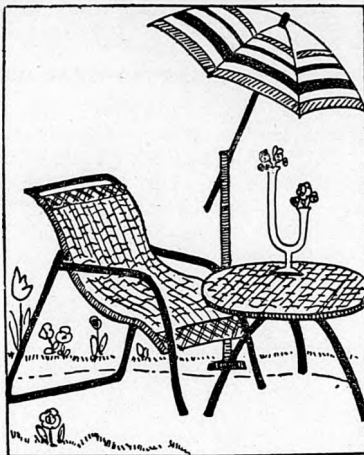
— Az ön mai prédikációja minden tekintetben megnyerte a tetszésemet. Bevallom azonban, hogy van egy könyvem, amelyben az ön prédikációjának úgyszólván minden szava megtalálható.

— Lehetetlen! — tiltakozott a pópa. — És szabad tudnom, hogy mi az a könyv?!

— Az orosz nyelv egyetlenes szótára, — nevetett Csehov.

Házilag elkészíthető toalettükör
(A tükör állványát ócska deszkából, vagy ládából lehet készíteni és csikos, vagy pettyes kartonnal bevonni.)

A gyermek önállósága

Egyetlen pillanatra se felejtjük el, hogy gyermekünket önállóságra kötelességünk nevelni, ha nem akarjuk, hogy később legyűrje és háttérbe szorítsa az élet könyörtelen törvényszerűsége.

Hányszor látjuk, hogy egy kisgyermek, ha véletlenül elesett, éktelenül ordítozni kezd, de azért nyugodtan úgy marad, — míg anyukája a »szegény kis csöppseget« fel nem emeli és az ölébe nem veszi.

Ez már olyan tünet a gyermek nevelésében, ahol az okos előrelátásnak különvéleményt kell bejelentenie. Sokkal helyesebb és eredményesebb, ha a gyermek édesanyja — látszólag — »résztvételen«. Nyugodtan engedni kell, hogy a gyermek a saját erejéből álljon újból talpra, hacsak nagyon súlyos nem volt az esése. Mert csak így nevelődik bele az az önállóság, amely nélkül későbbi életében szerencsétlen lesz.

Ha pedig később olyasvalamibe kezd, ami első pillanatra túlnehéznek látszik előtte, édesanyja vagy édesapja ne vegye le vállairól a feladat teljesítését, hanem mondják azt:

— Ezt már egyedül is meg tudod csinálni!

És a legtöbb esetben valóban meg is csinálja.

Ha pedig a munka tényleg felülmúlja a gyermek erejét, legyünk segítségére, de ne mentesítsük az egész munka elvégzése alól.

Ezzel a nevelési módszerrel nem csupán sajátmagunkat óvjuk a felesleges fáradtságtól és nyugtalanságtól, hanem bizonyos mértékig nyugodt tekintettel nézhetünk gyermekünk jövője elé.

Az a kis ember, aki már gyermekkorában megszokta az önállóságot, az élet viharaiiban is biztosan meg fogja állni a helyét.

Matuzsálemek

Néhány esztendeje »fedezték fel« Konstantinápolyban a 150 éves *Zaro Aga*-t, az egykori teherhordó munkást, akit egész Amerikában ünnepeltek, mint a világ legöregebb emberét. Sokan kételkedéssel fogadják ezt a híradást, pedig a történelem folyamán elég gyakran találunk ilyen abnormisan hosszú életű embereket.

A valóban legnagyobb életkort el ért ember, akiről ez teljes hitelességgel meg is állapítottott, egy Temesvár melletti faluban született 1539-ben, a neve *Czarlan Péter* és 185 esztendeig élt. Közvetlenül a halála előtt még bottal járt és a falu főterén koldult. Jól látott, sőt még néhány foga is volt. A halála évében életben levő fia 97 éves volt és ebben a korban kötötte meg — harmadik házasságát.

Nem sokkal fiatalabb életű volt egy *Virginában* született mulatt férfi, aki 1798-ban halt meg, 140 éves korában. Herbusdorf-ban 1736 december 2-án halt meg a 172 éves *Uhlemann Márton*. Londonban pedig 1797-ben fejezte be életét a 112 éves *Esquire Macarthy*, aki 98 éves korában vette el — negyedik feleségét és még több gyermek apja lett. Nagyon öreg korában is állandóan vadászott és rendkívül kedvelte a whiskyt.

1725 márciusában pedig *Lüttich* város magisztrátusa előtt jelentkezett egy férfi és annak az óhajának adott kifejezést, hogy a város vegye föl újra polgárai közé. Előadta és hiteles iratokkal igazolta, hogy ő az a férfi, akit 95 évvel előbb rablás miatt 90 esztendőre kitiltottak a város területéről. És akkor, 115 éves korában, gyalog visszatért a városba. A magisztrátus föl is vette és életjáradékot utalt ki a számára.

Innen=onnan

A LEGFIATALABB FELTALÁLÓ kétségkívül a kilenc esztendő Katharina Feibusch, egy aranyzőke fűrtű newyorki kislány, akinek szabadalmát büszkén hirdeti most az amerikai világtalálmányi kiállítás. Mire jött rá a bájos csöppség? Egy reggel a fürdőkádban állt és vígan szappanozta magát, mikor egyszerre csak kicsúszott kezéből a szappan és olyan megszire gurult, hogy a kinyujtott karjával nem tudta elérni. »Nem akartam kiszállni a kádból — mondta Katharina a kiállításon összegyűlt újságírók előtt — és a szappan után szaladni. A csöngetés pedig hiábavaló lett volna, mert a papa nem volt már otthon, anyukám pedig nincsen. Egészen egyedül voltam és törni kezdtem a fejemet, hogyan lehetne a szappant úgy megerősíteni, hogy máskor ne csússzon ki a kezemből. Mikor készen voltam a fürdővel, elővettem egy kötőtűt és két helyen keresztüllyukasztottam a szappant, aztán a két lyukba selyemszalagot fűztem, összecsomóztam és a kád fölé a csapra akasztottam. A szalag olyan hosszú, hogy a papám is kényelmesen tudja használni.« Mr. Feibuschnak annyira megtetszett a kislány találmánya, hogy bejelentette a szabadalmi hivatalban. Azóta tíz- és tízezrével kelnek a Feibusch-féle biztonsági szalaggal fölszerelt szappanok és a zőke Katharina hozománya napról-napra gyarapodik. Tíz év múlva valószínűleg ő lesz

Newyork egyik legjobb pártja, akinek kezéért versenyezni fognak. TRINIDAD NÉGER SZÉPSÉGEI megelégtették a sűrű kondor hajtömeget és mindenáron olyan lágyan hullámzó, selymes zőke hajfűrtőkre áhítoznak, amilyeneket a fehér nők hordanak. Dél-Amerika északi partjai előtt fekszik a brit fen-

Angol menyasszony

hatóság alá tartozó Trinidad sziget, amelynek fehér lakossága spanyol eredetű. A bennszülött néger nőknek mégis az angol misszek zőke haja tetszik, nem pedig a spanyol szenórák csillogó fekete haja. Ők maguk is feketék lévén, egyhangúnak és unalmasnak tartják ezt

a szint. Ugyanakkor a bubifrizura is hallatlanul megtetszett nekik. Ételmes kereskedők megszimatolták a néger dámák izlésváltozását és Kínából kezdtek copfokat szállítani. Nagyszerű üzletet csináltak vele. A kereslet egyre nagyobb lett, együttal az izlés is finomult, különösen a gazdagabb nők között, akik nem akartak alul maradni, az angol nők személyében képviselt haj-kultúrában. A zőke haj értéke majdnem a drágakő árával kezdett már vetekedni, mikor egy spanyol kereskedő hatalmas rakománnyal érkezett meg az angliai partokról. Ezer nő számára való zőke parókát hozott magával. Hogy minél nagyobb legyen a haszna, azt mondta, hogy csak száz parókára tudott szert tenni és hogy az egész vagyona ráfizette. Fantasztikus áron kelt el az első száz paróka. A néger arisztokrácia hölgyei kapkodták szét. A második, harmadik és negyedik száz parókát már a jobbmódú polgárok is meg tudták vásárolni. A példa persze követőkre talált s ma már olyan közkeletű cikk az európai zőke paróka Trinidadban, mint a gyári cipő. Csak nem olyan olcsó, úgyhogy még mindig az »előkelőség« jele, ha egy néger kisasszony vagy nagysága fején zőke fűrtőcskék hancuroznak. S ami a legérdekesebb: a bennszülött fekete férfiak el vannak ragadtatva tőle. Lám, nemcsak a nők, — a férfiak is mindenütt egyformák a világon.

EMLÉK

*Komoly kis gyermek ül az utcaporban,
Az áldott földön, melyből vétetett.
Semmi kétség — a friss keréknyom ott van —
Királyji járt a csillanó homokban.
S érzi szívén az első mély sebet.*

*Elment a délceg, szép, merész királyji,
Nem ámulhatott hőszin köntösén.
Nem tudta őt egy édes percre látni
S száz gyémántgombját némán megcsodálni
A koldus utca szürke, vén ölén.*

*A szive fáj és nem mozdul e' onnan.
Várhat, rem szállt le még az éjszaka.
Ha kocsi zördül, szeme lánggra lobban
S ott tanulgatja nagy, szent izgalomban,
Hogy porban várni: az Élet maga.*

Varga Lajos

„ESETEK“ (Vándorszínészkedésem emlékeiből)

Irtta: FALUDI KÁLMÁN

Lobogó tüzzel, gyerekfejű nekilendüléssel töltük Thália ekhós szekerét, mégpedig a vállainkkal, mert a Felvidék kapaszkodó hegyein keresztül csak immel-ámmal nyihorgott a rogyásig megpalkolt alkalmosság, amit egy kevés fantáziával szekérnek is lehetett nevezni.

Híres-nevezetes ember volt a direktor. Kurumczinek hívták. Egyébként Kuperc volt a neve. Arról volt híres, hogy a lábával cimbalmozott, a kezével pedig hegedült. Így kísérté az énekes darabokat. Ha az első előadás után híre ment az »attrakciónak«, másnap már rogyásig megtelt a nézőtér, lett-légyen az a nagyvendéglő ivósbúája.

Csak éppen az első sorok maradtak üresen, mert a direktor csak úgy tudott cimbalmozni, ha levetette a cipőjét. A verőket a nagy ujjá alá erősítette.

»Aranyvirág« volt a »forszarabunk«. Azt tudtuk legjobban. Természetes, hogy Nyustyareteken is azzal kezdtük az előadásaink sorozatát. Akkor még nem tudtuk, hogy azt »saison«-nak hívják...

A megnyitó előadáson azonban súlyos, mondhatnám tátongó rések bukkantak fel, amit a direktor, mint nyergében biztos úrlovas, hidegvérrel ugratott át és így történt meg az a páratlan eset, hogy a darab, az első felvonás közepétől, egész a végéig, a két főszereplő nélkül ment le.

Én voltam a társulat legfiatalabb tagja, természetes tehát, hogy én játszottam Beppót, a szerelmes lazzarónit. Hogy miért volt ez természetes? — Mert a primadonna volt a társulat legöregebb tagja és ő játszotta Aranyvirágot. Thália vándorpapjai között pedig az ellentétek nagyon is vonzzák egymást.

Szívemre tett kézzel jelentem ki, hogy én csak a művészetét szerettem. Már hogyne, mikor se írni, se olvasni nem tudott. Addig

olvastatta fel velem a szerepeit, amíg megtanulta és mire megtanulta, — én már el voltam veszve.

Féltékeny volt szörnyen. Különösen az anyaszínészre, aki nála nyolc évvel volt fiatalabb és aki próbaközben néha-néha hosszabban felejtette rajtam a tekintetét.

Az »anyámnak« az első felvonásban nem volt hivatalos dolga és azért a személy-

enyhülni jog a helyzet, de a végképp felbőszített Aranyvirág, mint a fúria rohant be a színré és egy magacsinálta monológgal úgy összerugdalt mindkettőnk, hogy kezünk-lábunk kiment a helyéből.

Amikor a taps lecsillapodott, — mert ezt a belépőt viharosan megtapsolták, — a cimbalom a szerelmi duettünkbe vágott bele, mert a direktor minájárt észrevette az »ugrást« és én már el is kezdtem, hogy:

— Illatos ciprusok tövén
Kaptam az első...

Tovább nem folytathattam, mert a villámló szemű Aranyvirágtól olyan pofont kaptam, hogy a hang a torkomon akadt.

— Ezt kapod, gazember! — rikácsolta magánkívül, — odakint majd kapod a többit!

Bocsánatot kérek a kedves olvasótól, de ezt már én se tűrhettem. Húszéves voltam ugyan, de mégis csak »férjies«. Azaz-hogy akkor megfeledkeztem róla és bizony én kilöttem szerelmes Aranyvirágot a »színről«, mégpedig olyan szerencsétlenül, hogy a földön fekvő cimbalomra esett és a direktor lábához erősített mindkét verőt összetörté.

A jüggönyt persze le kellett engedni. De mire Aranyvirág újra a színpalok mögé került, én már az utcán voltam.

Nem gyáváságból, csak mert hallottam, hogy önagsága ilyenkor az égő petróleumlámpát szokta hajigálni.

Kurumczii direktor nem jött zavarba. Bocsánatot kért a közönségtől, hogy most már csak a hegedűvel kísérheti az előadást és le is kísérté, minden duettet és szólót elénekelvén egyedül, mert Aranyvirág és Beppó nem került elő az előadás folyamán. Azaz-hogy Beppó még másnap sem, mert tanácsosabbnak tartottam szelidebb tájak felé vitorlázni.

zetet szaporítandó, bejékiúdt a lazzarónik közé, mégpedig olyan szerencsétlenül, hogy pont mellém került, aminek a végzeteségét azonnal megéreztem, mert már az első megnyitó kórus alatt nagyon nagy volt a »külső zaj« a színpalok mögött.

A primadonna csinálta.

Nagyon súlyos argumentumokat hozott fel a testi épségünk karbantartását illetőleg és én tartottam tőle, hogy amit ígér, azt be is váltja.

Arról volt szó tudniillik, hogy amint a színpadra lép, úgy belénk rúg, hogy arról koldulunk.

Én tanácsosabbnak tartottam azonnal megfordulni, mert a gyomromra nagyon kényes vagyok.

De nem úgy a párom. Az asszonyok, azok mindig kiszámíthatatlanok. Látván a kulisszák közt dühöngő »primadonnát«, megszállta a rivalizálás ördöge és átkarolva nyakamat, sutogva nyögöcsélté fülembé a kórus vérforraló taktusait.

Remegve vártam az időt, amikor már felállhatok és belekezdhetek a hívogató dalba. Gondoltam, akkorára majd csak

A Szaharában

Legenda a gazdag emberről és az ő szegény barátairól

Volt egyszer egy nagyon gazdag ember.

Ünnepélyes keretek között akarta megülni a születése napját, amely már hatvanadszor ragyogott fel boldog élete égboltozatán. Elhatározta, hogy nagy vacsorát rendez, amelyre meghívja a barátait.

Amikor azonban gondolatban végigtekintett barátai során, megjedte. Sokan voltak köztük jómódú, jó pozíciójú férfiak és voltak olyanok is, akik még vele is fölvehették volna a versenyt. Akadtak olyan régi barátai is, akiket bizonytalan sorsuk ide-oda vetett és akik, ha véletlenül megjelentek nála, mindig kérni jöttek és ő a kérésüket nagyon gyakran teljesítette is.

A gazdag jóbarátai azonban egyre jobban megfogyatkoztak. A tehetősek egymás után elszegényedtek és már nem is lehetett azt állítani róluk, hogy gazdagok.

A gazdag ember — aki egyúttal jó ember is volt — nem akarta megbántani elszegényedett jóbarátait és elhatározta, hogy két részben fogja megtartani a születésnap lakomát, hogy ne tegye még keserűbbé az elszegényedettek nyomorát annak a néhánynak gögös pillantása, akiket az idő megkímélt a nyomorúságtól.

Igy történt, hogy az egyik estén a gazdag ember házában azok gyűltek össze, akik — ha nem is minden irigység nélkül — de mégis emelkedett hangulatban ünnepelhették a vendéglátó gazdát. A másik estén pedig az a sokkal nagyobb számú vendégkoszorú jelent meg, akik őszinte jókívánságaikkal halmozták el jószívű vendéglátó gazdájukat.

Amint azonban ezek a szegény barátok körüljártatták tekintetüket az ünnepi fényárban úszó termekben, megjedtek. Teljesen maguk között voltak. Valósággal felelősségre vonták a gazdag embert:

— Azért hívtál meg bennünket, hogy szemünkbe vágd tulajdon koldusságunkat?!... Azt hittük, hogy a többiek, a gazdagokat is itt találjuk és csak az ő kedvükért jöttünk el! És te, gazdag ember, minket: rongyosokat ültetsz össze! Mi hasznunk lehet ebből?...

És eltávoztak, mélyen megbántva szívükben, anélkül, hogy helyet foglaltak volna. Így aztán azt sem vették észre, hogy a jószívű gazdag ember

mindnyájuk tányérja alá tekintélyes összegről szóló csekket rejtett el...

*

Igy szól a legenda, a gazdag emberről és az ő szegény barátairól.

A valóságban azonban másként történt a dolog.

A gazdag ember — okos ember is volt. Mindezt előre látta és tudta. Éppen azért nem is osztotta két részre a születésnap ünnepségeket. De nem azért, hogy ezzel meg ne bántsa szegény barátait. Gazdag barátainak nem akart kellemetlenséget okozni.

A születésnap lakomára csak kiválasztott barátainak kis csapatát invitálta meg, hogy jól érezzék magukat.

Mert ő is a gazdagok közt tartozott, akik rendkívül érzékenyek.

Ugyanazok a szavak — más-más hangsúlyozás: ellentétes jelentés

1.

A feleség:

Szívem, ez nem drága kalap...

A férj:

Szívem, ez nem drága kalap?...

2.

A primadonna:

(aki a szerepet kapta)

Ez egy szerep!

A másik primadonna:

(aki szerette volna játszani, de nem kapta meg)

Ez egy szerep?!...

3.

A jó barátnő:

A Mici vőlegénye jó partit csinál!...

A másik barátnő:

A Mici vőlegénye jó partit csinál?...

4.

Az aviatikus:

Én a levegőből élek!

A «leépített» hivatalnok:

Én a levegőből élek!

5.

Az egyik kereskedő:

(szombat este, boldogan)

No, holnap becsukhatok!

A másik kereskedő:

(csőd előtt, szomorúan)

No, holnap becsukhatok!

6.

A futó bajnok:

(verseny után, csengő hangon)

Holnap már én is ülhetek!

A bankár:

(leleplezett valutakihágás után)

Holnap már én is ülhetek!

7.

A feleség:

(amikor hazajöttek a kéthónapig tartó olaszországi nyaralásból, a legjobb barát-nőjének)

Olyan drágán nyaraltunk... (és most egy hosszú előadás következik az utazás szépségeiről és kedveségeiről)

A férj:

(ugyanakkor, a legjobb barátjának, aki szintén férj)

Olyan drágán nyaraltunk... (és most néhány keserű szó következik, amely nagyon hasonló a teljes anyagi csőd bejelentéséhez).

Köcsöge úr vizléses falatozása

Ideges az egész világ!

Valljuk be: nem valami irigylésre méltó korszak a miénk! Az elmúlt századvég technikai nekilendülése, az ipari élet átalakulása és a bekövetkezett politikai változások elképzelhetetlen tempót diktáltak a világnak és minden dolgozó ember idegeit a végsőkig megfeszítették. A világháború és az utána következő idők ezt a feszültséget a maximumra fokozták fei. A háború nem csupán életeket ölt meg és anyagi javakat pusztított, hanem a lélek tőkéjének hallatlan önfeláldozását követelte meg. Ezeket a követelményeket azonban nem csupán a tényleges frontharcosokkal szemben állította fel, akiket oda dobott a sötét sorsnak, az állandó halálos veszedelmeknek és akik azután, a borzalmak négy esztendejének elmúlása után, a rendes életbe és a polgári egzisztenciába visszavezető utat és az ehhez szükséges mentalitást csak a legkritikább esetben bírták megtalálni. De az úgynevezett »hinterland« embereivel szemben sem volt könyörületesebb, akiknek minden energiáját felőrölte a mindennapi kenyér megszerzéseért folytatott gyilkos harc, a polgári csatamezőn.

Az tán véget ért a háború és a művelt világ legnagyobb része újabb teherpróbát volt kénytelen kiállani. Az infláció, a pénz és javak átértékelésének örült korszaka következett, amely a kiehézett, meggyötört emberiséget tovább hajszolta. Alig maradt megbízható egzisztenciális alap, elkövetkezett a borzalmas gazdasági válság, amelynek — remélhetőleg — már elértük a mélypontját, a szociális forradalmak és átalakulások pedig újra feltámasztották a világháború rémségeit.

A történelem egyetlen korszakában sem volt az emberiség annyira agyonhajszolt, mint ma. Az »ideges« ember típusa úgyszólván általános lett. És amíg a testi betegek száma a kultúr-államokban — az orvostudomány, az

egészségügy és a sport fejlődése következtében — észrevehetően csökkent, addig a lelki betegek száma jelentősen szaporodott.

Az idegesség külső megnyilvánulása nagyon sokféle. Már a gyermeknél meg lehet állapítani számos tünetet, amelyek közt leggyakoribb a hiányos emésztés és a gyakori hányás. Később, már az iskolában, tulságos beteges érzékenységben mutatkozik meg. Soha nem fordult elő annyi diák-öngyilkosság, mint napjainkban. Azután következik az élet borongó képzetei elől való menekülés, amit az alig feiserült ifjúság különböző mérgekben — nikotin, alko-

hol, sőt ópium — keres és szeretne megtalálni.

Az idegrendszer ily módon való szétrombolásának korai és fájdalmas öregesség a következménye. Képtelen lesz arra, hogy minden erejét összeszedje, amit az életharcban való sikertelenség követ, később pedig valóban komoly »testi« betegségek. Szétűlt családi élet, az emberi vonatkozások meglazulása és megvetése, mind erre az idegességre vezethetők vissza. Sőt egész nyugodtan és tárgyilagosan azt is megállapíthatjuk, hogy a nemzetek sorsa is másként és jobbra fordulna, ha vezetőik idegei egészségesebb állapotban volnának. Az azóta már elhunyt Briand az egyik ülést, amelyen Németország sorsáról tárgyaltak, e szavakkal rekesztette be:

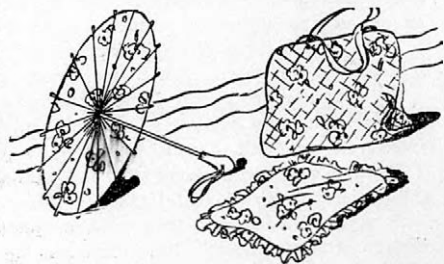
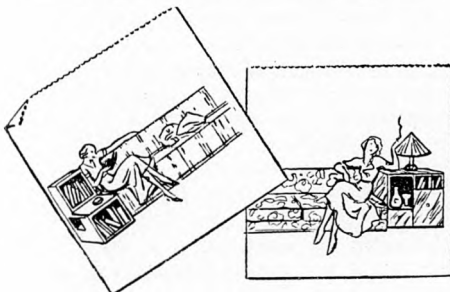
— Nem bírom tovább!... Nagyon fáradt vagyok!...

Briand idegei ugyanis már kimerültek teljesen abban a megfeszített szóharcban, amit ezek a tárgyalások jelentettek.

Mindenkinek tehát csak egyetlen kötelessége lehet önmagával, családjával, hazájával, sőt az egész emberiséggel szemben, hogy a lehetőséghez képest félreálljon ebből az örült hajszából és szakadatlan izgalomból. Kísérelje meg azt, hogy abban a pillanatban, amikor távozik munkahelyéről, hivatalából, vagy irodájából: a napi gondokat is hagyja maga mögött. Minden percnyi lehetőséget, minden kis szabadságot ki kell használni és ennek a célnak szolgálatába állítani. Csak így érheti el, hogy pihent erővel és új energiával folytathatja a mindennapi életharcot. Frissüljön fel és szülessen újra: sportban, természetben, színházban, olvasásban, művészetben, szóval abban, ami iránt érdeklődéssel viseltetik és ami figyelmét elvonja és magához láncolja.

Valószínű, hogy az emberek kevésbé lesznek »idegesek«, ha a viszonyok megváltoznak, a gazdasági, társadalmi és politikai helyzet megjavul és visszatér régi alapjaira. Bizzunk abban, hogy ez mihamarább be fog következni. Addig is azonban tegyük elviselhetőbbé a magunk és egymás életét oly módon, hogy a lehetőséghez képest, legalább rövid intermezzókra, kivonjuk magunkat ebből az örült élethajszából, amely korunk hétköznapjait jelenti.

Ha mi nem segítünk sajátmagunkon, akkor az orvosi segítség is hiábavaló. Ne várjuk be a viszonyok és az élet megjavulását és megváltozását, hanem próbáljuk meg azt, hogy sajátmagunk változunk meg, ami aztán — remélhetőleg — az egész élet megváltozását, vagy legalább is ennek gyorsabb bekövetkezését fogja maga után vonni.

CSILLOGÓ PALOTÁK

SÖTÉT EMBEREK

Regény ~ Irta: FORRÓ PÁL

8.

Mr. Lipton két dologban hitt rendületlenül: a csillagjósolásban és a grafológiában. Egyszer egy amerikai folyóiratban hosszú cikket olvasott arról, hogy minden ember sorsát előre megjeli az a csillagzat, amely alatt született. A cikk a következő felhívással végződött:

— Irja meg a szerkesztőségnek születésének évét, hónapját, napját és óráját, továbbá a helyét, mellékeljen egy dollárt és megmondjuk jellemét, valamint jövődő sorsát!

Lipton nagy zavarban volt, mert sehogysem emlékezett arra, hogy délelőtt, vagy délután született-e és különösen azt felejtette el, hogy hány órakor? Pedig az ilyen apróságokon múlik a csillagjósolások sikere. Végül is öreg családtagok egybehangzó állításával megállapíthatónak vélte, hogy világrajövetele a kora délelőtti órákra esett.

Beküldte az adatokat és elővigyázatból öt dollárt mellékelte leveléhez, hogy a jószóló különös gonddal állítsa össze horoszkópját.

A válasz így hangzott:

Uralkodó bolygója: Jupiter és Neptun.

Vérmérséklete: flegmatikus.

Elemének jele: víz.

Állatkör jele: halak.

Szerencseköve: chrysolith.

Makacs, erélyes ember, kíméletlenül tör célja felé. Nagy anyagi sikerek után érzelmi élete lép az előtérbe és élete e korszakát a nő fogja uralni. Vénusz, a szerelem és Merkúr, a kereskedelem bolygói egymással ellenséges viszonylatban állnak és az ön ügyességén és erélyességén mulik, hogy egymást elpusztítsák-e, vagy egyensúlyra vergődnek.

Liptonra ez a jóslás igen nagy hatással volt. Szerfelett izgatta az a kilátás, hogy ő még izgalmas szerelmi harcok előtt áll. Az élet e téren még valóban szűkmarkúan mérte számára kegyeit. Felesége egyszerű, szürke kis munkáslány volt, akit tizennyolcszázéves gyári munkás korában vezetett az anyakönyvvezetőhöz. Öt évi házasság után meghalt az asszony, árván hagyva a kis Bobbot, aki akkor egyeszedős volt.

Lipton szerencsecsillaga akkor már emelkedőben volt, vezető állást töltött be a gyárban és titokban kisebb, önálló vállalkozásokkal is próbálkozott. És amint szaporodott a pénze és nőtt a tekintélye, Lipton is megtanulta, hogyan kell felvenni a szmokingot, kifogástalan korrektséggel kezelte az evőeszközöket, sőt táncolni is megtanult, de a nőkkel nem ért rá behatóbban foglalkozni. Voltak persze futókalandjai, de szerelemlől szó sem volt. Pedig Lipton a szíve mélyén lírai költő volt. A mindig kemény munkában hajszolódó milliomos néha megpihent és ilyenkor váratlanul lágy és színes hangulatok rohanták meg. Ugy érezte, hogy eddigi életébe nagy hiba csúszott, palotákat és dollármilliókat gyűjtött, de kifelejtette a legnagyobb kincset és gyönyörűséget, a nőt és a szerelmet!

Ezért izgatta fel a csillagjós üzenete, amely egyszerre megvigasztalta, hogy élete második felében mégis csak megtalálja a mulasztottakat.

És ettől kezdve Lipton James mohó türelmetlenséggel várta, hogy mikor fog végre jelentkezni a bejósolt nő? És mert a késelem türelmetlenné tette, állandóan jóslatott magának, mert kíváncsi volt, hogy mások is látják-e a neki megígért nőt?

Berlinbe való megérkezése után is bizalmasan érdeklődött a portásnál, hogy nem tud-e ajánlani egy jó grafológust?

A nagy szállodák portásai a világon mindent tudnak. Minden szükséges nevet és címet raktáron tartanak. Természetesen az Eden portása is habozás nélkül aján-

lotta dr. Frank Herbertet, aki az írásból nemcsak a jellemet állapítja meg, hanem megmondja az illető jövőjét is.

— Miss Hadházy, — fordult Lipton Évához, — a Friedrichstrasse 47 alá megyünk, bizonyos Frank nevű grafológushoz!

— Oh! Grafológia! — kiáltotta Éva. — Ahhoz én is értek!

— Igazán? — örvendezett Lipton. — És jóslni is tud az írásból?

— Egy kicsit. Az ilyesmi megérzés dolga. Az íráson keresztül felismerjük az illető jellemét, egyéniségét és egyúttal egy bizonyos lelki kapcsolatba is lépünk vele. Mint valami felvillanó fényt, pillantjuk meg hirtelen az utat, melyen az illetőnek haladnia kell!

Lipton szeme felcsillogott. Még sohasem jóslatott nővel. Holott világos, hogy szerelmi dolgokban ők az igazi szakértők.

— Mondja, miss Hadházy, nem volna szives az én írástomat is grafológizálni?

— Nagyon szívesen!

Lipton néhány sort vetett papírra és odanyújtotta Évának, aki figyelmesen és szótlanul nézte néhány pillanatra a betűk alakját és vonalvezetését.

— Erélyes ember...

— kezdte az analízist. De Lipton félbeszakította.

— Ha megengedi, kedves miss Hadházy, mellőzzük az üzleti részeket. Csak az érzelmi életemre vonatkozókról nyilatkozzék.

— Ugy látom, hogy jószívű, egyenes ember... ámbár üzleti dolgokban agyafurt és kíméletlen is tud lenni...

Lipton kissé türelmetlen mozdulatot tett.

— Már ismét üzlet...

— De bocsánat, mister Lipton, ez írásában a legjellemzőbb. Az üzleti karakter uralja minden tevékenységét...

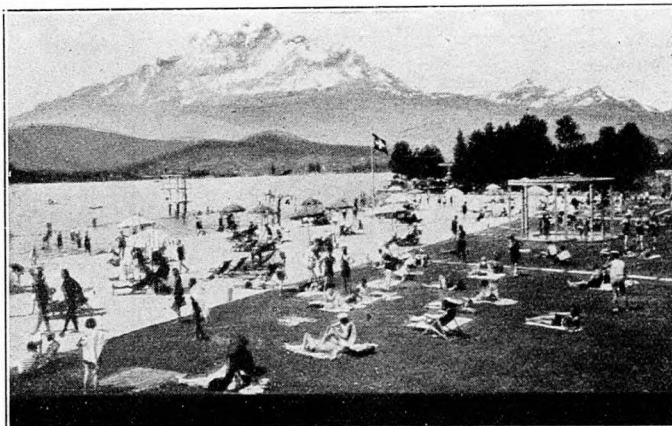
— Igen, eddig!... De ezután?...

Éva meglepetten pillantott Liptonra, de gyorsan visszakarta tekintetét és megint az írást nézte.

— Csakugyan... valami különös nyugtalanságot látok itt a második sorban. Ön benső harcot folytat, mintha várna valamit...

— De mit várok?

— Ön az igazi egyéniségét elfojtotta

Strandélet Svájcban

és ez az elnyomott egyéniség kezd most ellenállhatatlanul feltörni lelkéből...

— Nagyon jó, nagyon igaz! — lelkesedett Lipton. — De lát-e valami változást életemben?

Éva most egyenesen Lipton szemébe nézett és úgy mondta keményen, határozottan:

— Igen!

— Micsodát?

— Ön a szerelmet keresi! És meg fogja találni azt a bizonyos nőt!

— Ah! Igen? Ezt az írásomból látja?

— Nem. A szeméből!

— A szememben látja a nőt?

— Az akaratot látom, mellyel keresi. És aki úgy tud akarni, mint ön, az fel-tétlenül célhoz ér!

Lipton mosolygott.

— Miss Hadházy, szabad nekem is viszont jósolnom?

— Az írásomból?

— Nem. Szintén a szeméből. Nos, maga szintén erélyes, tud akarni és szintén eléri majd azt a férfit, akit keres.

— Én a szerelmet kikapcsoltam életemből, mr. Lipton.

— Ilyen szép, fiatal lány?

— Nagyon kérem, mr. Lipton, ne beszéljünk erről!

— Tapintatlan voltam?

— Fájdalmat okozott.

— Emlékeket háborgattam? Csalódott?

— Igen.

— A szerelemben?

— Az emberekben. A szerelemben nem lehet csalódní. Isten azt a leg-szebbnek, legtökéletesebbnek teremtette. Csak az emberek gyarlók, akik nem tudnak e kincsel bánni.

A telefon csengetett. Lipton felemelte a kagylót.

— Kedves miss Hadházy, — fordult a beszélgetés után Évához, — nem megyünk a grafológushoz. A berlini ügy-nökségem igazgatója arra kér, hogy még ma délelőtt keressem fel az új tervekkel és elő kell készítenem az iratokat.

A szekrényhez lépett, kinyitotta és egyre fokozódó izgalommal kutatott benne.

— A tervrajzok! — tántorodott vissza rémülten.

Magából kikelve, a legnagyobb izgalommal dobált ki mindent a szekrényből, és a fekete aktatáska eltűnt. Mintha a föld nyelte volna el.

— Borzasztó! — hördült fel Lipton. A homlokát izzadságcseppek verték ki. Az újjai ideges türelmetlenséggel zongoráztak végig a csengetyűgombokon. A szállodai szoba'ány és inas i-edten siettek be.

— Az aktatáskám! — kiáltotta magán-kívül. — Hová tették? Ki nyult hozzá?

— Én nem láttam semmiféle táskát! — mentegődözött a szobalány.

— Én sem! — tiltakozott az inas.

— Megölöm, bezáratom a csirkefogót, aki hozzá mert nyulni! — dühöngött Lipton.

Éva elképedve nézte a teljesen megvadult, önuralmát veszített embert.

— Kérem, mr. Lipton, — mondotta nyugodtan, — miféle táskát keres?

— A fekete aktatáskámat... amelyben az irataimat és a terveket hordom... Ez fontosabb, mint a pénzem, vagy az ékszerem...

— Akkor csodálom, mr. Lipton, hogy nem vigyáz rá jobban!

Lipton felháborodva nézett Évára.

— Leckéztetni akar? Kikérem magamnak...

— Nem, csak figyelmeztetni szeretném, hogy máskor ne felejtse a széken, amelyre teszi...

— Nem értem... — dadogta Lipton.

— Mr. Lipton a táskát állandóan magával hordja. A lunchnél is maga mellé tette a székre...

— Igen, mert étkezés után egyenesen az irodába akartam menni.

— De közben olyan é'énken méltóztatott társalogni, mr. Rosenhayn-nal, hogy egészen megfeledezett a táskáról...

— Igen. Emlékszem. Rosenhayn karonfogott és együtt mentünk a dohányzóba...

— Mr. Rosenhayn azonban néhány pillanat múlva visszament az étkező-terembe...

— Honnan tudja?

— Mert én éppen akkor léptem oda be. Jelenteni akartam, hogy előálltam az autóval. Mr. Rosenhayn egyenesen az önök asztalához lépett, körülnézett, mint aki keres valamit és felvette a táskát...

Lipton ijedten nézett Évára.

— Mr. Rosenhayn vitte el a táskámat?

— Nem. Én azonnal felismertem hogy az mr. Liptoné és azt mondtam: köszönöm, mr. Rosenhayn, ne tessék fáradni, majd magam adom át a táskát mr. Liptonnak! Természetesen nem tudtam, hogy mr. Lipton és Rosenhayn úr együtt vannak...

— Oh! És mr. Rosenhayn nem is figyelmeztetett erre!

— Bizonyára nem tulajdonított fontosságot az egész dolognak. A táskát átvettem és ezzel a dolog el volt intézve.

— De hát miért nem adta nékém vissza?

— Bezártam az autó kis acélládájába, melyben mr. Lipton a fontos dolgait tartja. Azt hittem, azonnal indulunk. A kulcsok természetesen nálam vannak!

Lipton megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Nagyon köszönöm, miss Hadházy! Hm, úgy látszik, csakugyan kezdek szórakozott lenni. Megjósolták, hogy az érzelmi életem kezd felülkerekedni! Apropos, nem látta kérem mr. Rosenhayt?

— Korán reggel távozott a szállodából. Én éppen a garázsba mentem.

— Igen, mondotta, hogy reggelenként lovagolni szokott. Ne felejtse el, kérem, hogy délben a Wannseere megyünk. Ott van találkózónk.

Rosenhayn Kurt azonban e pillanatban egyáltalán nem a lovaglás nemes sportját gyakorolta. Lovaglórúha volt ugyan rajta, de csak egy meglehetősen kényelmetlen irodai széken feszengett Práger és Dreisler urak gondosan bezárt főnöki szobájában.

— Kedves Rosenhayn, — mondotta Práger, — el kell ismerni, hogy eddig kitűnően viselkedett. Az Éden-szálloda banditáinak elfogása remek trükk volt. Mi azonban nem azért költjük a drága pénzünket, hogy magának becsületrendet akasszanak a gomblyukába és szónoklatokban magasztalják kiválóságát, hanem, hogy megszerezze a Lipton-féle terveket. Hogy áll ez az ügy?

— Vigye el az ördög! — mérgeződött Kurt. — Tegnap átkozott pechem volt! Képzelmék, a táska már a kezemben volt, amikor Lipton sofőrkisasszonya megzavart.

— Sajnálom, de a pecheket nem méltányoljuk és főleg nem fizetjük! — jelen-

tette ki ridegen Dreisler. — Nékünk a tervek kellene. Semmi közünk ahhoz, hogyan szerzi meg. Legfeljebb két napon belül itt kell feküdniök az asztalunkon!

Rosenhayn dühbe jött.

— Könnyű ezt mondani. De elfelejtik, hogy Lipton úgy őrzi iratait, akár a hétfejű sárkány. A szó szoros értelmében rajtuk ül. Éjjel-nappal magával hurcolja, vagy páncélszekrénybe zárja.

— Kedves Rosenhayn, — mondotta pokoli gúnnyal Práger, — maga most túlságosan jól él. Társadalmi tekintély, népszerű gentleman lett a mi jóvoltunkból, akiről magasztaló cikkeket írnak a lapok. Higyje el, az ilyen sikerek után fokozottan kellemetlen, ha az emberről kiderül, hogy sikkasztott...

Rosenhayn sötét pillantást vetett az előtte álló két férfira.

— Felesleges figyelmeztetniök. Eleget fogok tenni a kötelezettségemnek. Megkapják a terveket...

— Nagyon helyes! Akkor kölcsönösen meg leszünk egymással elégedve, kedves Rosenhayn! Nem parancsol néhány havanna szivart? Azt hiszem, jó hatással lesz, ha megkínálja velük Lipton urat. Mikor találkozik vele?

— Ma délben a Wannsee strandján.

Dreisler elégedetten bólintott.

— A Wannsee? Nagyon poétikus hely. Különösen ilyenkor, nyár elején. Gyönyörű lányok legújabb szabású trikókban. Az ember könnyen megfeledez a magával hozott táskáról.

Van magánál fényképezőgép?

— Igen.

— És magnéziumfény?

— Az is.

— Nagyon helyes. Válasszon lehetőleg egy magányos helyen álló kabint, ahol feltűnés nélkül dolgozhat.

— Azt hiszem, — mondotta rejtélyes mosollyal Rosenhayn, — hogy lesz velem valami, ami a fényképezőgépnél és magnéziumlámpánál is hatásosabb.

— Micsoda?

— Egy ragyogó szépségű fiatal nő! Gondom lesz rá, hogy mr. Lipton ma különösen jól érezze magát!

— Remek ötlet! — lelkesedett Práger — Szóval, míg Lipton és a hölgy a vízben lubickolnak, ön nyugodtan kinyitja Lipton kabinját, kiemeli a táskát, átviszi a saját kabinjába és ott végre lefényképezi a terveket!

— Igen, így gondoltam!

— Gratulálok! — szorongatta Rosenhayn kezét Dreisler. — Ugy látszik, csakugyan maga az az ember, akire szükségünk van!

Egy félórával utóbb a Potsdamerplatz egyik előkelő cukrászdájának terraszán találkozott Rosenhayn Micivel. Rosenhayn a szakértő férfi egyetlen pillantásával megállapította, hogy ez a nő: tökéletes. A középkor nagy festői, akik a női lelket és átszellemültséget keresték, bizonyára nem lelkesedtek volna Miciért, de a huszadik század férfiai annál inkább. Vannak nők, akik a ruhájukkal, parfümjükkel, a mosolyukkal, mozdulataikkal egy pillanatra tudomásul adják a férfiaknak, hogy őket semmi más nem érdekli az életből, csak a fényűző jólét, királyi góggal várják a hódolatot és kényeztetést, mert úgy érzik, hogy egyedül és kizárólag csak ők az élet kiválasztott dísznői, akik mellett minden más asszonynak és lánynak el kell halványodnia!

Csodálatos, hogy a férfiak milyen vakon és könnyen szédülnek meg ettől az eléjük kápráztatott nagy hazugságtól. Nem veszik észre, hogy a szerelemnek éppen a legértékesebb elemeit: a szívet, a gyengédséget, aggodást, lelket, önfeláldozást hiába kutatják az effajta nőknél, akik csak örök nyugtalanságot és megalázást adnak. Mert bármilyen különös, a valóság az, hogy még csak hátát sem éreznek a férfi iránt, aki miattuk anyagi és erkölcsi romlásba merül. Ellenkezőleg! Gyűlölik! Rabszolgatartóknak bélyegzik őket, akik a pénz erejével és mindenhatóságával tartják őket bilincsben. És elfelejtik, hogy hiszen ők azok, akik nem is kívánnak mást, csak pénzt, aranyat, az élet felszínes csillogását. A bátor, szabad, büszke nőt nem szédíti meg a vagyon, azt nem lehet megalázni. Nem ad és nem is fogad hazug csókokat!

De sok férfi lelke mélyén még ott lappang az évmilliók előtt élt ósének furcsa nőrabló öröme, aki úgy hódította meg az asszonyt, hogy egyszerűen elrabolta a többi férfi elől, brutálisan, az erő jogán. Nem csak a nő volt a fontos, hanem a diadal is, melyet a többi vetélytárs felett aratott. Így van ez ma is. A férfiak egy részét nem a szerelem édessége tölti el boldogsággal, hanem az, hogy őt irigylik. Irigylik, mert selyembe, ékszerbe öltözött dísznő ül mellette. Kérkedni akar a nővel, megcsillogtatja, mint gazdagságának egy részét! És a nők tudják ezt. Tudják, hogy az effajta férfiak csak azt várják tőlük, hogy minél szebbek, elegánsabbak, ünnepltebbek legyenek! Ilyen nő volt Mici is.

És amint a tavaszi zengő napsütésben, fehér ruhában, lábán apró, kecses kis cipőkkel, pókháló vékonyságú francia selyemharisnyákban, bájos kis kalappal hátradőlt az autó ülésén, rózsásan és üdén, Rosenhayn boldogan gondolt arra, hogy ez a nő feltétlenül elbűvöli és magába bolondítja Liptont.

Az autó már hangulatos fenyőerdőkön robogott keresztül, az út olyan sima és fényes volt, hogy a kocsis szinte lebegni látszott. A távolban, a fák között megcsillan a tó, kéken és jókedvűen, mintha dalok bugyborékolnak volna fel a mélyéből apró kis gyöngyszemek alakjában, melyeket buktenező, ezüst pikkelyű halak szórják a vízi király elé.

— Hélló, mister Rosenhayn!

Lipton már ott volt a strand vendéglőjének terraszán és széles mozdulattal üdvözölte barátját. Még nem volt levetkőzve. Fehér porcellánnadrágot, sötétkék kabátot és autósapkát hordott.

Mikor Micit meglátta, valósággal torokán akadt a szó. Amilyen élesszemű, biztos ítéletű volt üzleti dolgaiban, olyan félszeg és elfogódott volt nőkkel szemben. Annál biztosabb, diadalmasabb és ellenállhatatlanabb volt Mici.

— How do you do, mister Lipton! — mosolygott az amerikai. — Remélem, nem haragszik, hogy arra kértem Rosenhayn urat, hogy engem is hozzon magával...

— De la Glorieuse grófnő imádja a yachtot és én telefonon lefoglaltam számunkra a legszebb vitorlást. Nagyon poétikus neve van: Sirály! Az ember végtelen vizeket lát a szeme előtt és nagy, fehér madarakat!

— Elragadó ötlet, mister Rosenhayn. Valóban, már hetek óta járom a városok aszfaltját, jól esik egy kis vízi séta.

— Azt hiszem, jó lesz, ha valamennyien felvesszük előzőleg a fürdőruhánkat. Mindenről gondoskodtam, a maga

számára is van trikóm és fürdőköpenyem, kedves mister Lipton. A grófnő pedig kérésre elhozta a magáét. A hatos, hetes és nyolcas számú kabinokat béreltem ki Itt állnak a terras mögött egy kis fenyőerdőben...

— All right, mister Rosenhayn. Menjenek előre. Azonnal jövök én is, csak előbb szólok a soffőröknek, hogy ne várjon rá, ebédeljen meg nyugodtan... Hány órára jövünk vissza a kirándulásból?

— Azt hiszem, délután öt felé... Akkor pihenünk és estére meg vagyunk híva a grófnő nővéréhez, Sonnenfeld bárónőhöz. Remélem, mister Lipton, hogy nem utasítja vissza ezt a meghívást. A bárónő természetesen mister Bobbit is várja.

— Én is kérem, hogy jöjjenek el! — mosolygott Mici.

— Az ilyen kedves meghívásnak természetesen nem lehet ellenállni! — bókkolt Lipton.

Éva a kormánykerék mellett ült és újságot olvasott.

— Miss Hadházy, — mondotta Lipton, — yachtkirándulásra megyek. Csak délután öt felé jövök vissza. Pihenjen és szórakozzon addig kedvére.

— Köszönöm, mister Lipton. Nagyon szép és boldog napom lesz. Egész nap csodálni fogom ezt a gyönyörű erdőt és a tavat!

Néhány perccel később a fák közül egy pogány istennő lépett ki. Ilyennek képzelhették az antik költők, akik ismerték a ligetek lélkét és beszélni tudtak a fákkal és virágokkal, a nimfákat, akik Pán isten sípjára lejtették táncukat. Mici úszó trikója türkizkék volt, hátul a derékig kivágván és szabadon hagyta a tőkéle tes, izmos és hajlékony, karcsú fiús termet minden báját. Kis pilóta gummisapkát viselt, mely alól kacéran omlottak elő hajfürtjei. Japán selyemből készült fürdőkabátját a karjára vetve hozta és táncos, könnyű léptekkel ment a strand felé.

Mr. Liptonnak a lélekzete is elállt, mikor Micit megpillantotta. Láta azt a

rendkívüli szenzációt, melyet megjelenése a strandon okozott. Minden férfi és nő utána fordult. Még ebben az egy szál trikójában is elegánsabb, nyugtalanítóbb, nagyvilágiasabb volt mindenki másnál. És Liptont valami büszke öröm töltötte el, hogy ezt a nőt ismeri, a társasághoz tartozik, végig fog vele sétálni a strandon, utánuk fordulnak az irigy tekintetek és azután együtt szállnak fel a yachtba...

Egy kicsit azonban elromlott a jókedve, mikor a kabin felől Rosenhaynt látta közeledni. Két férfi — ennyit már Lipton is tudott a szerelem stratégiájából — sokkal több, mint egy. Ha két férfi társaságában jelenik meg a nő, vége minden intim hangulatnak, az már társaság, amely kizárja a meghitt kettes izgalmasan kellemes légkörét és báját. És Liptont még más is zavarta. Rosenhayn sokkal fiatalabb, mint ő, érdekes megjelenésű, hódító férfi, akivel ő aligha veheti fel a versenyt. Mici valószínűleg szereti Rosenhaynt, talán már régi barátság is van közöttük...

Ez a gondolat iriggyé, sőt valósággal féltékennyé tette Liptont. Maga is meglepődött, mikor ezt észrevette. Hogyan? Ilyen nagy hatással van rá a grófnő?

És hirtelen, szinte minden átmenet nélkül villant át fején a gondolat:

— Talán ez a nő az, akinek eljöveteletét megjósolták!

Ez a gondolat úgy felizgatta, hogy szívdobogást kapott és a torka is kiszáradt.

— Halló, mister Lipton, miért rejtőzik el? Már két perce keresem! — kacagott Mici. — Vagy talán a hölgyekben gyönyörködik?

— Az ön társaságában nem lehet mást észrevenni! — mondotta olyan naiv bámulattal Lipton, hogy Mici elmosolyodott.

— Indulás a hajóra! A kapitányunk már türelmetlen! — kiáltotta Rosenhayn. Jókedvűen indultak a kikötő felé, ahol rengeteg csónak és vitorlás sorakozott egymás mellett.

A Sirály azurkékre volt festve. A vitorlája hófehérre mosva, úgy ragyogott, táncolt kegyeskedve a napfényben, mint valami pompás játékszer.

A vitorlamestere egy öreg, szakállas, napbarnította matróz volt. Az embernek mosolyognia kellett, ha ránézett erre a vén tengeri rókára, akit sorsa öregségére egy szelíd tó mellé telepített, hogy a kirándulók vitorlásait igazgassa.

— Parancsoljanak felszállni! — emelte meg aiázatosan a sapkáját.

Rosenhayn nem birt a jókedvével. Fogadott, hogy egyetlen ugrással átveti magát a vitorlás korlátján és úgy száll a hajóra.

És mielőtt az öreg tengerész egy szóval is tiltakozhatott volna, már nekiilodult és szilaj iramodással futott a vitorlás felé.

De hirtelen fájdalmasan felkiáltott, széttárta karját és elvágódott.

Lipton és Mici ijedten termettek mellette.

— Mi történt? — kérdezte Lipton megdöbbenve.

— Semmi különös! — sziszegte Rosenhayn. — Rosszul léptem és megbicsaklott a lábam. Cudarul fáj...

— Masszíroztatni kell! — mondotta a matróz szakértelemmel.

— Igen, az a fontos, hogy a vérkeringést erősítsük. Egy kis masszírozás és hideg borogatás. Egy-két óra múlva rendbe jövök. Addig menjenek egyedül és mondjuk, három óra felé jöjjenek vissza értem!

Lipton úgy érezte, hogy ez az a bizonyos magasabb Végzet, amely most az ő javára avatkozik a dolgokba. Udvariasságból egy kicsit ellenkezett, de minden erő és meggyőződés nélkül. Mici kijelentette, hogy úgy látja, nyugodtan indulhatnak, Rosenhaynnak semmi komolyabb baja nem történt.

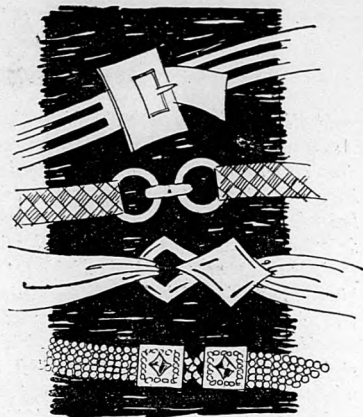
Lipton valami különös édességet érzett a szíve körül. Hogyan? Hát Mici nem akar Rosenhaynnal maradni? Hiszen ez azt jelenti, hogy az ő társaságát éppen olyan kellemesnek találja, mint ezét a másik férfiét!

És mikor ránézett Micire, mintha a tekintetében valami meleg, bársonyos mosoly fedezett volna fel, ami több volt, mint udvariasság. Talán barátság, talán kíváncsi érdeklődés, öröm, amely azonban nemcsak a kirándulásnak szólt, hanem a férfinak is, aki elkíséri. És Lipton a boldogság édes szédületében szállt fel a hajóra.

Kinn, messze a tavon, a forró nap könnyű ködfüggönyöket párnázott a víz fölé. És Lipton szívében ujjongva dobolt fel a nagyszerű felismerés: ott kinn, a fényből és napugárból szőtt függöny mögött kezdődik majd az ő életének diadalmas regénye!

S mikor elindult a vitorlás, csak az asszonyt nézte, felitta szépségét, kábító parfümjét és nem látta, hogy messze a parttól, a fenyőfák mögül két leányszem néz utána hosszan, szomorúan.

(Folytatjuk)

A TÁRSASÁGBÓL

Halló! Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom!... Mielőtt elkezdeném rendes beszámolót, tessék megengedni, hogy egy olyan lélekemelően szép cselekedetről számoljak be, amely a magyar úriasszonyok amúgyis legendás hírű szivjóságának és nemességének újabb tanúbizonyságát adja. A budapesti Geiringerpanzió (Kaplony-utca 5.) volt növendékei, öv. Horváth Ferencnének, a karcagi községi polgári leányiskola finomlelkű és nemes érzésű igazgatójának kezdeményezésére, családi jubileumot akarnak ülni abból az alkalomból, hogy az intézet igazgatónője, Geiringer Izabella húsz év óta vezet a Családi Leányintézetet, amelyben a magyar úriasszonyok találtak és találtnak a szó legszebb értelmében vett, második családi otthon. A nemeslelkű, jóságos úrnő egyéniségéhez méltó módon akarják a volt növendékek hálójukat leróni a szeretett igazgatónő iránt és ezért a mai nehéz gazdasági viszonyok figyelembevételével, szerény adakozásaikkal lehetővé szeretnék tenni, hogy az egybegyűlt összegből egy, esetleg két olyan fiatal leány ellátási díját fedezzék a jövő tanévben, akik pályájukat anyagi okok miatt nem folytathatják a fővárosban. Minthogy a M. U. L. nagy előfizetőségében is bizonyára sokan vannak, akik ebben a jövővi intézetben töltötték ifjúáguk legszebb éveit, ezért közlöm Nagyságos Asszonyom révén valamennyi kedves előfizetőnkkel ezt a kivételes jubileumi dátumot, amelyet Geiringer Izabella mindenképen megérdemelt. Együttal őszinte elismerésemet fejezem ki az akciót kezdeményező öv. Horváth Ferencné, a karcagi községi polgári leányiskola igazgatója iránt, akinek nemesszivű gesztusa egyrészt a jubiléum legméltóbb ünneplését találta meg, másrészt lehetővé fogja tenni, hogy egy, esetleg két fiatal leány a fővárosban folytassa tanulmányait.

A következő kedves előfizetőink kerestek fel üdvözlő sorokkal: Várkonyi Sándorné Hatvanból, Plavits Irénke Gönyűből, Major Istvánné Balatonkeneséről, Ujvári Rózi Kakasszékfürdőről, dörgecsei Antal Jánosné Fonyód-Bélatelepről, Hajdu Andorné Herkulesfürdőből, Ölteczky Józsefné és kedves leánykája Grácból, Pleszkás Imréné Sárvarról, dr. Fabinyi Henrikné és dr. Seelmann B. Frigyesné Marienbadból, Sándor Pálné m. kir. jósággfelügyelő neje Balatonmáriafürdőről, Lehoczky Andorné Genjfből, Szilvási Józsefné és Mészáros Biri Révfölöpről, öv. dr. Iványi Edéné Abádszalókról, Bajzár Lajosné és kedves családja Badacsonyból, Zseltvay Béláné Balatonszemesről, Czánggl Piri pedig Ceglédre küldött kedves üdvözlőt, amit hálásan köszönünk és hasonló, szivből

jövő üdvözléssel viszonzozunk.

Tessék meghallgatni, Nagyságos Asszonyom ezt az aktuális beszélgetést, amelynek egy pesti kávéházban voltam fültanuja, amikor utam a kártyások asztala mellett vitt el.

— Hallja, — kiabált az egyik kártyás, — ne adja itt az előkelőt! Ugy viselkedik, mintha valami bécsi kártyaclubban volna!

— Hogy-hogy? — kérdi a másik, teljes nyugalommal.

— Ugy, hogy hamisan játszik, — felelte az első.

Házassági hireim ezek: Sandrovits Anna kedves előfizetőnk és Mayer István a pápai bencés gimn. testn. tanára a Szeged-rókusi templomban örök hűséget esküdött. — Mihály Erzsébet kedves előfizetőnk házasságot kötött Kurtz Mártonnal, Endrődön. — Virágh Mancsi kedves előfizetőnk feleségül vette nemes Pethő Endre, okl. jegyző Szombathelyen. — Fischer József csendőrtábornok leánykája, Dudi és néh. nemes Balla Árpád földbirtokos fia: László, m. kir. honv. százárőhadnagy, házasságot kötött Budapesten. — Poppe Vilma Lili, kedves előfizetőnk és Rozinai László a mindszenti róm. kath. templomban örök hűséget esküdött. — Uj Katka, újkéri m. kir. postamester és Beöthy Ali, okl. gazda, ny. tart. hadirokkant főhadnagy a pécsi r. k. plébániatemplomban házasságot kötött. — A házaspároknak őszinte, szivből jövő szerencsekívánatainkat küldjük.

Közbevetőleg ezt kegyeskedjék meghallgatni. Nagyságos Asszonyom. Idősebb házaspár utazik a vonaton.

— Mondd, Bernát, jól ülsz? — kérdi az asszony.

— Igen, — feleli a férj.

— Nincs ott huzat?

— Nincs.

— Jól látni a vidéket?

— Kitűnően!

— No, akkor kelj fel, — mondja a gyöngéd hitves, — és engedj odaülni!

Felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét egy 134 ábrával és 28 képpel ellátott hatalmas munkára, amely a balatoni építkezési értekezletsorozat anyagát tartalmazza, Antal Dezső, egyet. tanársegéd, a kiváló építészmérnök szerkesztésében és feldolgozásában. A hatalmas munka a balatoni fürdőhelyek építészeti kiképzésének, a fürdőtelepek kialakításának és a Balaton közlekedésügyének valamennyi problémáját feleleli és pedig úgy egészségügyi, mint idegenforgalmi és főként művészeti szempontból. Az Antal Dezső egyet. tanársegéd bravuros szerkesztésében megjelent munka remélhetőleg minél gyorsabban hozzá fog segíteni annak a megvalósításához, hogy

világcsép magyar tengerünk azzá legyen, amire hivatva van: nemcsak Magyarország, hanem az egész világ egyik legszebb fűrdőtelepévé.

Borjádón, öv. Sass Lászlóné híres kúriáján, amelynek egykor Petőfi is vendége volt, kitűnően sikerült műsoros estély zajlott le a kajdaci r. k. templom javára. A gardenpartyn résztvett dr. Pesthy Pál, gróf Széchényi Domokos, Sztankovszky Gizella palotahölgy, báró Józsefszky József, Sztankovszky Tibor, lovag Bernrieder József és családja, a Csapó-család tagjai és más előkelőségek. A műsor minden száma megérdemelt sikert hozott a rendezésben közreműködő háziasszonyon kívül Simonyiné Szily Ilonának és Pichler Gusztáv társulati igazgató főmérnöknek.

Kedves előfizetőink további nyaralásáról ez a beszámoló szól: Szent-Andrássy Béláné Balatonaligán, dr. Timár Józsefné Radványban, Kurdilla Ferencné Csongrádon, dr. Jaeger Béláné járásbíróági elnök neje külföldön, Zeitting Sándorné tüzérőrnagy neje Komáromban, Hoffmann Albertné Ujhután, Kolozsváry Lászlóné bankigazgató neje Hévízfürdőn, dr. Bock Pálné Somlóhegyen, vitéz Matray Józsefné Miskolcon, dr. Szokolik Edéné Keszthelyen, dr. Janovich Tiborné Aisógódón, dr. Tóth Lajosné Debrecenben, öv. Rusován Lajosné Kispesten, dr. Koncz Jánosné főjegyző neje Pincehelyen, Szajkó Rózsika tanítónő Budán, dr. Domján Jenőné Gyopároson, Kántor Lajosné tanító neje Komjátiban, öv. dr. Deák Péterné Balatonfonyódon, Farkas Kamillné Balatonmárián, dr. Klicsu Józsefné Pécsen, Balás Károlyné Kőbányán, Fazekas Józsefné Parádafürdőn, dr. Benedek Antalné Tápióbicskén, Prágay Lajosné Budapesten, Csekő Nándorné Balatonalmádi-ban, Ficzere Piroska Mátramindszentben, dr. Schwanner Károlyné Balatonmáriafürdőn, Tóth Juliska tanítónő Hajdudorogon, Révész Rezsőné Ujpesten, dr. Malylátka Dezsőné Klotildligeten, dr. Polnik Zoltánné Balatonalmádi-fürdőn, dr. Kerezy Jenőné Hévízfürdőn, öv. Lagler Károlyné Kirádon, Oberth Mária Valéria Boldván, ifj. Haidekker Sándorné Balatonföldváron, dr. Torday Lászlóné Zamárdin, Frey Henrikné köruton, öv. Perlaky Lajosné őrnagy övegye Pápán, Kulcsár Lászlóné köruton, Izák Jánosné Balatonfüreden, Varkonyi Lászlóné Nagymaroson, Winter Imréné Fajszon, Rójik Györgyné Alagon, Babirák Mihályné Balatonlellén, dr. Fatér Endréné tanárnő Hévízen, dr. Fülöp Lászlóné Balatonfenyvesen, Adám Józsefné Örkényben, Varsányi Lajosné Szödligeten, dr. Kovács Lászlóné Balatonbogláron, öv. dr.

Koszó Istvánné Szatymazon, dr. Dor-nyay Béláné Gyenesdiáson, Stammer Józsefné Újszegeden, Skalka Jánosné Balatonalmádin, vitéz b. Borcsiczky Imréné Balatonalmádin, Perich Béláné Kun-szentmártonon, dr. Tusnovics Aladárné Karádon, vitéz Vörös Gézáné Nyiregy-házán, Szabados Jenőné áll. iskolai igaz-gató neje Balatonkenesén, Szalay Man-cika Szentesen, Löwy Etuska Forró-Encsen, Tóth Mihályné Pécsen, Bitter-mann Béláné Gyenesdiáson, Klonga Miklósné Badacsonytomajon, Radimecky Erzsébet Lillafüreden, Óváry Imréné Balatonbogláron, Travnik Vilma Balf-

jürdőn, Slezák Antalné tanítónő Peresz-nyén, Filó Tiborné kir. mérnök neje Balatonkenesén, Sándor Pálné m. kir. jószágfelügyelő neje pedig Balatonmária-jürdőn élvezi a nyaralás örömeit.

Befejezésül pedig ezt tessék meghall-gatni, Nagyságos Asszonyom! A nyári színháza bélép az egyi: páholy bérlője. A páholyintogatónó udvariasan ezekkel a szavakkal fogadja:

— Parar:csol látszövet, méltóságos uram?

— Nem, köszönöm, —jeleli a kövér úr. — Ma a feleségemmel vagyok!

Kezeit csókolom.

Házi kozmetika

A hajfestés problémái

Irta: dr. Földes Miklós
kozmetikus orvos

Valamikor régen, pár évtizeddel ez-előtt még szokásos volt a földi életet egy és ugyanazon hajszínnel átélni. Szőke, barna vagy fekete volt a lány és a me-nyecske, míg nem nagymamakorban e színeket az őszülés fehérsége váltotta fel. A megváltozott idők divatja a haj színébe is beleszól. Ennek a szeszélyes divatnak eredménye, hogyha egy színész nőnek egy bizonyos hajszínen sikerei vannak, divatba jön a hajszín és a hölgyek töme-gesen festetik arra a színre hajukat. De ne felejtjük el, a haj színe harmoniában kell legyen a nő egyéniségével. Nem min-denkinél áll jól minden hajszín.

És gondoljunk arra is, hölgyeim, hogy vannak férfiak, kiknek csak a szőke és van, akinek a barna az esete. És ne aka-dályozzuk meg a szerelmes férfit, hogy ebben a csapodár világban kitarson egy szín illúziója mellett.

Természetesen, igen gyakran kozme-tikai szempontok mellett egzisztenciális érdekek állítják fel annak a szükségessé-gét, hogy az őszülés jeleit a haj festésével palástoljuk. Tulkorán őszülő, különben fiatalokú egyéneket gyakran a hivatásuk kényszeríti a haj festésére. Hogy a haj festése sikeres legyen, ne kísérletezzünk házi módszerekkel. A hajfestés a szak-embertől is nagy gyakorlatot kíván. Az-után fordítsunk nagy gondot az után-festésre is, körülbelül négyhétenként.

Mert ennyi idő alatt az utánnövő haj-részetek a festetlen eredeti szint mutat-ják. Fontos festés előtt a haj zsirtalanít-ása, ami vagy szappanos mosással, vagy 2%-os szódaoldattal történik.

A hajfestőszerek közül a legjobbak és legkevésbé ártalmasak a növényi festő-szerek, közöttük a legismertebb a henna, melyet már az őkorban is alkalmaz-tak. A henna nemcsak hogy nem káros a hajra, de egyesek megállapítása szerint kedvezően befolyásolja a haj fejlődését. A henna segítségével, meg indigó és más anyagok hozzáadásával sokféle hajszínt lehet elérni. A forró hennaoldattal tin-csenként kezelt haj egy óráig marad kendővel betakarva és azután következik a lemosás áramló vízben és a szárítás.

A friss dióhéj kivonatot is használják barna szín elérésére. A szokásos kamilla-teás mosások világosítják a szőke haját. Az ásványanyagok közül az ezüstnitrát-olat alkalmas az ősz haj feketítésére. Az ólom- és réz-hajfestékek az egészségre károsak, súlyos bőrgyulladásokat okoz-hatnak és törvényesen tiltva van forgalomba hozataluk.

A haj szőkítésére a legalkalmasabb a 3%-os hydrogen-hyperoxid oldat, mely-hez egy kevés szalmiákszeszt adunk a haj zsirtalanítására. Ezen eljárás némi hátránya, hogy huzamosabb használat után túlságosan kiszáritja és ezáltal törékennyé teszi a haját. A felső ajkon lévő fölőseges pehelyszálak halványítá-sára 6%-os hydrogen-hyperoxid oldatot használjunk.

KOZMETIKUS ORVOSUNK ÜZENETE!

»Testvérek.« Hízni a legtöbb esetben könnyebb, mint fogyni. Étekezésükben sok zsiradék szerepeljen minden formá-ban, különösen vaj. Azonkívül cukros ételek és tészták ajánlatosak. A főétke-zések után egy fél, egy óráig heverészni. Azonkívül a hizókúrát támassza alá orv-osok által ellenőrzött arzénkúra.

»Bacsi előfizető.« A szörletelés heg és nyom nélkül a legújabb diatermiás el-járással történik. Öránként 150—200 szálát lehet eltávolítani.

Vitaminok alkalmazása a kozmetikában!

Korszakalkotó találmány a biochemiában
Magyar szabadalom 102.939

Köz tudomású, hogy az emberi szervezet vitaminok nélkül nem élhet, nem fejlőd-het. A vitaminok hiánya a szervezet sor-vadására, pusztulására vezet. A bőr idő-előtti öregedésének oka is a bőrsejtek vi-taminszegénységében keresendő.

Fiatalabb korban a szervezet maga gon-doskodik a bőr állandó utánpótlásáról. Előrehaladottabb korban a sejttünetképző-dés fokozatosan csökken, a bőr petyhüdté, hervadtá válik, rugalmasságából veszít, ráncosodni kezd.

Kétségtelen tehát, hogy a bőr frisseségé-nek, rugalmasságának fenntartása csakis oly módon lehetséges, ha az elhasznált bő-rszövetek utánpótlását megfelelő tápanya-gokkal elősegítjük.

A bőrszövetek legfontosabb tápanyaga a vitamin.

A vitaminok a bőrt nemcsak táplálják, hanem regenerálják és ezáltal meg is fiata-lítják.

A Caola vitaminos krém
vitamin tartalmánál fogva a bőrsejtek gyorsodnak, feltrissülnek, a ráncok elsi-mulnak, a bőr megfeszül, üde és bárso-nyosan sima lesz.

A Caola vitaminos krém
bőrkenyérítő és bőrvédő hatása felülmúl-hatatlan és ezért kényesbőrűek, sportolók és napozók számára nélkülözhetetlen.

A Caola vitaminos krém
a bőrbe teljesen felszívódik, zsíros fényt hátra nem hagy, kellemes illatú és így na-pali használatra púder alá is alkalmas.

A Caola vitaminos krém
semmiféle más krémhez nem hasonlítható, miután egyedül tartalmazza a bőrsejtek táplálásánál nélkülözhetetlen vitaminokat.

A Caola vitaminos krém
páratlan hatását már néhány napi haszná-lat után észlelni fogja.

Kérje minden szaküzletben!

Kis doboz ára..... 50 fillér
Nagy doboz ára..... 1 pengő

H a s z n á l j a :

R e g g e l : púder alá. Kiadósága követke-z-tében csak egész kis mennyiségben.

N a p k ö z b e n : sportnál, napozásnál a meg-szokott módon. Napvédő és napbarnító ha-tása utóérhetően.

E s t e : letekvés előtt az arc tisztátalanságai-nak eltávolítására.

BAEDER ILLATSZERGYÁR R.T.
Budapest, Arad, Prága, Milánó.

SULFAMYL

GYÓGYHATASU KÉNPUDER

megszűnelti az arc zrosságát, miltsszereti és pattanásait

Szaküzletek-ben kapható!

Kézimunka-rajzaink ismertetése

Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, szíveskedjenek közvetlenül az illető céghez fordulni.

ERMA kézimunkaház, Budapest, VIII., József-körút 11.

Wieg Testvérek kézimunkaháza, Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23.

Gobelinkép. (Budai bástya) (2-ik oldalon) *Wieg Testvérek* terve. Előfestve kordova kongrera 30×35 cm méretben 3.90 P. Hozzávaló muliné 2.40 P. 50×60 cm méretben 8.50 P. Hozzávaló muliné 6.40 P. Megrendelhető bármely méretben előhúzza, vagy teljesen készen is.

Hozzávaló perle dekája 22 fill. Szúrt sablonja 1.20 P, 1 P és 80 fill.

Angolmadeira-miliő (4-ik oldalon) *ERMA* terve. 80×80 cm méretben elsőrendű pamutvászonra előrajzolva 2.20 P. Lenvászonra előrajzolva 4.50 P. Hozott anyagra előrajzolás díj 80 fill. Szúrt sablonja 1.50 P.

Angolmadeira-szekerénycsík (2-ik oldalon) *Wieg Testvérek* terve. 20×125 cm méretben finom batisztra előrajzolva egy csík 90 fill. Hozott anyagra előrajzolás díj csíkonként 40 fill. Szúrt sablonja 1.20 P.

Modern kelimpárna (5-ik oldalon) *ERMA* kézimunkaház terve. Előfestve 2.80 P. Hozzávaló fényes kelimanyag 10 deka 1.85 P. Imperial 1.25 P. Készen is megrendelhető.

Gobelinkép (Krisztus a kereszten) (3-ik oldalon) *ERMA* kézimunkaház terve. 40×60 cm méretben selyem hímzéshez előfestve 8 P. Gyapjú hímzéshez előfestve 5 P. Elő-húzza és készen is megrendelhető.

Díszes sztórfüggöny (6-ik oldalon) *Wieg Testvérek* terve. Ezen függöny alapanyaga síma, finom szálú tüll. A hímzés dupla tüllre, a csipkematív horgolva, vagy recével készítenő. Horgoláshoz 50-es számú horgoló cérnát használunk. A kockákat 5 mm nagyságú horgoljuk. A recealapszövet készen is beszerezhető. 150×80 cm méretű motívhoz való recealap anyaga

Modern tüllbehúzásos terítőcsékek (3-ik oldalon) *ERMA* kézimunkaház terve. 40×40 cm méretben előrajzolva 80 fill., 35×35 cm méretben előrajzolva 70 fill., 25×25 cm méretben 50 fill.

**Függönyök,
csipkeszövetek
és grenadinok
legolcsóbban**

WIEG TESTVÉREK

kézimunka-áruházában

Budapest, IV., Deák Ferenc utca 23

5 mm-es kordonett hálóból 10 deka göngyfonállal 9 P. 150×270 méretű ablakra való függönyhöz szükséges anyag: 2.50 m tüll 300 cm szélességben, előrajzolva, összekötő betétekkel és hímzőfonállal együtt 56 P. Ezen függöny recemotívjának leszámolható rajzát lapunk ezen száma kézimunkamellékletén adjuk. A hímzés szúrt sablonja 4 P.

Angolmadeira-miliő (7-ik oldalon) *Wieg Testvérek* terve. 80×80 cm méretben vászonra előrajzolva 2.50 P. Lenvászonra előrajzolva 5.50 P. Hozott anyagra előrajzolás díj 80 fill. Szúrt sablonja 1.40 P.

Videki rendelésnél külön 50 fillér portó küldendő.

MIT FŐZZEK?

Augusztus 11. Csütörtök: Burgonyaleves, töltött paradicsom, almásrétes. **Vacsora:** Lerakott csirke karfiol körettel, gyümölcs.

Augusztus 12. Péntek. Halászlé, túrógombóc, gyümölcs **Vacsora:** Gomba tojással, sült burgonyakörítés, gyümölcs.

Augusztus 13. Szombat. Zöldbaleves, hirtelensült felsálszelet, kelfőzelék, nyugtott élesztős kifli. **Vacsora:** Húspogácsa lecsókörítéssel és kovászos uborkával, gyümölcs.

Augusztus 14. Vasárnap. Libaapróléklevés, főtt hús sóskamártással, libapecsenye sült burgonyával, tejszes uborkasalátával, ischli-fánk. **Vacsora:** Sonka tormával, hideg sült kovászos uborkával, vegyes sajt, fagyalt vaj krém.

Augusztus 15. Hétfő. Zöldborsólevés, töltött paprika, töltött metélt. **Vacsora:** Kírántott borjúmáj tojásos gombakörítéssel, egészbesült paprika, saláta, sajt, gyümölcs.

Augusztus 16. Kedd. Húsleves finom metélttel, főtt hús burgonyamorzsa körítéssel, kapormártás, almás- és káposztásrétes. **Vacsora:** Csirkeperkelt galuskával, sajt, gyümölcs.

Augusztus 17. Szerda. Paradicsomlevés, Eszterházy-rostélyos kalarabézfőzelékkel, omlett ízzel. **Vacsora:** Rizsís kacsá uborkasalátával, sajt, gyümölcs.

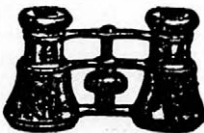
Augusztus 18. Csütörtök. Tejszes hagymaleves, sertéskaraj egybesütve tökfőzelékkel, töltött palacsinta. **Vacsora:** Rántott csirke, burgonyapüré, paprikasaláta, gyümölcs.

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 811-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptetők, Fényképező készülékek és cikkek Barometerek, hőmérők.

Augusztus 19. Péntek. Almaleves, töltött hal parajfőzelékkel, túrósepeny. **Vacsora:** Karfiol vajjal, tojásrántotta zöldpaprikával, kovászos uborka, rokfort vajjal, gyümölcs.

Augusztus 20. Szombat. Zöldséglevés, kírántott borjúselet, zöldbabfőzelék, darajelűjt ízzel. hideg madártej, gyümölcs. **Vacsora:** Meleg füstöltnyelv tormával, vegyes sajt, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Augusztus 11. Csütörtök. Burgonyaleves, töltött paradicsom. **Vacsora:** Aludttej, körített liptói zöldpaprikával, gyümölcs.

Augusztus 12. Péntek. Halászlé, darametelt. **Vacsora:** Gomba tojással, sült burgonya körítés, gyümölcs.

Augusztus 13. Szombat. Zöldbaleves, párolt felsálszelet, kelfőzelék. **Vacsora:** Lecsó kovászos uborkával, gyümölcs.

Augusztus 14. Vasárnap. Raguleves, kírántott csirke sült burgonyával és tejszes uborkasalátával, linzi sütemény. **Vacsora:** Füstöltnyelv tormával, szalámi, vaj, sajt, gyümölcs.

Augusztus 15. Hétfő. Húsleves finom metélttel, főtt hús reszelt burgonyával és sóskamártással, gyümölcs. **Vacsora:** Tojásrántotta párolt zöldpaprikával, kovászos uborkával, gyümölcs.

Augusztus 16. Kedd. Zöldborsólevés, töltött paprika. **Vacsora:** Párizsi, körített liptói, zöldpaprika, gyümölcs.

Augusztus 17. Szerda. Paradicsomlevés, töltött metélt. **Vacsora:** Kírántott borjúmáj burgonyapürékörítéssel és paprikasalátával, gyümölcs.

Augusztus 18. Csütörtök. Tejszes hagymaleves, sertéscomb egybesütve, tökfőzelék. **Vacsora:** Káv, vajaskenyér, gyümölcs.

Augusztus 19. Péntek. Almaleves, kírántott hal, parajfőzelék. **Vacsora:** Túró tejszettel és zöldpaprikával, gyümölcs.

Augusztus 20. Szombat. Zöldséglevés, vagdalt peccsenye zöldbabfőzelékkel, hideg madártej, gyümölcs. **Vacsora:** Káv, vajaskenyér, gyümölcs.

LOHR MÁRIA

(KRONFUSZ)

VEGYTISZTÍTÓ-KELMEFESTŐ

Gyár és központ: VIII., BAROSS-UTCA 85

HIMZŐFONALAK
HORGÓFONALAK
GYÖNGYFONAL
MEZ R.T. BUDAPEST
NAGYTADI GYARTMANY

HÁZTARTÁS

Csirkeaprólék leves. A megisztított, megmosott csirkeaprólékot, nyakat, zuzát, fejet és lábakat zsírban pároljuk, félpuhulásban megtisztított, megmosott felszeletelt sárgarépát, petrezselyemgyökeret, kalarábét, kelkáposztát, karfiolt adunk hozzá és tovább pároljuk puhára. Ekkor egy kevés liszttel meghintjük, vízzel feleresztyük, megsózzuk, megborsozzuk és rizst vagy májasgombócot főzünk bele. A májasgombóchoz a csirke máját szitán áttörjük, teszünk bele sót, borsot, egy kevés áztatott fehér kenyeret, prézlit s egy egész tojást. Ezt összeállítjuk, gombócokat formálunk belőle s belefőzük a levesbe.

Rák paprikásan. Személyenként 6—7 rákot számítunk s azokat sósvízben néhány percig főzzük, hogy az ollékat és farkakat kifejtessük. Ha ez megtörtént, félre tesszük s elkészítjük éppen úgy, mint más paprikához zsírral, vagy vajjal, természetesen finomabb apróra vágott vereshagymával, paprikával, a hozzávaló levét. Feleresztyük egy kis merítőkanál vízzel s ezt egészen be hagyjuk párolódni. A félretett rák-

darabokat beletesszük, negyedliter jó tejfölt öntünk rá s a tűzhely szélén hagyjuk tálalásig lassan párolódni. Sósvízben főtt apró besámel-haluskákkal, vagy gombóccokkal körítjük, melyeket lecepegtetve a rákmardékból készült rák-vajjai előbb leöntöttünk.

Jegeskávé francia módon. 50 deka porrátorított cukrot 2 deci jó erős fekete kávéval a tűzön addig főzünk, míg a cukor fel nem oldódott, ezután szitán

átszűrjük, lehűtjük és félig megfagyasztjuk. Most egy deci tejszínhabot 7 deka vaníliás cukorral összekeverve hozzáteszünk és tovább hagyjuk fagyni. Poharakban tálaljuk fel.

Majoránás hús. A szép, széles hát-szín-szeleteket jól megtisztítjuk, hogy ne maradjon rajta se fagygyű, se csont. Aztán megmossuk, megtöröljük, vékonyra kiverjük, besózzuk és majoránával behintjük. Egy kg húsból négy szeletet vágunk. Ehhez veszünk 12 deka zsírt és ha felolvadt, de nem forró, a húst belerakjuk, megfordítjuk benne, hogy mindkét oldala zsíros legyen. A tettyejére hintünk két evőkanál majoránát, öntünk rá 3 deci tejfölt és befödjük. Egy és háromnegyed óra hosszat pároljuk, lehetőleg úgy, hogy a fedőt ne vegyük le róla, hanem inkább a lábast időnként megrázzuk. Tálalás előtt a húst kiszedjük, forró tátra rakjuk, a zsírt leöntjük és levéhez egy kis vizet vagy ha van, húslevest öntünk. Az így elkészült levét aztán ráöntjük a húsról és tálaljuk. Főtt tésztát adunk mellé.

Lapunk folyó évi

első félévi

bekötési táblája

már kapható 2 P 50 f.ért, a pénz

előzetes beküldése ellenében.

A kiadóhivatal.

RECEPTEK

Tefjeles koch. Hat tojás sárgáját hat kanál cukorral jól elkeverünk, adunk bele 6 kanál finom szitált morzsát, 6 kanál jó tejfölt és 6 tojás habját. Zsírzott edénybe öntjük és szép világosra sütjük. Tállal együtt adjuk az asztalra. Borsadót adunk mellé. Negyed óra alatt az egész elkészül.

Matussik Valy, Budapest

Tehéntúrós szeletek. 40 deka lisztet, 20 deka olvasztott vaját, 2 tojássárgáját, 2 kanál porcukrot, kevés sót és megfelelő mennyiségű tejfelt összegyúrunk és két tézstalapot készítünk belőle. Közébe a következő töltelket tesszük: 40 deka szítan áttört túrót, 2 tojás sárgáját, vanília cukrot, kevés mazsolát, 4 tojás habját összekeverünk. Mérsékelt tűznél megsütjük.

Bognár Cica, Budapest

Vajas tekeres. Háromnegyedliter lisztet hét tojás sárgájával, fél kávéskanál sóval, három deka tejből áztatott élesztővel, három deka porcukorral és annyi tejjel, hogy rétestésza keménységű legyen, jól kidolgozzuk. Lisztezett deszkán nagyon vékonyra kinyújtjuk és akkor 20 deka vaját 20 deka porcukorral habosra kikeverve, a tésztára kenünk. Felsodorjuk, kétujjnyi szeleteket vágunk belőle és kikent tepsibe rakjuk. Ha megkelt, sülni hagyjuk s ha félig kisült, kis cukros tejszínnel oldalait és tetejét megkenjük és szép pirosra sütjük.

Matussik Valy, Budapest

Gyümölcskrém. Három tojás sárgáját 8 deka cukorral habosra keverünk, hozzáadunk tetszésszerű finom lekvárt, 3—4 evőkanállal, négy lap forróvízben feloldott, szűrött zselatint és három deci keményre vert tejszínt. Formába tesszük és jégre helyezzük.

Bartha Erzsébet, Fülöpsházás

Csíkos sütemény. Egy tojás nehézségű vaját habosra keverünk, aztán hozzákeverünk 3 tojás sárgáját, 3 tojás nehézségű cukorport, 3 tojás fehérjének a habját, 2 tojás nehézségű lisztet, felváltva 1 kanál liszttel, 1 kanál habot, egy késhegynyi áizst is adunk bele. Három részre osztjuk, egy részbe keverjük fél szelet igen kevés vízzel e puhított csokoládét, egy részbe pörös festéket és egy részt nem festünk meg.

Tepsit kikenünk, liszttel meghintjük, soronként beleöntjük a keveréket és középforró sütőben sütjük.

Csiky Ödöné, Szeged

BÉFŐZÉS

Almafz. Borízú almát meghámozzunk, négyrésze vágjuk, magházát kiszedjük, megmérjük és főzzük. Minden kg gyümölcsre fél kg cukrot számítunk. Ha az alma sűrűre elfőtt, köztésszük és 10 percig főzzük. Kevés szalicillal üvegbe rakjuk és gőzöljük.

Sárgadinnye-fz. Az érett sárgadinnyét vékonyan meghámozzuk, magját kiszedjük, apróra felvágjuk és főni tesszük. Ugyanolyan súlyú cukorból szirupot főzünk, öt percig a gyümölcselel együtt főzzük, üvegbe rakjuk, tetejére szalicilt hintünk és kidunsztoljuk.

Rózsa-fz. A piros rózsza szíromleveleit leszedjük, fiamosárban megtörjük, megmérjük és ugyanolyan mennyiségű cukorból főzött sziruppal a rózsalevelet összefőzzük, szalicillal üvegbe rakjuk és lekötjük. Más ízzel összekeverni használat előtt igen jó.

Angol francia

szabászatot, varrást
igazításmentes módszerrel garáttán biztos eredménnyel tanulhat rövid idő alatt.
József-körút 59-61., III. 17.

Öszibarack-fz. Érett barackot megtisztítunk, magját kiszedjük, minden kg-ra háromnegyed kg cukrot számítva, ebből szirupot készítenk és addig főzzük, míg teljesen szilárd cukorrá nem jecsecsedik. Ekkor a barackot belerakjuk, ha forni kezd, 10 percig főzzük. Ha jól megfőtt áttörjük, azután még öt percig főzzük, szalicilt teszünk bele. Üvegekbe öntjük, de csak akkor kötözzük le, ha teteje beszáradt.

Szegfűkörte. A körtét megtörölgetjük, szárából 2 cm-t rajta hagyunk, de a zöld kergét bronzkással lekaparjuk, a körtét meghámozva, esészejét kikaparjuk és azonnal fehérítjük. Egy tálba egy liter vízbe oldunk 1 deka kénsavas nátriumot és 1 deka citromsavat. A meghámozott körtét azonnal belevetjük, félóra múlva négy-öt vízben megmosuk. Üvegbe rakjuk szorosan egymás mellé, hogy a száruk felfelé álljanak. Egy és félliter vízben 2 kg cukrot feloldunk, szirupot főzünk belőle, a habot leszedjük és lassú tűzön félóráig forraljuk. A kissé lehűlt szirupot a körtére öntjük és légmentesen lekötözzük. Egy óráig dunsztoljuk és csak akkor vesszük ki a dunsztból, ha teljesen lehűlt.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőimet kérem, segítsenek megmenteni drága 7 éves kislányomat, ki már 3 éves kora óta idült hörghurutban szenved. Orvosi kezeléssel megpróbáltam mindent, áizsos köpetöt is használt, de alig pár hét szünet után mindig felújult hörghurutja és sokszor 3—4 héti is kínozza, ezen idő alatt nagyon lefogynak és vérzik a szívfem, ha látom szegényke szenvedését, s a kis ártatlanon segíteni nem tudok. Utolsó reménységem kedves olvasótársnőimben van, kik át tudják érezni egy anya rettenő fájdalmát s talán segítségemre lesznek drága gyermeke megmentésében. Örökké hála. »S. O. S.«

Kérem kedves olvasótársnőimet, ki ismeri a zöldborsó üvegben való eltevési módját, s lenne szíves ezt velem tudatni. Viszontszolgálatra kész »G. Gyémé.«

Nagyon kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek ajánlani egy szerény igényű idősebb 25—35 év körüli nőt, kire két kis gyermeket nyugodtan rábízhattam. Fáradozásáért kellemes otthont, bőséges kosztot és esetleg némi csekély 8—12 pengő zsebpénzt nyujtok. Durva munkát nem fog végezni, mert mindeneslánya, mosóné, vasalóné van. Szíves értesítésüket köszönettel várja Szalay Józsefné, Szombathely, Erdőipar.

Olvasótársnőinktől kérjük az alábbi dalok szövege megküldését: »Élt a Maros partján valahol egy aranyhajú lánye, »Bácskai« jeligére: »Oh fehér virágszál patyolat-fehér ágyon...«, »Halvány sárga rózsát...«, »Kicsi fehér meszelt szoba«, »Kis lánye« jeligére. »Én átmulatok minden éjszakát, mert józan fejvel nem bírnám tovább...« »Mária« jeligére. Szívességüket halásan köszöni és hasonlóval viszonzozza.

Üzenetek

„Fekete bogár.” Nagyságos Asszonyom, Ön végtelenen unatkozhatik. Ön unja zavartalan boldogságát, unja férje »fokozotte« szerelmét és unalmában önmagára tört vetett a saját képzelete, ami már majdnem végtelenen megsebezte. Ha nemesebb érzése, a tisztaság, jószág, önmaga fölé való emelkedés erejével le nem küzdi gyöngeségét, elkerülhetetlenül belezuhan a szenvedés feneketlen mélységébe és segélykiáltását senki meg nem hallja, senki keze nem nyul utána, hogy megmentse, fel-emelje. Nagyságos Asszonyom, mondja, gondolkozott-e azon, ha sajátmagától feleletet kérne a levelében foglaltakra, mit itt nem akarok reprodukálni, mit

DOLIN STRAN DOLAJ
Kapható szaküzletben, ára 60 fillér

Dr. vitéz Verőcsey Béláné
BAUERURILEÁNYOTTHONA
VIII., József-körút 86
Legmodernebb internátus. Az összes főiskolák közelében. Jóhírű konyhájával, utcai szobáival, kényelmi berendezéseivel a keresztény diáknők legkényesebb igényeit is kielégíti. Idegennyelvű társalgás. Mérsékelt árak.

tudna rá válaszolni? Talán elegendőnek tartaná a fellobbant érzésére hivatkozni, amelyhez hasonló már átélte s amelyről tudnia kell, hogy azon az érzésen át jutott el ahhoz a másikhoz, amit szeretetnek, megbecsülésnek, ragaszkodásnak nevezünk s ami ma is az Öné. A szerelem hasonlítható a virágba borult természet csodálatos pompájához, szépségéhez, amelynek gyümölcse a tápláló szeretet, ami nélkül csak gyönyörködött a szépsége, de értéke nem volna az életnek. Ön, Nagyságos Asszonyom, ha nem felejtette el, tudja azt is, hogy a lelkét, helyesebben az érzését megtámadó szenvedély lobogása csak addig tart, míg beteljesülését akadályozza az Ön feleségvolta. Nem hiszem, hogy Ön boldogabb lehetne, ha megkísérelné szótéptni az eskünek a lélekben összefonott és szétépphelen láncaát. Ma még csak a képzelt fájdalomnál tart s a kétségbeeséshez akkor vezetne el az útja, ha minden könnyet felderítő megnevesedett érzelme az ember magaslátára, a gondolat fenségéig nem tudna felemelkedni. Azon az erkölcsi magaslaton, amelyen minden embernek állnia kell, a könnypatárok sem oltathatják ki egyetlen fényugarát sem a léleknek. Lehet, hogy egyikünket, másikat a korlátokat szétéptett érzések zuhataga olyan erővel rohan meg, hogyha nem emelünk gátat elébe lelkünk áttörhetetlen erejű akaratából, menthetlenül elveszünk szennyes árájában. A védőgát felállításához szükséges erőtanyagot önmagából kell kitermelje, azt senki másról kölcsön nem kérheti, senki helyette el nem háríthatja, még az sem, aki legközelebb van Önhöz. Egyesegyedül a szeretet erejére támaszkodhatik és vele győzheti le a lelkét megtámadó kísértés démonát. Ha érték Önnek a férj hűségesszeretete, változatlan, sőt fokozott szerelme, ha az elmúlt évek szépségét nem akarja eldobni magától, mint használt ruagyot, hogy ujjal cserélje fel, amiről azt se n tudhatja, hogy meddig tart, mert lehet, hogy anyaga hitvány, csak a színe tetszetős, kecsgetető, akkor az igaz ember mély szeretetével tisztábban maga elé rajzolhatja jövőjét, melynek lapja ott fekszik kézen előtte. Nem ítéli önmagát soha el nem múlt szenvedésre, melyet azok a könnyek égetnének a lelkébe, amiket azért sírna el, mert volt egy ember, akinek a szeretetét, jóságát, hűségét nem értékelte és eldobta magától. Ezer-szeresen jaj annak, aki önmagáról kell ítéletet mondjon. Ettől szeretném visszatartani és boldog volnék, ha évek múlva egyszer szívesen emlékezne rám.

Szív. üdv. Szerk.

»Jóbarátok 22.« Kívánságuk nem teljesíthető, még akkor sem, ha felfedték volna kilétüket. Névtelen levelekre egyébként nem válaszolunk.

Dr. Földesné »Juno-kozmetikai intézete, mely orvosi felügyelet alatt áll, külföldi tapasztalatok alapján ujonnan berendezett helyiségében (Rákóczi-út 6., Pannónia szállodával szemben) lapunk előfizetőinek egy díjtalan arcápolást és szaktanácsot nyújt.

! »Hisztéria. Kedves Főszerkesztő Úr! Az életm tönkretevéje ez a szó, amivel már annyiszor vérig sértett úgy a férjem, mint legutóbb már az orvosom is, aki türelmét vesztve szenvedéssel szemben, azt mondta az uramnak, hogy »hisztériás« vagyok és ne vegye komolyan kitérőéseimet. Kelves Főszerkesztő úr, világosítson fel, hogy mi az orvosi jelentősége e szónak, amit megvetőleg hangsúlyozva használnak s amiből azt kell megértenem, hogy az nem betegséget jelent, hanem, mintha azt mondanák, hogy makkegészséges vagyok, de beképzettek magamnak mindenféle bajt s ha akár elájulok, akár más fájdalommal szenvedés kínoz es nem bírom faj nélkül túrni, azonnal »hisztériásnak« neveznek. Sért, végtelenül bánt engem, hiszen nem tehetek arról sem, hogy a legkisebb izgalomra elájulok és arról sem, hogy asszonyi betegséget nem tudom szótlanul, összeszorított fogakkal, hangtalanul viselni. Igaz, hogy rendkívül érzékeny vagyok és azonnal strok, ha keményebb hangon szól hozzám az uram. Nem is gondolják, hogy mennyi keserűséget okoznak e szó al és nem is gondolják, hogy milyen nagy öröm volna nekem, ha ezzel nem bánatának és nem keserítének el az életemet. Mivel, hogyan és miként küzdjek ellene, mert megértetni szeretném, hogy ennek a szónak sértő, lealázó értelmében nem vagyok hisztériás, én csak végtelenül érzékeny és szeretetre, gyöngédségre vágyó asszony vagyok, mint ahogyan néhány évvel ezelőtt, boldog menyasszony koromban elképzelttem. Mint asszony, sokszor sírtam úgyis, hogy nem tudtam eltitkolni és úgyis, hogy senki se látta. Ezt nevezik hisztériának, amit mindig valami belső fájás sajtol ki még akkor is a szememből, ha nem akarom.« Nagyságos Asszonyom, az Ön végtelenül szubtilis lelkületét felkarcolja minden élelebb szó és ezért szenved túlfinom szervezete. Az orvosi tudomány sincs egészen tisztában, hogy mely megbetegedett testi, vagy lelki tünetre alkalmazható e kifejezés, de a laikus emberek akkor használnák, mikor nem beteg ember beképzését fejezik ki vele. A nembeteg ember tudatosan szimulál és ezt nevezték el hisztériának és innen ered a tiltakozás, mert akire használnák, az nem fogadja el, hogy képzelt betegség miatt ájulna el, vagy jajgatna. A hisztériás betegről az a vélemény, hogy még orvosát is félrevezeti képzelt betegségekkel és az orvos is tehetetlenül áll az ilyen beteggel szemben. Nagyságos Asszony is így

Izzadás, kipállás, kisebbés ellen használjunk Krompecher-féle kellemes illatú, higiénikus gyógyhintóport. 1 praktikus csavaros bádógdoboz 60 fillérért mindenütt kapható

értelmezi és küzd ellene, mert senki jobban nem tudhatja, hogy mi korba-csolja fel lelkét, mint sajátmaga. De engedje meg, hogy eltekintve érzékenységtől, azt állapítsam meg ismeretlenül és látatlanul, hogy idegei a normális ember idegeinél gyöngébbek és ez a gyöngeség az oka, hogy a sértések-től távol álló szavak megsebezhetik. Hallgasson rám és mondja el e tüneteit egy kiváló idegorvosnak, aki levezeti a bajt és egészségét helyreállítja. Mint egészséges idegű ember, nem fogja tudni megérteni, hogy szinte semmiségeken halálisan kesergett. Arról én is meggyőzhetem, hogy sem férje, sem orvosa nem akarja megsérteni és bántani, de tehetetlenek bajával szemben és türelmüket vesztve használták a Nagyságos Asszonyt sértő kifejezést. Miután a Nagyságos Asszony esetéből is látjuk, hogy e szó mennyire fájdalmasan korba-csolta fel lelkét és idegeit, szeretném mindenkinek ajánlani, hogy még akkor se használják e kifejezést, ha valóban tényekkel állanak szemben, mert ide is vonatkozik, hogy hagyjunk inkább futni száz bűnöst, minthogy egy ártatlant eltéljünk. Vagy egy igazán beteg embert megsértsünk vele. Mert nincs ember és orvos, aki a másik ember lelkében, testében láthatatlanul végbenő szenvedést felrajzolhatná magának, ha az a valaki nem beszél. Addig is, míg tanácsomat követné, kérem és talán jót is tesz, foglalozzék sajátmagával és állítson fel egy önmagát nevelő rendszabályt és mikor jelentkezen ok miatt érzékenysége könnyekben törne ki, adjon gyorsan más irányt gondolatának és a sebést, akár csak nem hallotta volna, ne vegye tudomásul. Szív. üdv. Szerk.

»A. Irma, Kispeszt.« Sokat, a legideálisabb örömet jelenti nekünk olvasóink levele, mert erőt, biztonságot jelentenek az elismerések, a dicséreték és főként a megható, közvetlen, átfogó szeretet az, ami nélkül az elismerés és dicséret hidegen csilgoló drágakő gyanánt csak addig díszítene, míg ünneplőbe öltöztetjük gondolatunkat és nem villogna rajtunk fénye akkor is, ha új munkára készülünk. Pedig minden új szak megjelenése új munkát jelent és egyikőtől a másikig ezeknek a leveleknek szeretetteljes hangja az, ami olyan hatalmas erővel kapcsolja gondolatunkat utólrhetetlen sebességre. Köszönjük és mi is szeretettel őrizzük meg levelének néhány sorát. »Kedves, jó Főszerkesztő Úr! Köszönöm a ke-

CZIGÁNY ADÉL**VIRÁGKERESKEDÉSEI**

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 60.

TEL.: AUT. 150-70 ~ VI., ANDRÁSSY-
ÚT 50. ~ TEL.: AUT. 224-15 ~ ÜJPEST,
ÁRPÁD-ÚT 67. ~ TELEFON: 956-47**Koszorú és****csokorkötészet****Estélyek, bálók díszí-**
tését vállalom**Délszaki növények**
kölcsönzése**Az ország legnagyobb**
növénylerakata!

resztrejtvény ajándékául küldött dedikált könyvet. Kétszeresen jól esik minden, ami a M. U. L.-től jön, mert azt a sok szeretetet, figyelmet, amit a M. U. L. tanúsít előfizetőivel szemben és így velem is, sehol sem találni. Minden szám megérkezését új izgalommal várom, hogy mi újat, frisset, kedveset, szépet találok benne. A megpróbáltatások, keserűségek és gondok szomorú sivatagában üdítő oázis és mi vándorai a mai időknek, elvándorolunk hozzá, hogy felüdítsen, felvidítsen, megvigasztaljon. Köszönöm a jószágokat, ami alkotója a szépeknek. A jó Isten segítse a M. U. L.-t, hogy minél könnyebben teljesíthesse a mai nehéz viszonyok között is magasztos hivatását és minden sora visszhangra találjon az olvasói lelkében. A jó Isten áldása kísérje Főszekerestő urat és munkatársait, akik legszebb gondolataikat nekünk adják. Hazafias üdvözléssel köszönti Alszejg Irma, Kispest. A reánk hulló fénykévből szeretettel őrizzük meg a szeretet sugarát. Üdv. Szerk.

Örömmel állapítottuk meg, hogy kedves előfizetőink az általunk ajánlott és az Angol-Magyar Cérnagvár által forgalomba hozott készítményeket szívesen használják és meggyőződtek a »Lánc« és »Horgony« jegyű fonalak kiváló minőségéről. Kérjük kedves előfizetőinket, hogy jövőben is használjanak horgoláshoz Coats-féle »Lánc« horgolócérnát, hímzéshez pedig Clark-féle »Horgony« mullinét, amelyekből a legtökéletesebb választék áll rendelkezésünkre. Midőn ezen világhírű gyártmányokra szíves figyelmüket felhívjuk, biztosítjuk, hogy csak saját érdekében cselekszenek, ha ezeket a gyártmányokat kéri és állandóan használják. A kiadóhivatal

»Anni.« Az életnek fanatikusa lenni anélkül, hogy rabszolgájának tekintse valaki magát, a legtökéletesebb beleolvasást jelenti a végtelenül nagy-szerű elgondolásba és akaratra, ami megteremtette a világot. Aki eljut

idáig a sajátmaga megismerésében, a mindenkiféle emelő mosolygással és a szeretet adakozó, sfmogató jóságával öntudatosan és a cél magasztosságának ismeretében szolgálja a Teremtő ter-vét, amit az ő gyermekeivel, az ember-rel végzetet el a földön. Minden ember, a zseni épúgy, mint a legrimitívebb gondolkozású a nagy terve kivételét szolgálja. Azért örültem levelének, mert amit önmagáról és felújult bizalmáról írt, azt ennek a megismerésnek tulajdonítom és megnyugtató, hogy nem kétségbeesve, nem türelmetlenül, hanem reménykedve fog várni. Higgye el: nem-csak a bánatnak, az örömmek is van sokféle variációja és ahogy ezerféle-képen és ezerféle ok miatt szenvedünk, úgy ezerféle okunk is van az öröme, ha lelkünk olyan finom szeizmográf-fá érzékenyült, hogy minden örömet él-vezni tudja, amit az élet az ember számára tartogat. Szomorúságot okoz, ha egy vázánk eltörik. De vajjon tudunk-e így örülni annak, ha az első rügy kifakad a fán, vagy örömet érzünk-e akkor, ha szegény, éhező testvérünkön segítünk és nem pusztán könyörület és szánalom nélkül valami belső kény-szer hatása alatt kedvetlenül adjuk-e pár fillérünket? Vagy csak elhaglat-tatni akarjuk vele lelkiismeretünket? Nem kevesebb okunk van örülni, mint bankódni, de az öröm és boldogság tökéletes átérzésében mintha nem fej-lődünk volna még arra a fokra, ahol a leghalványabb árnyalatokat is meg tudjuk különböztetni. Minden jelenté-telen okra reagálunk, ami szomorúsá-got jelent, de nem reagálunk az öröm halk árnyalataira. Nagyon köszönöm, hogy »közel juthattam a lelkéhez« és ígé-retét, hogy bizalommal és lelkének feltá-madt hitével várja a napokat, amelyek-nek megvannak apró kis örömeik, csak fel kell szedegetni és nem szabad be-húnyt szemmel elmenni mellettük. In-kább a szomorúságokat hullassuk el és ne neveljük könnyeink hullatásával, mert a szomorúság is mind nagyobbra nő, ha könnyeinkkel öntözzük. Tanuljunk meg többet nevetni, többet mosolyogni és tanítsuk meg azokat is, akik elfelej-tették, vagy nem volt, aki megtanítsa őket rá.

Szív. üdv. Szerk.

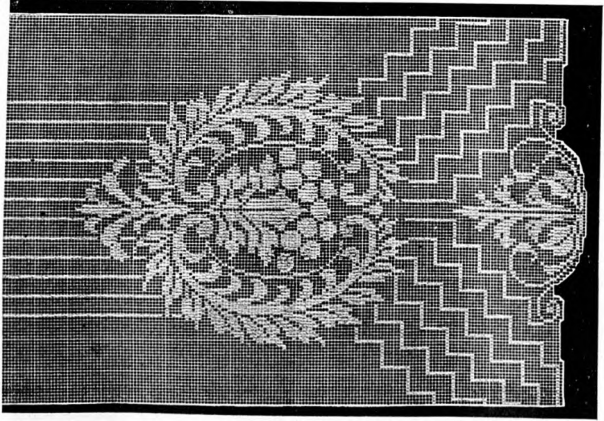
»Nagymama.« A magunk gyermek-kora verődik vissza azokban a csupa szív-betűkből rótt sorokban, amelyekkel a »drága nagymama« unokáiról ír. Reszkető keze sietve rajzolgathatta a betűket, mert a kis unokák hol jobb-ról, hol balról húzogatták ruháját, hogy folytassa már a soha véget nem érő mesét. És míg ők, az élet le-fiatalabb hajtásai nem hagyták nyugton, addig csalogatások között elkészült a levél,

SZEPLŐ EBAGA

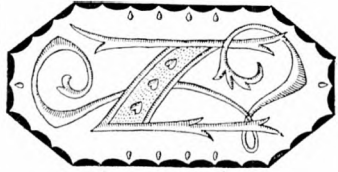
ártalmatlan krém szeplő ellen.

amely túl minden problémán, megbé-
külve egy szép, hosszú élet bölcs tanu-
ságát súrtette bele e pár sorba, amely-
nek mottója: hogy az életet érdemes
élni, érdemes érte küzdeni, mert két
nyag boldogság vár benne mindenkire.
Egyik: mikor a gyerekek jönnek, má-
sik: mikor az unokákat lehet ringatni.
Ami e két időpont között történik, azt
minden szülő ismeri. A különbség nem
olyan feltűnő az emberek élete között,
mint azt elzárkózottságukban talán
gondolják, — mondja az édes jó nagy-
mama. Akinek feltétlenül igazra kell
legyen, mert többet tud, mint mi, akik
nem érünk rá, hogy megfigyeljük a
mások életét, de még a sajátunkét se,
mert többet vagyunk mindenkié, mint
a magunké. Az unokáim, — folytatja a
nagymama — írni még nem tudnak,
de a mesét és a verseket úgy értik,
mint ha az ő kicsi agyukból szökkennének
ki. A Magyar Gyermekek Lapja első
példányának akkora nagy sikere volt
unokáimnál, hogy azóta, mióta meg-
kaptuk, egyre azt olvasgatom nekik,
pedig az összes verseket már szavalják.
Ez az öröm mindennél többet ér nekem,
és csak ezt akartam ebben a pár sor-
ban Önökkel tudatni, mint nagymama,
akinek négy szép unokája van, és meg-
köszönni, hogy ezzel a kis lappal az én
pirinyó unokáimnak ekkora nagy örö-
met szereztek. Drága, édes »nagy-
mama«, engedje meg nekünk, hogy
mély tisztelőnket azzal fejezhessük ki,
hogy mi is úgy szólí hassuk, mint ked-
ves kis unokái. Végtelenül szeretjük a
gyerekeket és már régen foglalkoztunk
azzal a gondolattal, hogy nekik is szer-
kesztünk egy kis lapot, hogy szórakoz-
tassuk őket. Mindennap csak úgy ön-
tötte a posta kis pajtásaink köszönye-
levelét, mióta az első Magyar Gyerme-
kek Lapját megkapták és a mi örömnök
is éppolyan szívig ható, mint az övéké,
mert az ajándékozónak kétszeresen
örömet szerez, ha ajándékával az el-
nem árult kívánságot sikerült eltalálni.
Az édes jó »nagymamának« hálásan
köszönjük, hogy türelmesen olvasgatja
fel kis unokáinak az ő lapjukat. Egy-
szer majd viszonzózzák ezt a fáradt-
ságot és ők fognak a drága nagymama-
nak felolvasni öt érdeklő komoly szép
írásokat. Kezeit csókolja Szerk.

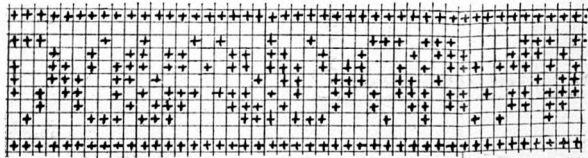
Új irány a kozmetikában. A bőr korai ráncos-
odása ellen mindmáig nem sikerült megfelelő
hatású ellenszert találni. Hosszas kutatás után a
Baeder gyár jutott annak felismerésére, hogy a
bőr idő előtti öregedése és ráncosodása a
bőrsejtek vitaminszegénységére vezethető
vissza. A szabadalmazott Caola vitaminos krém
tartalmazza mindama vitaminokat, melyek a
bőrsejtek táplálják és azok utánpótlását
elősegítik. Klinikai kísérletek igazolják a Caola
vitaminos krém páratlan hatását.

1. Recce, vagy horgolt vítvázis. Négy milliméteres reccealapot készítünk és a mintát fehér vagy világosabb és sötétebb színiú ekrü gyöngyfonállal töltjük ki. Horgoláshoz 8-as Coats Lánc-védjegyű horgoló cérnát használunk.

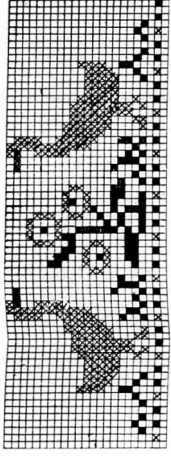
6. LN monogram férfikabát vagy sál jelzésére. Clark-Horgonyy mulniával kettős szállal hímzendő.

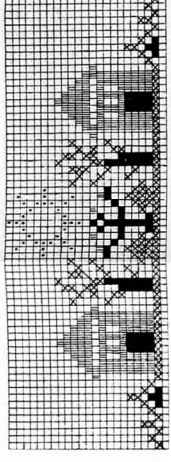
7. Horgolt csipkebetélminta fehérnemű díszítésére. Horgoláshoz 100-as Coats Lánc védjegyű horgoló cérnát használunk.

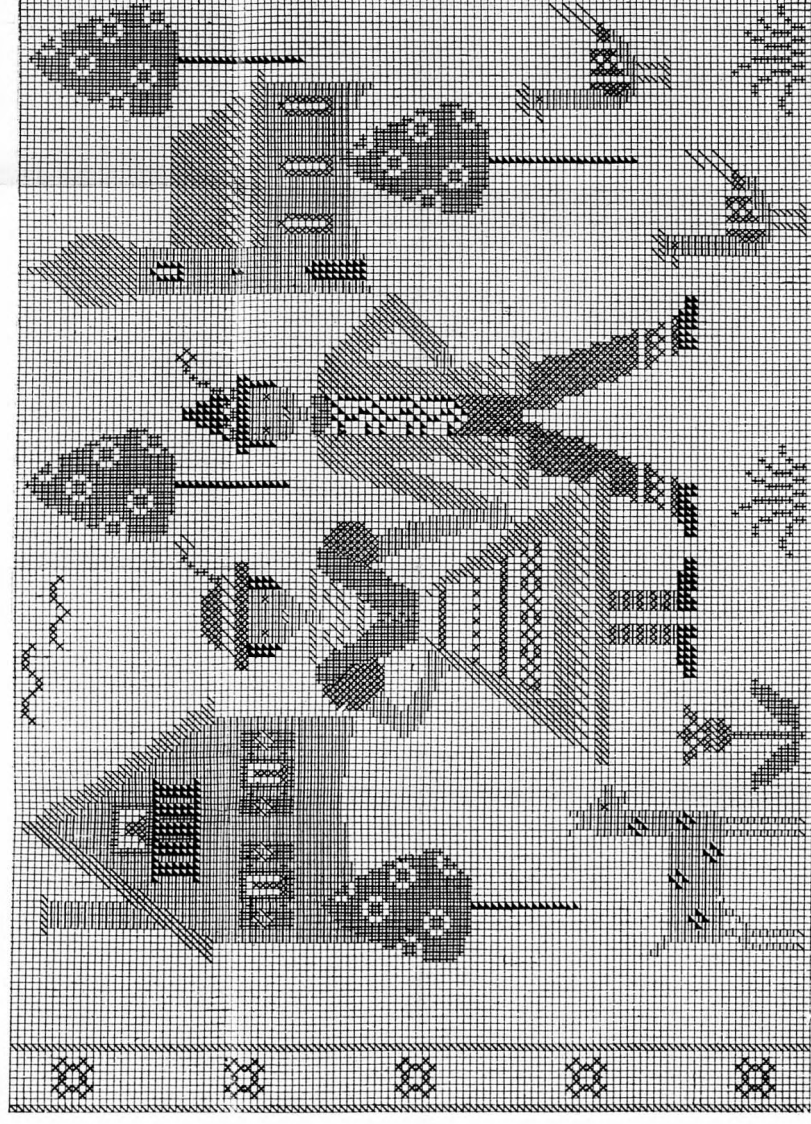
3. Horgolásra alkalmas csipkeminta sarokrészszel. Zsebkendő vagy falcakendő díszíthető vele. 100-150-es Coats Lánc-védjegyű horgoló cérnával horgolándó.

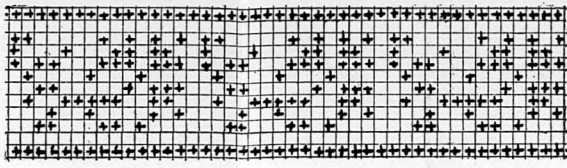
2. Zsebkendőbe saroklész. Maderárvál és magas hímzéssel készíthető. Monogram szükségesszerűt helyezhető el az e célra szolgáló helyre.

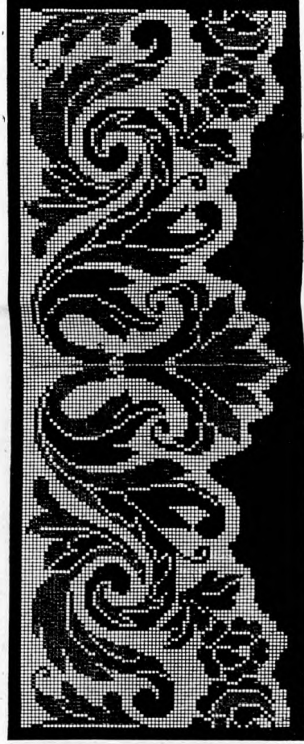
5. Ezen kis mintával gyerekszoba-párnákat, terítőket, falvédőt stb. lehet díszíteni. Az alap jómosszinnel készíthető. Az egyes vonalakat jelzett két falzókó eperszinnel, az útszen hagyott kockák világos krémszinnel, a fekete ajtó barnával. A keresszettel jelzett mintarész világos zölddel, a sötét látórs és ágak barnával, a pontokkal jelzett csilagszerű rész arany-sárgával. Ha nagyobb mereti mintát akarunk, úgy minden kocka helyett kerőt készítsünk és így dupla nagysága mintát kapunk. Keresszintéssel készíthetjük és az alap minősége szerint gyöngyfonállal vagy Clark Horgonyy mulniával hímmezünk.

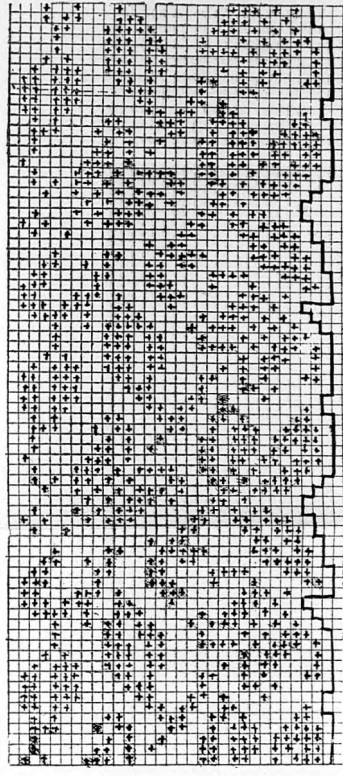
8. Keresszintéssel minta gyerekszobába párna, faliszőnyeg díszítésére. A minta alapszíne világos drapszinnel készíthető. A félkereszt jelzésű minta élénk pirossal, a résztes vonalból álló keresszettel jelzett rész zölddel, a függőleges és vízszintes vonalból álló keresszettel jelzett rész kékkel, a függőleges és vízszintes vonalból álló keresszettel jelzett rész világos barnával készíthető. E minta tetszés szerinti nagyítható olyképen, hogy egy kocka helyett három keresszintéssel varrunk. A mintákhoz szükséges anyagok Wieg Testverek cégénél (IV., Deák Ferenc-utca 23.) szerzethetők be.

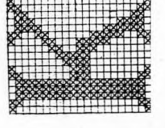
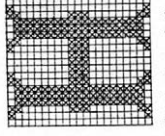
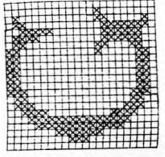
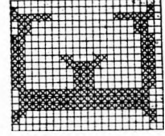
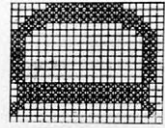
9. Recce, vagy horgolt csipkebetélminta fehérnemű díszítésére. A hímromlyevelű lóherés mintával igen szépen díszíthető terítő is, mikor a széle körül pikészerűen fejzendő be. Horgoláshoz 100-150 Coats Lánc-védjegyű horgoló cérnát használunk.

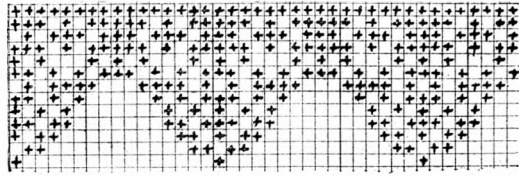

10. Nagyon szép csipkeminta függöny, díszes terítők szélére. Készíthető horgolva, vagy reccealapon kifőtésével. Horgoláshoz az alapanyagának megfelelő számú cérnát használunk.

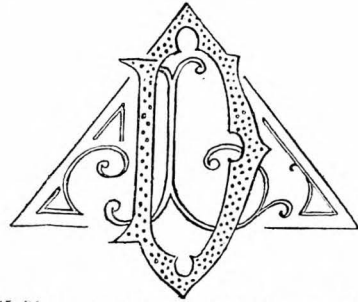

11. Horgoláshoz való csipkeminta. Könyvtől anyagból készült milőt, szépen díszíthetünk vele. Horgoláshoz 100-150-es Coats Lánc-védjegyű horgoló cérnát használunk.

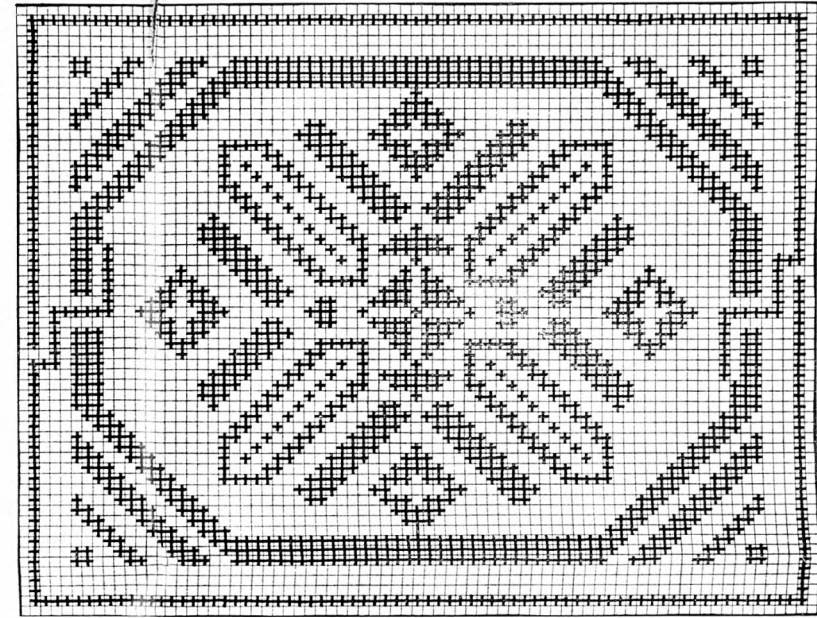

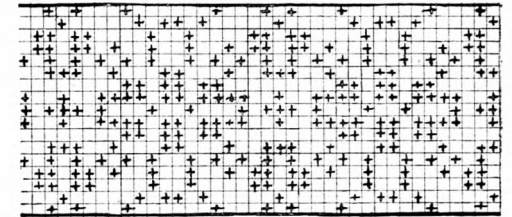
14. Cspikeminta horgolással készíthető. Tálcaekendők, zsebekendők szélére alkalmas. Horgoláshoz 120-as Coats Lánc-védjeggyű horgolócérnát használunk.

15. DL monogram férfikabát vagy sál jelzésére. A két betűt különböző színű Horgony-mulinéval hímizzük.

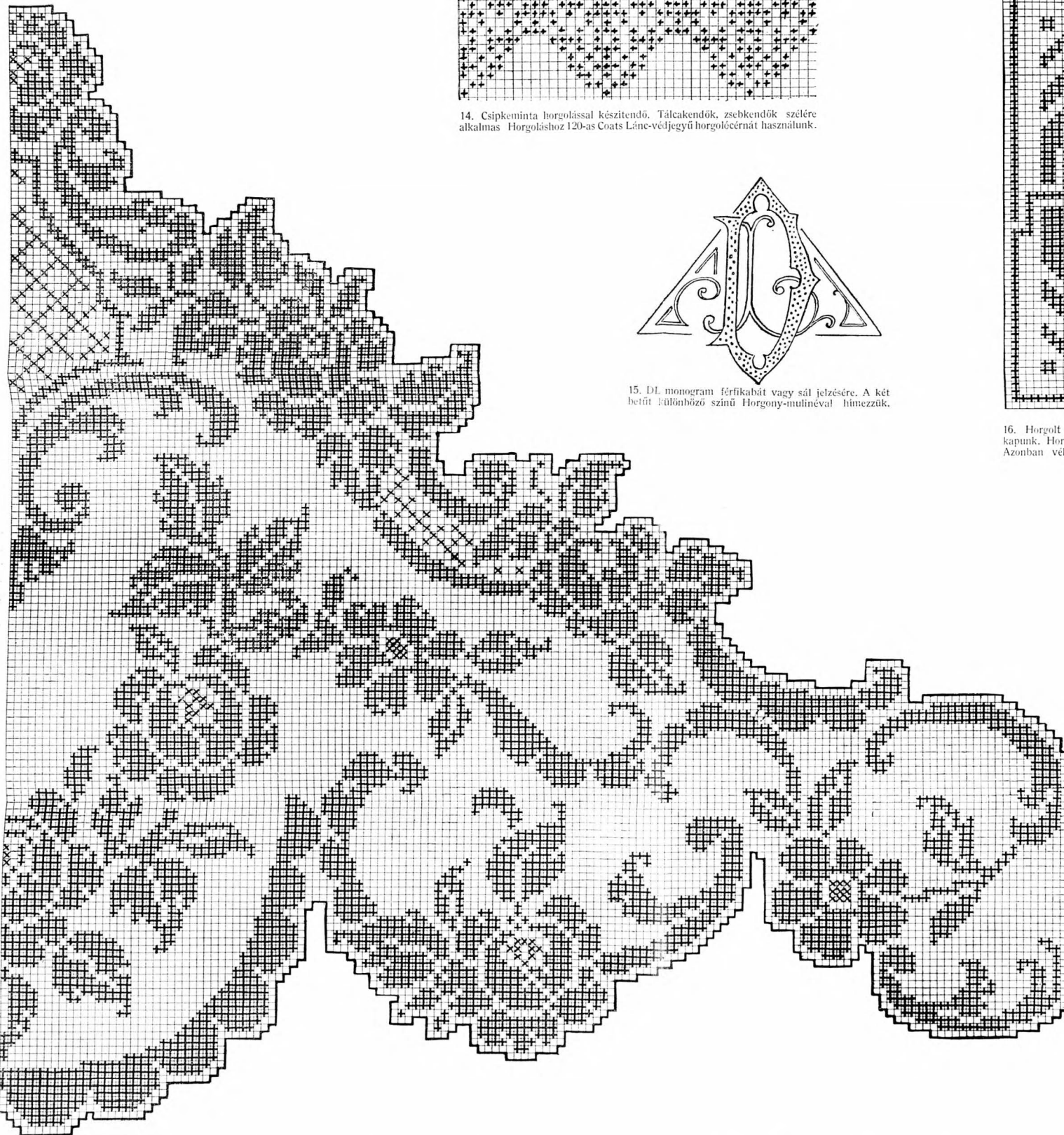
16. Horgolt párna rajza. Mérete 75x59 szem, 8 mm-es nagyságú kockával készítve 60x80 cm nagyságú párnát kapunk. Horgoláshoz 40-es Coats »Lánc« védjeggyű horgoló cérnát használunk. A csipke alá színes alapot teszünk. Azonban vékony tetszés szerinti gyapjúfonalból is horgolható és ekkor fekete alap alkalmazandó. Hozzávaló anyag kapható Wieg Testvérek kézmunkaüzletében, Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23.

17. Recce, vagy horgolt csipkebetét ágynemű, fehérnemű és terítők díszítésére. A reccealap készítéséhez 50-es, a horgoláshoz 100-as Coats Lánc-védjeggyű horgoló cérnát használunk.

18. Recce-motív vitrázba, vagy nagyobb kockával készítve függönybe. Uriszoba- vagy szalonablakra használható. Vitrázba 4 mm-es kockákat készítenek 80-as Coats Lánc-védjeggyű horgoló cérnából, függönybe 8 mm-es kockákat készítenek. A minta kitöltéséhez 3 vagy 4 színű fonalat használunk és pedig fehéret és három ekrüt a legvilágosabbtól arányosan sötétebbeké. Halvány ekrüvel töltendő ki a női alak felsőrével, a haj világos ekrüvel, a virágok fehérral, szárai a második színű ekrüvel, a gyümölcsök és levelei felváltva mind az összes színekkel, hogy a különböző színek jól kidomborítsák a mintát.

13. Függönybe való rózsás frisz felerése. Készíthető reccealapon, vagy horgolással, melynek kész modelljét az augusztus 10-i számban hoztuk. Mérete 159 szem magas és 296 szem széles. 5 mm-es kockájú reccealapon 80x150 cm széles friszt kapunk. Készíthető horgolással 50-es számú fehér vagy ekrü színű horgoló cérnával. Reccealap készítéséhez a beszerzéshez a minta kitöltéséhez gyöngyfonalat használunk. 5 mm-es kockájú reccealap egy friszhez való nagyságban 10 deka gyöngyfonállal 10/20 P. Kapható fehér vagy ekrü színben Wieg Testvérek kézmunkaüzletében, Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23.

A KIADÓHIVATAL PÓSTÁJA

Tisztelettel kérjük melyen tisztelet előfizetőinket, szíveskedjenek ezen rovatunkat figyelemmel kísérni, mert kiadóhivatali ügyekben hozzánk forduló előfizetőinknek itt válaszolunk. Ha valaki jelizére kívánja a feleletet, úgy annak szives közlését kérjük

Tisztelettel közöljük i. t. csehszlovákiai előfizetőinkkel, hogy pénzküldeményeiket szíveskedjenek a 37.454. számú prágai postatakarék-pénztári befizetési lapon „Bankovo dom Franka a Spol., kommandita Ceskei escptomie banky uverneho v Prahe Bratislava” címre küldeni. Tisztelettel kérjük i. t. romániai előfizetőinket, hogy lapunk részére szóló mindennemű pénzküldeményeiket szíveskedjenek kizárólag romániai megbízottunk címére: **Török János, Baciú. 456. Posta Turches. Jud Brasov**, küldeni annak megjelölésével, hogy az átvétel összeg lapunk előfizetési díjával szolgál.

Kérjük i. t. előfizetőinket, szíveskedjenek a pénz beküldésekor a csekk- vagy utalványszelvényen az összeg rendelkezését feltüntetni, mert ezzel nagyban elősegítjük munkánkat, onmagukat pedig az esetleges tévedésekkel járó kellemetlenségektől kímélik meg.

E. E.-né, Brassó. Nb. előfizetése szeptember 10-ig van rendezve.
T. L., Bukarest. A beküldött összeggel nb. előfizetése október 1-ig nyert kiegyenlített.
G. Mariska Csesztreg, Sz. Teréz Kézírvásárhely, Sch. Julia Szege, B. Emmy Arló, K. J.-né Miskolc, S. K.-né Sátoraljaiuhely, L. A.-né Keskemét, Sz. B.-né Dombiratos, N. M.-né Szombathely, N. K.-né Nyiregyháza, E. S.-né Kisvárd, G. F.-né Marcalgerelyi, M. J.-né Szege, özv. K. V.-né Csépv. V. Mária Hódmezővásárhely, özv. L. M.-né Nagykőrös. Elküldtük.

L. I.-né, Szatmár. Nb. előfizetése november 1-ig van rendezve. Az amerikai címre lapunkat zavartalanul küldjük. Szives elmozdást kérjük.
B. T.-né, Kiszűszállás. Kérését készsèggel teljesítjük és előjegyeztük a negyedik negyedévi díj befizetése után a kívánt ajándék elküldését.

N. Ilona, Miskolc. Nb. előfizetése 1933 január 1-ig van rendezve. Ajándékunkat elküldtük.
Z. S.-né, Komárom. A lapunkat nyaralócímére küldjük. Még nem tudjuk.

H. Zs.-né, Nagycsákány. Nb. előfizetése szeptember 1-ig van rendezve. Ajándékunk esedékeségekor retikül-ajándékunkat küldjük el.
A. Ilonka, Budapest. Nb. előfizetése október 1-ig van rendezve.

T. Margit, Kiskunfélegyháza. Nb. előfizetése 1933 január 1-ig van rendezve.
Sz. Margit, Cegléd. Ajándékunk az évi 24 pengő előfizetési díj befizetése után válik esedékesé. Kérését nem értjük.

K. Baby, Pápa. Ajándékunk az évi díj befizetése után lesz esedékes. Még 10 pengő befizetése szükséges ahhoz, hogy retikül-ajándékunkat elküldhessük. Kérjük szives türelmét.

Özv. M. G.-né, Kunszentmárton. Sajnos, kérését nem teljesíthetjük. A kérdéses ajándékunk az előfizetesszerzés után esedékes.

F. M.-né, Kaszovár. Ajándékunk az évi díj rendezése után válik esedékesé. Sorait nem értjük.
Sz. K.-né, Sur. Nb. előfizetése november 1-ig van rendezve.

Özv. B. K.-né, Gyulaháza. Amint a szerzett előfizető a félévi díjat befizette, szives fíradozásért ajándékunkban részesíteni fogjuk.

Dr. F. K.-né, Esztergom. A hiányzó számot pótoltuk. Ajándékunk az évi díj rendezése után lesz esedékes.

K. E.-né, Fúzesabony. K. D.-né úrhölgy lapunkat már megrendelte és jár részére rendezés. Most ismét a rendezés címre küldjük lapunkat.

J. F.-né, Barót. Nb. előfizetése november 1-ig rendezve van.

H. I.-né, Klotildiget. Kérését előjegyeztük.
M. V.-né, Debrecen. Kérését, sajnos, nem teljesíthetjük.

O. Irénke, Eger. Kérését előjegyeztük.
I. J.-né, Nyiregyháza. Nb. előfizetése december 1-ig rendezve van. Ajándékunkat elküldtük. Szives elmozdást kérjük.

Dr. T. J.-né, Sümeg. Kérését, sajnos, nem teljesíthetjük.

A. L.-né, Mikospuszta. A kérdéses ajándékunk előfizetesszerzés után esedékesek. Így kérését, sajnos, nem teljesíthetjük.

N. L.-né, Szentgotthárd. Ajándékunk az évi 24 pengő előfizetési díj — akár részletekben való — rendezése után válik esedékesé. Kérjük szives türelmét.

K. V.-né, Miskolc. Kérését, sajnos, nem teljesíthetjük. Retikül-ajándékunk helyett mult évi kelimpárna-ajándékunkat 15 motring multival készsèggel küldjük meg.

H. D.-né, Nagykánizsa. Nb. előfizetése szeptember 1-ig rendezve van.

T. Ágnes, Eger. Kérjük szives türelmét, amint lesz, megküldjük.
Sz. L.-né, Hajdusóvár. Még egy félévi díj átutalása szükséges ajándékunk elküldéséhez, miután az évi díj rendezése után esedékes. Kérjük szives türelmét.

Özv. W. M.-né, Hajdúhadháza. Háttasan köszönjük a szerzett új előfizetőt. Amint az új előfizető félévi előfizetését rendezte, Nagyságos Asszonyunkat ajándékunkban részesíteni fogjuk.

Dr. Sz. B.-né, Miskolc. Színes divatlapmellékletünk minden 10-1-en megjelölt számunkban van. Gobelin-retikülajándékunk az évi 24 pengő előfizetési díj akár részletben való kiegyenlítése mellett is, esedékes.

B. K.-né, Rákoshegy. Kérését előjegyeztük. Amint B. előfizetését Nagyságos Asszony megújítja, a szerzett előfizető után a 3-as számú kertipárna-ajándékunkat elküldjük. Milió-ajándékunkból már teljesen kifogytunk.

T. J.-né, Szege. Nb. előfizetése szeptember 1-ig rendezve van.

Dr. T. A.-né, Aporka. Amint a második félévi előfizetési díj kiadóhivatalunkba beérkezett, azonnal megküldjük ajándékunkat.

N. Zs.-né, Nagydorog. Nb. előfizetése szeptember 1-ig van rendezve.

Cs. Gizella, Tokaj. A küldött összeggel nb. előfizetése szeptember 1-ig nyert rendezést.

K. Gy.-né, Kőrösladány. Ajándékunk elküldéséhez még 4 pengő beküldése szükséges, mivel eddig 20 pengő fizetés történt.

W. F.-né, Hird. Kérjük annak szives közlését.

hogy melyik számot nem méltóztatott megkapni, hogy pótolhassuk.

F. S.-né, Csikszereda. Tisztelettel kérjük 50 lei portokléssz szives beküldését, hogy ajándékunkat elküldhessük.

F. F.-né, Debrecen. Kertipárna-ajándékunkat elküldtük, mivel millió-ajándékunkból már teljesen kifogytunk.

S. A.-né, Soltvadkert. Méltóztatassék visszaküldeni, készsèggel kicseréljük.

S. L.-né, Dícsőszentmárton. A lapokat elküldtük. Kérését készsèggel teljesítjük.

H. K.-né, Szentendre. A lapokat elküldtük. Készsèggel küldjük helyette két évvel ezelőtti adott miliógámrítura-ajándékot, mely 8 részből áll.

Sz. Márta, Diósgyőr-Vasgyár. A lapokat elküldtük. Kérését készsèggel teljesítjük.

Z. J.-né, Tornaszentandrás. Kérését előjegyeztük.

Özv. K. L.-né, Szombathely. Nb. előfizetése szeptember 1-ig rendezve van.

B. J.-né, Tiszacséki. Örömmel üdvözöljük előfizetőink táborában. Az előfizetési díj rendezését készsèggel elfogadjuk havi 3 pengő részletben.

Sz. G. Szerencs. Kérését, sajnos, nem teljesíthetjük, mivel a kért lapszámból már teljesen kifogytunk.

K. E.-né, Farkasfa. A jelzett összeget köszönettel megkapjuk.

Dr. F. J.-né, Szabadszállás. Kérjük annak szives közlését, hogy mely június havi szám hiányzik Nagyságos Asszonyunknak, hogy pótolhassuk.

U. Gy.-né, Balmazújváros. Özv. B. K.-né, Dévaványa. K. J.-né, Diósgyőr-Vasgyár. J. F.-né, Békács. Sch. A.-né, Alberti-Írsa. Sz. F.-né, Fülöpzállás. Dr. E. S.-né, Győr G. I.-né, Bedeg. Sz. Anonka, Esztergom. R. S.-né, Bonyhád. L. A., Zalacszentmihály. Dr. L. L.-né, Csongrád. H. J.-né, Veszprém. F. J.-né, Fúzesabony. Sz. Ilonka, Nagykánizsa. K. V.-né, Debrecen. T. J.-né, Győrvár. S. Rózsika, Sopron. G. Gy.-né, Babócsa. J. A.-né, Pestszent-erzsébet. K. R.-né, Tóváros. Nb. címükre el. küldöttük, már valószínűleg meg is érkezett.

B. M.-né, Tótkomlós. Örömmel üdvözöljük előfizetőink táborában. Lapunk ajándéka az évi díj rendezése esetén egy finom kongre-anyagra kézzel elfolesztett gobelin-retikülalapanyag 12 motring selyemműveléssel együtt. A jövő ajándékunkat még nem tudjuk, hogy mi lesz. Várjuk szives további átutalását, hogy ajándékunkat elküldhessük.

T. E.-né, Fúzesabony. Párna-ajándékunkat elküldtük. B.-né úrasszony meg csak 6 pengőt fizetett. Amint a félévi díjat befizette, szives fíradozásért ajándékunkat elküldjük.

B. Alfonz, Kőrömcsháza. Köszönettel nyújtjuk a küldött félévi előfizetési díjat. Nb. előfizetése f. évi december elszejégj rendben van. A hiányzó lapszámot pótoltuk.

Feloldó szerkesztő, kiadó és tulajdonos:
KERTÉSZ BÉLA
Szerkesztő: tordai BŐJTHE ETELKA
Úgyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN
Kéziratokat nem adunk vissza

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P Jelíegs hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Női divatszalon a legutolsó divat szerint teljesen olcsón készíti női ruhát. Jútanys feltételek mellett rövid idő alatt tökéletesen tanít szabni, vargni. Szakvizságra előkészíti, bognárné. VI., Vilmos osászár-út 45. I. em. 1/a.

A jövő tanévre fűskolai hallgatónői családias ellátásra elfogad Jaczkovits Iván ny. min. tan. neje. Budapest, Calvin-ler. mellett, IX., Üllői-út 11—13. II. em. 20.

Húszéves okleveles tanítónő, perpekt német és francia, énekből és zongorából adományt végzettsége van, úri családhoz ajánlkozik gyermekek mellé. Levelek: „Perpekt francia” jelizére kiadóba kérek.

Perpekt német, idősebb nevelőnő gyermekek mellé ajánlkozik. Nagygyon szereti a gyermekeket, mindennemű megbízható. Magyar nyelvet tanít. Bővebb felvilágosítást szivesen ad Eaylhofer Jánosné. Gyula, Postafiók.

Úri helyen egy-két személynek tiszta külbenjárattú szép szoba, esetleg ételáttással kiadó. Br. Lipthay-ut. 9. Horváth.

Szerény lakótársnő keres a jövő tanévre. Úri hely, teljes ellátás 50 P. Cim: Moldován Márta, Szarvas, Óvoda.

Okleveles perpekt német, kath. egészésség, kisgyenyű, háziass tanítónő keresek családtagként kilencéves leánykámhoz. Főjegyzőné, Gyöngyöspata.

Tanításban jártas úrileány állást keres úri családnál szeptemberre. Ajánlatokat „Sokoldalú, háziass” jelizégre kér.

Korrepetalás ellenében lakást, ellátást keres Budapestben érettségizett úrileány. „Számítlan, német, francia” jelizégre. Eszleg ráfizetk kp.

Balatonrévültonál Palágyiné H. Erzsébet penzióban négyzetóra tétkezés kényelem, kert, könyvtár, kabinhasználatlalt 5 pengőfőll. Szőlőkürák.

Nyaralásért gyermek mellé kísérőnek elmenne tanítónő. „Gyermekszertető” jelizégre.

Erdélyi úrileány kereskedelmirettésgivel hávezetőnő, házias kisasszonyi állást keres vidéken is. Ajánlatokat „Erdélyi jelizégre” kér a kiadóhivatalba.

Tisztvizsgáló kirándulásokhoz, szórakozáshoz partnert keres, lehetőleg diplomás úri nő személyében. „Ki-ki a saját költségén” jelizégre a kiadóba.

Eladnék 15 m duplazetes, vékony-szálú paplanlepedőre való lenvásznat 8 P. Kőbányai-út 42. III. sor. 110.

Fiatal magyar-német okleveles tanítónő és óvónő nevelőnő állást keresnek. Ribarich Margit, okl. óvónő Sopron, Szl. György-utca 11.

Teljes ellátást kaphat úrileány vagy tanuló zongorahasználatlalt. Dr. Göttingerné, Budapest, I. Szent Imre herceg-útja 6.

Angoi-francia, francia-angol nyelvtanfolyamok. Király-utca 99. I. em. 5. Ugyanott diák, vagy diákéleány részére szoba kiadó, esetleg teljes ellátással.

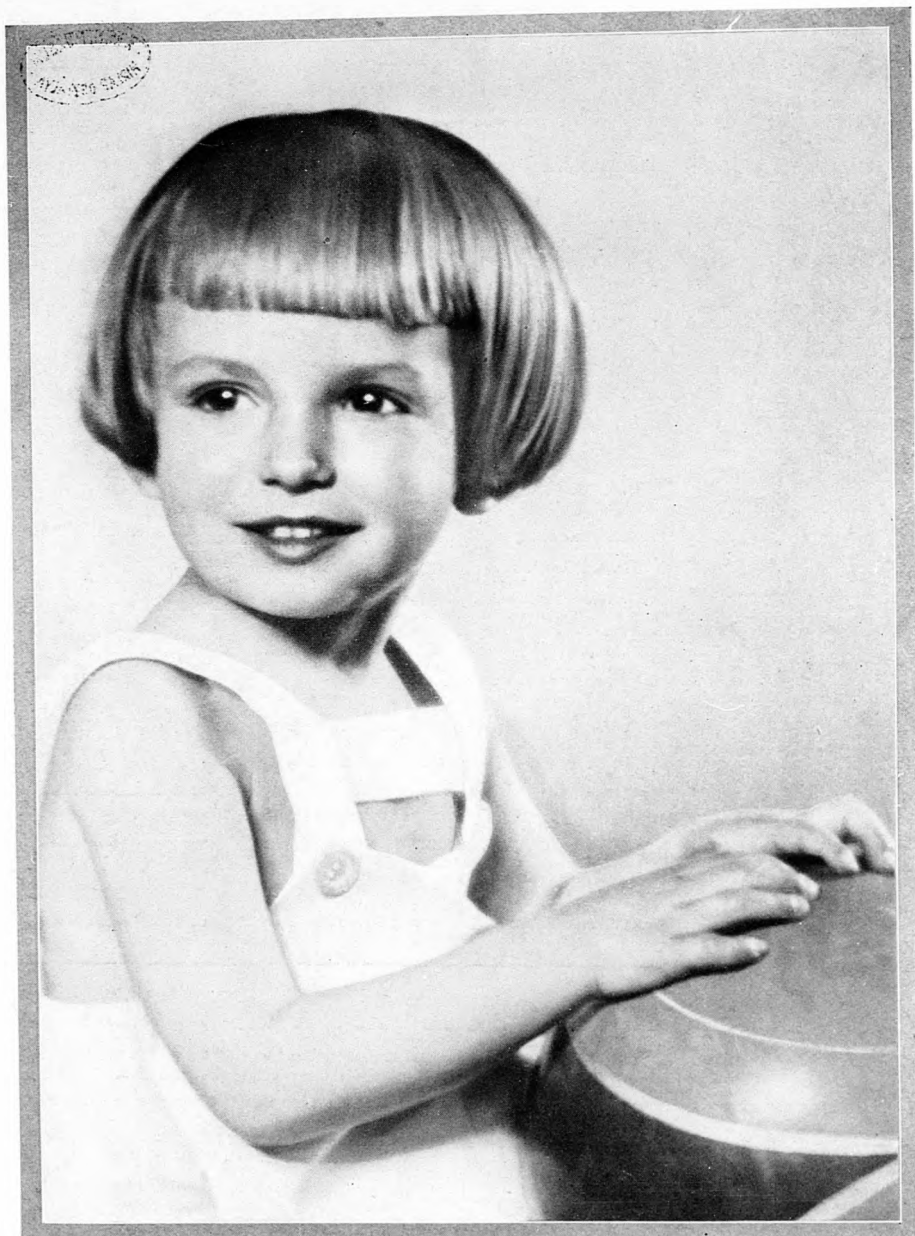
Középszkolák közelében tanárnőnő ellátást kaphat diákfiú. Attilakörút 14—16. I. 9.

Leánygyermeket 9—14 éveset elfogad lakásra és teljes ellátásra ingyen. Az Angolkisasszonyok, a Veres Pálné-utcai Cukor-utcai iskolák közelében közelében lakik. Címe: Tóth Anália, Budapest, IV., Molnár-utca 27. félélem. 2.

Kereskedelmi végzett perpekt német úrileány gyermekek mellé ajánlkozik egykorlattal. Leveleket: „Szerény” jelizégre a kiadóba kérek.

Szerényigényű öveggy 7 éves kfiával elhelyezkedést keres. A háztartás minden ágában jártas. Szépen kommunikálk. Kévis fizetés, inkább családias bánásmódot kér. Cim: „Családtag” jelizégre a kiadóban.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai fényképész felvétele, Budapest

Dr. Sedlmayer Curt gyermeke, Tomy